

R. 25.681

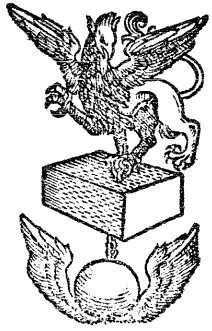
MEDITATIO-
NES GRAECANI-
CAE IN ARTEM
GRAMMATI-

CAM,
*

In eorum gratiam, qui uiua praeceptoris
uoce destituuntur, & literas Graecas
suo ipsi ductu discere coguntur,

NI-
COLAO
CLENARDO
AVTO-
RE.

VIRTUTE DVCE,

COMITE
RTVNA.

LVGDVNI APVD SEB.
GRYPHIVM,
1548.

HVMANISSIMO SI-

MVL'QVE DOCTISSIMO

uiro, Iacobo Cantæ, Reuerendissimi D. Cardinalis
Campegij summo Cubiculario, Nicolaus Clenardus

S. P. D.

SAEPENVMERO mihi uenit in mentem, eiusmodi libellum conscribere, qui Græcæ lingue studiosis, post primum Grammaticæ gustum, tanquam præceptoris instar esset, si quando uia uocis penuria laborarent. Atq; id consilij non desuerunt qui probarent: Nihil tamē æquē confirmauit, ut tuum doctissime Cantæ iudicium. Cū enim nuper Bruxellæ de literis ageremus, operæpretium futurum credebas, si rudimentarijs istis Tyronibus, scriptor quispiam Græcus ita legendus proponeretur, ut singuli uersus uerborum thematis insignirentur. In illis enim rimandis miserè plerosq; angere, quibus hac ratione scrupuli omnes eximi possent. Ibi me ilico minus iam propositi pœnitere cœpit, sed quasi oraculi autoritate permotus, inchoatum alioqui opus absoluerè statui, eodem ferme filo, quod tua prudentia demonstraisti. Mitto itaq; istuc Meditationes Græcicas, eaq; sub nominis tui auspicijs editas, ut quisquis inde fructus ad studiosam iuuentutem manauerit, eum totum propensissimæ tuæ uoluntati acceptum ferat, Deumq; precetur, ut quod prætereà de iuuandis bonarum artium studijs animo concepisti, felicem sortiatur exitum. Mihi certè pro effusissimo isto in literatos homines amore, augurari libet, & ominari licet, orbem aliquando sibi gratulaturum, de præclaris Iacobi Cantæ meritis. Bene uale uir integerrime, & Campegij familiam literarum gloria, quod strenuè facis illustrare perge. Louanij Anno M. D. XXXI. XII. Calend. Iulias.

MEDITATIONES
 GRÆCANA-
 CAE, IN ARTEM
 GRAMMATICAM,
 AVTORE NICOLAO
 CLENARDO.

GRAMMATICORVM præcepta, quæ discendis linguis destinata sunt, ita demum utilitatem adferunt, si & memoria fideli conferuentur, & iugi meditatione, adhibito iudicio, tanquam reuoluentur. Qua quidem in re tantum est momenti, ut hic eos peccare potissimum credam, quicumque studia linguarum infeliciter auspiciati sunt. Videas plerosque annos aliquot in quibusuis passim obuersari auditorijs, noctes diesque Grammaticos euoluere, professorum dictata religiosissime describere, & breuiter, omnem (quod dici solet) mouere lapidem, ut artis quam sectantur omnes canones intelligant, cum interim tot consumptis laboribus, ne id quidem sint assequuti, ut uel nominum teneant Declinationes, uel uerborum Coniugationes. Usque adeo quosdam transuersos agitât inconsulta illa discendi libido, nouorum semper & incognitorum auiditate solliciti. Itaque non immerito graues saepe uiri, Paulino more, illud ipsis occinere solent, Semper discentes, & nunquam ad scientiam ueritatis peruenientes. Indignum enim arbitrantur pretiosi temporis magno dispendio, linguam, aut Græcam, aut Hebræam affectare, cum tot sint alioqui artes egregia, & mortalium usibus perquam necessariae, in quibus

MEDITAT. GRAECANICAE

Summa cum laude uersari possis. Neq; tamen stultorum mores plus ualere debent, quam prudentum industria. Quin potius errantes in uiam reducere conuenit, & grassanti latius malo praesentaneum remedium adferre. Quapropter iam nuper Institutionibus in linguam Graecam editis, ubi quicquid eò pertineret, breuiter praecepi, operae pretium me facturum esse credidi, si discipulorum infirmitati, & temerariae illorum sedulitati, curam consiliumq; pro uirili parte praeberem, qui sursum ac deorsum citra delectum uarijs lectitandis auferuntur, multarum quidem horarum iactura, sed fructu exiguo. Atq; animam induxi, ut libellum aliquem rudi Minerua conscriberem, ubi Graecarum literarum candidatis, tanquam uocem praecceptoris uiuam imitarer: ut haberent qui iam rudimenta percepissent, quid sequi, quid fugere deberent. Delecta siquidem epistola Diui Basilij, nihil intactum reliqui, quod ad istas minutias pertineret, quae primò discenda essent, quae contra in praesens omit- tenda, & in posterum seponenda, quam potui fidelissimè com- monstrari. Neque ab hoc instituto duxi alienius esse, uerbis singulis anxia quadam & barbara superstitione suum addere interpretamentum, nihil ueritus, ne in calumniam raperetur, quòd paruulis & balbutientibus ipse quoq; me balbum praestitissim. Sed didi tamen suam unicuiq; sententiae uersionem Latinam, ut eam edidit Budæus: partim ne quis nostris modò consp- ectis, ineptam & illaticam interpretationem, ut aequum est, ir- rideret, partim ut collatis inter sese linguis, propria utriusq; phrasis agnosceretur. Placent alijs alia, mihi hæc uisa est Epi- stola mirum in modum idonea, quae per omnes (ut ita dicam) syllabas, exactè et diligèter excuderetur: propterea quòd præ- ter elegantissimam dictionem, & dignam uiro graui uenust- tem, optimis monitis Christianos mores componit, sine quibus perniciosum est quicquid usquam literarum ediscitur. Proinde uita nimo sedet nostro consilio ut, ubi summam Grammatices

compendio paruo fuerit affecutus, nominum uerborumq; inflexionibus, quantum sat erit, degustatis, statim has legat Meditationes, neq; aliò se conuertat, priusquam totam Epistolam pertractauerit, & pensiculando uestigandoq; sic locis omnibus rationem à se ipse postulauerit, ut citra moram quicquid occurrerit, diluere possit, nihil inde proferatur uel minimi momenti, quod non ad suum thema tanquam ad originem referre queat. Nam eiusmodi exercitatio unum aliquem in libellum conferenda est, ne perpetuò ad eandem reuoluere molestiam. Sed iam, exposita nostri propositi ratione, Basilium ipsum loquentem audiamus, cuius est Epistola ad hunc modum inscripta:

Ἐπιστολὴ τῷ μεγάλῳ βασιλεῖ, πρὸς τὸν ἁγίου Γρηγορίου τοῦ θεολόγου, πρὸς τὴν κατ' ἐρημίαν διαγωγὴν.

Epistola Magni Basilij, ad sanctum Gregorium Theologum, de uita in solitudine agenda.

Secesserat uerò Basilius in Pontum, naeiusq; locum contemplationi appositum, eòdem Gregorium pellicere studuit, missis ad eum literis, in quibus amenitatem secessus graphice depingit, & laudat. Cumq; is respondisset, regionis indolem non magnopere spectandam, ubi de lucro pietatis ageretur, & simul uideretur istiusmodi illecebris non adducendus, ut ipse quoque in Pontum migraret: ibi Basilius, occasione oblata, pulcherrimam rescripsit epistolam, quam sic auspiciatur:

BASILIVS.

Ἐγγνωσθε τῷ ἐπιστολῷ, ὡσπερ οἱ αὐτῶν τῶν φίλων παίδας ἐκ τῆς ἐπιφανομένης αὐτοῖς ὁμοιότητος πρὸς αὐτὸν τεκνύσας ἐπιγνώσκουσι.

Verbum uerbo redditum.

Agnouit tuam Epistolam, ut qui amicorum proles ex apparente in eis similitudine ad parentes agnoscunt.

MEDITAT. GRÆCANICÆ

Interpretatio Budæi.

Sic tuam Epistolam agnouî, ut ij facere solent, qui amicorum liberos ex similitudine in ipsis conspicua agnoscunt.

SCHOLIA.

Hunc uertendi ordinem ad finem usq; seruabimus, & ubiq; ad dictis scholijs. quoties opus erit, ad nostras Institutiones lectorem remittemus, ad scripto pagine numero, eoq; minime fallaci. Nam tametsi superiore anno, & ferme primo ab 1ª editione, supra quatuor millia excusa sint exemplaria, tamẽ sedulo curatum est, ut omnes libri pagine inter sese conuenirent. Quod si quãdo presentis opusculi locum citauerimus, Codicem adducemus, alphabeti literis insignitum, & additis numeris. Hec igitur prefati, Meditationes Græcicas incipiamus. 18

Vox epistolæ primæ est ἐπεγνωρ] γνώσκω, id est, nosco: compositum autem ex præpositione ἔδῃ, est ἐπιγνώσκω, hoc est, agnosco. secundus Aoristus actiuus uerbi γνώσκω, est ἔγνωρ, à uerbo in μι Tertie coniugationis γνῶμι, cuius Futurum pri. est γνώσω, à primitiuo themate γνῶω. unde secundus Aoristus actiuus ἔγνωρ. ut δίδωμι, Futurum δώσω, Aoristus secund. ἔδωρ, cuius formationem quere in Institutionibus, pagina 76. uersu 13. Sic à γνῶμι, Fut. γνώσω, Aorist. secund. ἔγνωρ, compositum ἐπεγνωρ, ex præpositione ἔδῃ, & ἔγνωρ. Abijciunt enim præpositiones ultimam uocalem, quoties præfiguntur uocalibus. pagina 24. uersu 28.

Σου τῶ ἐπιστολῶ] σϛ, Genitiuus est pronominis primitiuus, secundæ personæ, σὺ, σϛ, tu, tui, &c. Vsurpant uerò Græci Genitiuos primitiuæ speciei, ubi Latini per possessiuum loquuntur, tuã Epistolam dicentes, non tui Epistolam: illi autẽ σϛ τῶ ἐπιστολῶ: quanquã & possessiuus utantur, ἐπιστολῆρ τῶ σῶ.

Ἐπεγνωρ σϛ] Ex encliticis est σϛ, ideoq; destituitur proprio

accentu, pag. 127. uersu 25. Enclitica uerò non semper accen-
 tum remittunt in præcedentem dictionem, sed quandoq; solùm
 ipsum amittunt, ἀφάδης τε, πάροργε: sic ἐπέγνωσθ. id quati-
 do fiat, sensim ipse obseruabis. reperies ὄμασθ, non autem
 5 λόγοςσθ: rectè tamen διδάσκαλόςσθ, ὄμασθσθ. Nam uo-
 cabula προπεριωόμενα, id est, quæ penultimā circumflectunt,
 aut προπαροξύτωνα, id est, quæ acuant antepenultimam, ea di-
 ctionis Enclitica suscipiunt accentum, non autem παροξύτωνα,
 id est, quæ acuant penultimam. Tametsi quod ad accētum per-
 10 tinet, securum adhuc esse præstat, neq; multum de his rebus an-
 gi, priusquam in Declinationibus & Coniugationibus probè
 uersatus fueris, & Casuum ac Temporum terminationes ex-
 actè perdidiceris. Tum deniq; ad accētus rationem ueniendum
 erit, & in eo diebus aliquot consumenda meditatio, reliquis
 15 omnibus omīsis: scilicet ut ex animo & serio quod agendum
 est, agas. Quandoquidem re ipsa comperi, plerosq; in his lite-
 ris cum plurimum temporis contriuisent, tamen uix tandem ad
 eam frugem peruenissent, ut iustam Grammatices cognitionem
 nacti essent, non aliam ob causam, nisi quòd statim omnia si-
 20 mul nosse noluerint, & nulli tamen rei totos sese dēdere. Atque
 illud uel maximè linguis prouehendis impedimento consuevit
 esse, dum uiri alioqui boni, sed è quorundam moribus hæc stu-
 dia æstimant, putantq; linguis singulis seculum esse tribuēdum:
 cum tamen, si quis recta ratione rem instituat, non modò Græ-
 25 cam & Hebræam, sed & Chaldæam & Arabicam ita nosse
 possit, ut reliquis disciplinis percipiendis nihil prorsus officiat,
 sed maximè profint. Proinde, ut ad nostrum institutum recur-
 rat oratio, sic formari uelim discipulum, ut primus labor im-
 pendatur Declinationibus & Coniugationibus, etiam negle-
 30 ctis Accentibus, nisi si quid obiter suapte industria notarit: de-
 inde se in autore quopiam exerceat, & singulas minutias ex-
 cutiat, quemadmodum in Epistola præsentī facere cœpimus.

MEDITAT. GRAECANICAE

Vbi hoc scopo sibi proposito, iam istam partem satis affecutus erit, mox alteram curam suscipiat, de Accentibus, aut de Syntaxi, dissimulatis interim illis, quæ huc non pertinent. itaque suascriam, libellum aliquem huic exercitationi designatum, non semel tantum euoluere, uerùm toties à capite ad calcem usque 5 perire: Strare, quoties nouam prouinciam capeffas: ita enim futurum est, ut & uetera, quæ iam didiceris, relectione confirmentur, & animus præsentis negotio detentus, minus distrahatur alienis.

Τῆς ἐπιστολῆς] τῶν, Accusatiuus fœmininus articuli præpositiui, ἡ, αἱ, τῆς, τῶν. Adhibent autem articulum fermè singulis dictionibus, interdum certitudinis gratia, interdum etiam ornatus causa, de quo pagina 83. uersu 4.

Ἐπιστολῶν] Accusatiuus singularis, ἡ ἐπιστολή, Secundæ declinationis, ut ἡ τιμή, τῶν ἐπιστολῶν, ut τῶν τιμῶν. Articulus 15 additus facillè demonstrat nominum genus, numerum & casum: quòd si defuerit, adhibito Lexico planum fiet: nam ceteri casus cum Nominatiuo principalem syllabam habent eandem. At in uerborum temporibus alia est ratio, propter augmentum. Cum uerò dicatur ἐπιστολή, & ἐπιστολῶν accentu acuto, hic 20 grauis positus est, τῶν ἐπιστολῶν. Dictiones enim acutæ, nisi ponantur in fine periodi, & sententiam claudunt, mutant acutum in grauem ob consequentem dictionem. pagina 125. uersu 5.

ὡσπερ] ut, quemadmodum: similitudinis aduerbium. idem significat ὡς. Est enim in plerisque περ, adiectio syllabica, ut 25 etiam in Articulis subiunctiuis. ὡσπερ, ἢ ὅτι, ὅτι. pagina 83. uersu 2. Nemo uerò sibi molestiam asciscat, in memorandis Aduerbiorum uarijs significandi modis, aut Coniunctionum potestatibus, ut norit quas Expletiuas dicere debeat, quas Rationales, aut Causales. Illud pro partibus orationis, quas uocant Indeclinabiles, satis fuerit, ut quando occurrent in autoribus, significationem & usum obseruet.

Oī] qui, articulus subiunctiuus, functus officio relatiui, pagina 82. uersu 10. quòd si scribatur sine accentiu oī, Præpositiuus erit, qui non conueniret uerbo ἐπιγινώσκεισσι, sed participio, οἱ ἐπιγινώσκοντες, id est, agnoscentes. at οἱ ἐπιγινώσκεισσι, qui agnoscunt.

Τὸν τ̄ φίλων παίδας] amicorum liberos. Inter articulum dictionis regentis, & ipsam dictionem regentem eleganter collocatur dictio recta cum suo articulo, τὸν τ̄ φίλων τῶν φίλων, liberos amicorum, τὸν τ̄ φίλων παίδας, amicorum liberos. Sic reliquæ particulae, ut Præpositio cum casu, aut Aduerbium, uenustè ponuntur in medio, τ̄ μεθ̄ ἡμῶν βίον: τὸν οὕτω καθ' ἑαυτὸν: cuiusmodi sunt apud Latinos, ubi inter adiectiuum & substantiuum quippiam interferitur, Temperatum orationis genus, Summam doctoris auctoritatem &c.

Τῶν φίλων] articulus indicat esse Genitiuum pluralem, à Nominatiuo Tertiæ declinationis ὁ φίλος, amicus: ut, ὁ λόγος, τ̄ λόγων, τῶν φίλων. Semper uerò Genitiuus pluralis desinit in ων, in omni declinatione: ideoq; inde certum Nominatiuum nō licet colligere, nisi consulto Lexico, aut præceptore.

Τὸν παίδας] proles, liberos. ὁ καὶ ἡ παῖς. τ̄ καὶ αὐτοῦ, Quintæ declinationis Accusatiuus pluralis τὸν παίδας, accentū habens in priori syllaba, cūm tamen Genitiuus παίδας ultimam acuat, de hoc pagina 126. uersu 20. cur etiam παίδας circumflectatur, non autem acuat, dicendo παίδας, notatum pagina 125. uersu 20. in ἐξῶς ἐξῶτ̄.

Ἐκ αὐτοῦ ἐπιφανομένους] ἐκ, & ἐξ, idem significant: sed hoc ante uocalem, ἐξ αὐτ̄, ex ipso: illud ante consonantem, ἐκ πατρός, ex patre. Præpositionum significata, regimen, & usum disces optimè legendis autoribus, & doctorum interpretationibus, quales etate nostra duos insignes uidimus, Erasmus & Budæum. Quòd si cui libebit alieno magis frui labore, non habeo consiliū expeditius, quàm ut ipsius Budæi

commentarios, ubi de Præpositionibus accuratissimè scripsit, diligenter perlegat: præsertim si iam in literis grandior sit, & plusculum nactus fuerit iudicij. Alioqui infirmioribus & rudibus commodum erit Lexicon illud, quod nuper Parisijs excusum est opera Gerardi Morrhij: qui sedulo studuit, ut iuuentus in promptu posita haberet, & suo loco, non modò quæ tradidit Budæus, uerùm etiam quæcunq; ex aliorum monumentis apiculæ in morem collegit.

Ἐπιφανομεύς] φαίνα, compositum ἐπιφαίνω, ostendo, passiuum ἐπιφαίνομαι, ostendor, appareo, reluceo, & conspicuus sum: nam crebrò passiuæ Græcorum reddimus per neutra Latinorum, aut contrà. Licet enim eandem rem diuerso nominare contingat idiomate, tamen quæ uocantur apud Grammaticos partium orationis accidentia, Genus, Numerus, Figura, & huiusmodi, ea non semper conueniunt: ut, nos dicimus in plurali, Diuitiæ diuitiarum: illi singulariter, ὁ πλεῖστος, ἡ πλεῖστη: nos deponentis uoce Furor, illi uoce actiua κλέπτω. Sic non mirandum, cum illi dicant, ἐπιφαίνομαι, sub uoce passiuæ, nos interpretemur nõ solùm ostēdor, siue uideor, sed etiã appareo, reluceo, & etiã per circumlocutionem, conspicuus sum. Igitur ab ἐπιφαίνομαι fit participiũ ὁ ἐπιφανόμενος, qui ostenditur, apparet: aut si per nomē reddere uelis, conspicuus. Fœmininũ ἡ ἐπιφανομένη, Secundæ declinationis, Genitiuus ἡ ἐπιφανομένης.

Ἐπιφανομεύς αὐτοῖς] apparēte in ipsis. Composita regunt casum præpositionis, uel: Datiuo iungitur, significans idē quod in: proinde uertum compositum Datiuum habet, ἐπιφαίνομαι αὐτοῖς, reluceo in ipsis: nam absurda fuerit imitatio, Inappareo ipsis, quod uerbum Latinus non agnoscit. Quo factum est, ut in uersione præsentis Epistolæ, non sic uerbum uerbo reddere potuerimus, quin interdum cogermur minus esse inepti, dum saltem Latinus uocibus uti studemus, etsi peculiarem linguæ phrasim neglexerimus. Idco uertimus, Apparēte in ipsis:

non autem, Inapparente ipsis.

Αὐτοῖς] Dativus pluralis pronominis αὐτός, de quo pagina 80. uersu ultimo.

Ὁμοιότης] ὅμοιός ἑστιν, & ὁμοιότης, similitudo, & ὁμοιότης. Adiectiua in os, formant substantiua sœminini generis in ὄτης, quorum Genitiuus in ὄτης; pag. 13. uers. 21.

Ὁμοιότης] πρὸς τὸς τοκοῦτας] Obseruabis dictiones, quæ significant conuenire, consentire, similem esse: aut contra, dissidere, dissentire, pugnare, &c. præpositioni πρὸς adiungi: 10 exempla notabis, ubi inciderint.

Πρὸς τὸς τοκοῦτας] Præpositio πρὸς, cum Accusatiuo.

Τὸς τεκοῦτας] τῶ παρίω, secun. Aorist. ἔτοκεν ab inusitato uerbo τέκω, ab ἔτοκεν Participium ὁ τοκῶν, ἢ τοκοῦτος. Accusatiuus pluralis τὸς τοκοῦτας, id est, eos qui genuerunt, 15 aut pepererunt, nempe parentes, quod tamen est nomen, non participium. Habent autem Græci in omnibus uerbis, omnium temporum Participia: Latini nō item. Cum sit igitur τεκοῦτας participium Aoristi secundi, & significet Præteritum, necesse est nos circumloqui per uerbum & relatiuum, τὸς τοκοῦτας, 20 eos qui genuerunt. Nam à uerbis actiuis, ut sunt παρίω, γίγνομαι, non sunt participia Præteriti temporis. Ideoq; si uelimus adhibere periphrasim, & tamen una tantum uoce reddere, uel rationem Temporis negligimus, & utimur participio præsentis, γιγνόντες, παριόντες: aut eius loco Nomen ponimus parentes, 25 genitores. Idem facito in cæteris: ut si quando Latinum participium eiusdem temporis non reperiatur, inuenias nomen quod saltem significatione consentiat: sicut à uerbo κτίσω, Futurum, κτίσω, Aoristus primus ἔκτισα, Participium ὁ κτίσας, qui creauit: pro quo uerte, creatorem.

Ἐπιγινώσκουσιν] agnoscunt, tertia pluralis, ab ἐπιγινώσκω.

B A S I L I V S.

Τὸ γὰρ μὴ μέγα εἶναι φῆσαι τὴν τῶ τίπτε κατὰ-

Participii
præteriti in-
terpretatio.

MEDITAT. GRAECANICAE

σκεπὴν, πρὸς τὸ ἐμποῦσαι ὁρμὴν ἴνα τῆ ψυχῆ σου,
 εἰς τὸν μεθ' ἡμῶν βίον, πρὶν ἂν πρὸς τὸν τρόπον τῆ
 μάθους καὶ τῆ διαγωγῆς, σὸν ἢ ὄντως τὸ διανοῆμα,
 καὶ τῆ σῆς ψυχῆς, τῆ πάντα τὰ τῆδε μὴδ' ἐν πθε-
 μῆς, πρὸς τὴν ἐν ἐπαγγελίας ἀποκειμένην ἡμῶν
 μακαριότητα.

Verbum uerbo redditum.

Nam haud magnum esse dicere loci structuram, ad
 ingenerandum impetum aliquem animo tuo, ad cum
 nobis uitam, priusquam de modo aliquid didiceris &
 conuersatione, tuus est reuera sensus, & tui animi,
 omnia hinc nihili facientis, præ in pollicitationibus re-
 posita nobis beatitudine.

Interpretatio Budæi.

Nam quod existimare te ais, magnopere non
 referre, habitum structuramque loci, ad ciendum
 in animo tuo desiderium uitæ nobiscum agen-
 dæ, antequam compertum quippiam habeas de
 modo & ratione uitæ nostræ: tuus hic est pro-
 fectò, animique tui sensus, qui huius mundi bona
 prorsus nihili esse ducas, præut est beatitudo,
 quam reconditam in diuinis pollicitationibus
 habemus.

SCHOLIA.

Τὸ γὰρ μὴ μέγα εἶναι φῆσαι, &c.] Sic ordina, τὸ φῆσαι
 τὴν τὸν τρόπον κατὰ σκοπὸν μὴ μέγα εἶναι, id est, dicere loci
 structuram non magnum esse: hoc est, non multum habere mo-
 menti. Caterum articulus τὸ, iungitur Infinitiuo φῆσαι, tan-
 quam nomini. Siquidem Infinitiuus siue solus, siue cum casu,
 nominis uice fungitur, idque in neutro genere, & hoc loco tan-

quam Nominatiuus habetur.

ἄρ] enim, nunquam primum locum sibi in oratione uendicat, ideoq; uertimus per nam, propterea quod Latini pro articulo τὸ, nihil habent quod ponant, nisi dicant, τὸ ἄ φῆσαι, 5
Ipsam enim dicere: aut, Id enim nempe dicere: ut capiamus Articulum prepositiuum pro Pronomine demonstratiuo: id est, τὸ, pro τὸτο. siquidem hoc interdum fit. pagina 82. uersu 20. Alioqui si Articulum suo more capias, cum nihil Latine respondeat, turpe foret dicere, τὸ γὰρ φῆσαι, Enim dicere: 10
quapropter uertimus, Nam dicere.

μὴ μέγα] non magnum. μὴ non alia significata in praesens omitte, & suo loco discenda ducito.

μέγα] magnum, Adiectiuum neutrum, de quo pag. 94. uersu 24. Saepè alterius generis substantiuo additur Adiectiuum 15
neutrum, τὸ τὸ πῶς κατὰ σκευὴν εἶναι μέγα, Loci structuram esse magnum: ueluti substantiue, hoc est, rem magnam, aut magni esse momenti, magnoperè referre, ut Budæus uertit.

εἶναι] esse, Infinitiuus ab εἶμι sum. pag. 103. uersu 24.

φῆσαι] Infinit. Aoristi primi, ab Indicat. ἐφησα, ut τὸ φῆσαι, 20
ab ἐτυφα. cur ergo non φῆσαι, ut τὸ φῆσαι Accentu acuto? Iam monuimus, non aliud esse agendum prima lectione huius Epistole, quam ut casuum, & temporum, & personarum terminationes rimaremur. & uides terminatione cōsentire φῆσαι, cum τὸ φῆσαι, utrunq; in αι. Quod ad accentum attinet, αι in huius- 25
modi solet haberi pro breui. pag. 125. uersu 25. longa uerò ante breuem finalem circumflectitur, itaq; scribendum non φῆσαι, sed φῆσαι. pag. 125. uersu 20. in ἐγὼς ἐγὼτ. Vsitatum uerò thema huius Infinit. φῆσαι, est φημι, de quo pag. 107. uersu ultimo. Nec tam significat dico, quam puto, & profiteor: utrun- 30
que explicat Budæus, τὸ ἄ φῆσαι, nam quod existimare te ais.

τὸ τὸ πῶς κατὰ σκευὴν] de Articulo dictionis regētis et re-
ctæ, uide notata Codice a a 9. uersu 6. in τὰς τὸ φιλῶν παῖδας.

MEDITAT. GRÆCANICAB

τόπος] loci, ὁ τόπος, Tertiae declinationis, ἢ τόπος.

κἀτασκευῶ] structuram, ἢ κἀτασκευή, Secunda declin.

πρὸς τὸ ἐμποιῆσαι τῆ ψυχῆ σου] ad ingenerandū animo tuo.

Gerundijs et Supinis Græci carēt, in quorū locum subeunt Infinitiu, adiectis articulis neutri generis, πρὸς τὸ ἐμποιῆσαι, hoc est (ut rudius loquamur) ad ingenerare id est, ad ingenerandū: aut, causa ingenerandi. Nam prius supinum, gerundiū in di, uel dum, sermē efficit Infinitiuum aduinculo præpositionis πρὸς.

Ἐμποιῆσαι] Infinit. primi Aor. actiui, ab ἐμποιῶ indo, in-genero, innasci facio: quasi intus facio, uel inesse facio. Capitur simplex ποιῶ, & per Crasim ποιῶ, primæ coniugationis circumflexorum, Futur. ποιῶσι, Aor. pri. ἐποίησα, Infinit. ποιῆσαι, unde compositum ἐμποιῆσαι, ab ἐμποιῶ, ex præpositione ἐν, migrante ν, in μ, propter π sequens. Quomodo uerò se habeant præpositiones ἐν, & σύν, in compositis, uide pag. 122. uersu 2. in uerbo συρρήγνυα].

Quoties inciderit uerbum compositum, ut facilior sit temporum formatio, tolle præpositionem, & excutito simplex, ut modò fecimus in Infinitiuo ἐμποιῆσαι.

ἄρμη τινα] desiderium aliquod, & impetum. nam hoc pro-prie uox significat, ueluti cū animus aliquò fertur, & aliquid agere gestit, odium uel amore prouocatus. Nominatiuus est ἄρμη, Secunda declin. Accusatiuus τὴν ἄρμη, ut τὴν τιμήν.

τινα] Accusatiuus singularis sceminini generis, Nominatiuus τῆς, τινός, τινί, τινά, quod habes pag. 14. uers. 3. Quanquam si quis rectè perceperit ordinem, quem secuti sumus in Quinta nominum declinatione, facili inuenerit omnia, uel nobis tacentibus. Primò scripsimus quæ desinerent in uocalem, nempe α, ι, υ, ω: nam nullum nomen Quintæ declinationis desinit in aliquam reliquarum uocalium, ε, η, ο. deinde sequuntur finita in consonantem, nec ullum desinit in aliquā istarum consonantium, β, γ, δ, ζ, θ, κ, λ, μ, π, τ, φ, χ, sed in unam reliqua-

rum, nempe, ν , ξ , ρ , σ , ψ , quas quinque consonantes uariæ præcedunt uocales aut diphthongi, hoc ordine, $\alpha\rho$, $\epsilon\rho$, $\kappa\rho$, $\iota\rho$, $\omicron\rho$, $\chi\rho$, $\upsilon\rho$, $\omega\rho$. in litera ξ , non uocalium facimus discrimina, sed uarias ascripsimus terminationes Genitiui, $\kappa\omicron\varsigma$, $\gamma\omicron\varsigma$, $\chi\omicron\varsigma$, pro asfinitate trium inter sese mutarum, tenuis ν , mediæ γ , aspiratæ χ : sequitur $\alpha\varsigma$, $\epsilon\varsigma$, $\eta\varsigma$, $\omicron\varsigma$, $\upsilon\varsigma$, $\omega\varsigma$. deinde $\alpha\varsigma$, $\alpha\iota\varsigma$, $\alpha\upsilon\varsigma$, $\epsilon\varsigma$, $\epsilon\iota\varsigma$, $\epsilon\upsilon\varsigma$, $\eta\varsigma$, $\iota\varsigma$, $\omicron\varsigma$, $\omicron\varsigma$, $\omicron\varsigma$, $\upsilon\varsigma$, $\omega\varsigma$. Subduntur quæ in duas desinunt consonantes, $\lambda\varsigma$, $\nu\varsigma$, $\rho\varsigma$, ultimò quæ in duplicem ψ desinunt, ubi similiter ut in ξ , non uocalium habitæ est ratio, sed Genitiui $\pi\omicron\varsigma$, $\beta\omicron\varsigma$, $\phi\omicron\varsigma$, pro tribus alijs mutis, tenui π , mediæ β , aspiratæ ϕ . Hunc ordinem quisquis obseruabit, statim nouerit, ubi quærendū erit, quicquid occurret de nominibus Quintæ declinationis.

Est autem hoc nomen $\tau\iota\varsigma$, ex Encliticis, quæ proprio destituuntur accentu, pag. 127. uers. 27. ὄρμηρ τινά, pro ὄρμηρ τινά.

Enclitica enim quandoque non remittunt suum accentum, sed tantum perdunt, ut notatum Codice a a 7. uersu 1. in uoce ἐπέγνωρ σς. Sic et Enclitica dissyllaba, quandoque remittunt, ἀνθεωπέρ τινά, quandoque tantum perdunt, nempe si præcedat περιωπέρ βουρ, id est, dictio cuius ultima circumflebitur, τοῖω τινά, aut ἀξέτρονον, id est, dictio cuius ultima est acuta, κάλορ τινά, sic hoc loco ὄρμηρ τινά. in cuiusmodi ablatu est accentus è uoce τινά, nec tamen dictio præcedens ullum habet accentum, præter natium et proprium. Et in istis non obtinet Canon ille de accentu acuto, qui ob consequentiam migrat in grauem, ut notatum Codice a a 8. uersu 19. in ἐπιτολιῶ. Nam si Encliticum seruaret accentum, scriberemus ὄρμηρ τινά. Acutus enim ob consequentiam mutatur in grauem: at ubi Encliticum accentum perdit, acuta dictio præcedens manebit acuta, ὄρμηρ τινά, non autem per grauem ὄρμηρ τινά.

ψυχῆ σς] animo tuo. ἢ ψυχῆ, ἢ ψυχῆς, τῆ ψυχῆ, Secundæ declinationis, ut ἢ τιμῆ, ἢ τιμῆς, τῆ τιμῆ. σς] Genitiuus à σὺ pronominè, de hoc Codice a a 6. uers. 27.

MEDITAT. GRÆCANICAE

in σ τὴν ἐπιτολήν, & in ἐπέγνωσ, Codice a a 6. uers. ulti.

ἐς τ̄ μεθ' ἡμῶν βίον] Præpositio ἐς, cum Accusatiuo, ἐς βίον ad uitam. Budæus δὲ μὴ ἐς τ̄ βίον, hoc est (uerbum è uerbo) Impetum ad uitam, uertit, Desiderium uitæ. Non enim interpretis officium est, anxia quadam religione numerare syllabas, & Syllabis asidere: sed Latinis auribus satis facere, & Græcicas figuras quàm maximè fugere: ad quod nihil æquè conducit, atq; ratio Copiæ: in qua quisquis erit bene uersatus, is faciliè præstabit rectum interpretem.

τὸν μεθ' ἡμῶν βίον] Infirmioribus obsecuti, reddidimus ineptissimè, ut cernerent, quid cui responderet, hoc pacto, ἐς τ̄ μεθ' ἡμῶν βίον, Ad cum nobis uitam. Articulum enim τ̄, qui uarijs modis explicari potest, tanquam negleximus, & Scholijs ipsum declarandum reliquimus. Itaq; articulus qui afficit præpositionem cum casu, reddetur commodo aliquo adiectiuo, τὸν μεθ' ἡμῶν βίον, Agendam nobiscum uitam, pag. 132. uersu 14.

μεθ' ἡμῶν] Apostrophos est, pro μετὰ ἡμῶν pag. 3. uers. 17. Græci autem hic à Latinis dissentiunt, naturali præpositionis ordine seruato, dicentes, μεθ' ἡμῶν, Cum nobis: pro quo Latini, Nobiscum. Cæterum μετὰ, cum, Genitiuum habet, at μετὰ, post, Accusatiuum.

ἡμῶν] Genitiuus pluralis à Pronomine ἐγὼ, pagina 79. uersu 26.

βίον] ὁ βίος uita, Tertiæ declinationis.

περὶ ἃν μάθοις] priusquàm didiceris. περὶ antiquè, priusquàm. ἃν μάθοις] Hæc coniunctio ἃν, nunc est potentialis, δὲ ἃν φαίης, Nequaquam dicas, haud possis dicere: nunc planè uacat. Vide Budæum in Commentarijs linguæ Græcæ, ubi usum explicat, & quibus modis iungatur. Tu interim, quoties obuia fuerit hæc particula, securus negligere tanquam otiosam, donec in istis literis plus roboris collegeris. Multa dissimulanda sunt, ut loco & tempore discantur commodiore.

περὶ τὸ ἴδιον] De modo: præpositio περὶ cum Genitiuo.

ἴδιον] Nominatiuus ὁ ἴδιος, ut ὁ λόγος, masculinum est, quod inspecto disces Lexico. siquidem Genitiuus τὸ ἴδιον, conuenit utriq; generi. siue dicatur ὁ ἴδιος, siue in neutro τὸ ἴδιον, ut τὸ ξύλον, utriusq; enim Genitiuus esset τὸ ἴδιον.

A uerbis quorum penultima est ε, deducuntur nomina conuerso ε, in ο, λέγω dico, λόγος sermo: ἔπειτα uerbo ἴδιον mos, modus. item aliud ἴδιον mutatio, ut ab ἐπιστέλλω, id est, mando, mitto epistolam, fit nomen sœmininum ἐπιστολή, id est, Epistola: nam Latinitate donatum est.

τις] Aliquid: neutrum à communi τῆς, τινός, hoc est, aliquis, quispiam, uel quidam: quæ tria Græci unica uoce dicunt.

τι μάθεις] aliquid didiceris, noris. Budæus adiutus præsidio copię, uersionem fecit speciosiore, dum pro didiceris, uertit, compertum habeas.

μάθεις] μαθήσῃω disco, secund. Aor. capit à μαθήω inusitato. unde Futurū μαθήσω, Aor. pri. ἐμάθησα, secundus, ἐμάθορ, abijciendo ex Aoristo primo penultimam uocalem cum consonante sequente, nempe ns, de hoc pag. 60. uersu 1. Ab ἐμάθορ Optat. est μάθοιμι, μάθεις, ut ab ἔτυπον fit τύποιμι τύποις.

καὶ] et, coniunctio copulatiua. Quomodo discende partes orationis indeclinabiles. scriptū Codice a a s. uer. 30. in ὡσπερ.

ἂν διαγωγῆς] διάγω de go, uitā traduco. à δια, et ἄγω, reiecta ultima præpositionis uocali, propter uocalē sequentē. pag. 24. uers. 28. Ab ἄγω, et compositis uerbalia fiunt, adiectione syllabæ γῆ, ἄγω ἀγωγῆ, σιμάγω σιμαγωγῆ, εἰσάγω εἰσαγωγῆ, sic à διάγω fit διαγωγῆ, id est. institutū uitæ, et uiuendi ratio.

σοῦ ἢ ὄντως] σός, σή, σού, tuus, tua, tuū, pronomen possessiuū. pag. 80. uer. 5. Scribitur hic σοῦ, graui accētu propter sequentē

tem dictionē, Codice a a s. uer. 21. in ἐπιστολῶν. quòd si poneretur in fine iustæ sententiæ, iam acueretur, διακόμω τὸ σοῦ.

ἢ ὄντως] est reuera, ἢ imperfectū ab ἐπι pag. 103. uers. 24.

MEDITAT. GRAECANICAE

in $\sigma\tau\tau\acute{\omega}\nu$ ἐπιτολῶν, & in ἐπέγνωσ $\tau\epsilon$, Codice a a 6. uers. ulti.

ἐἰς ἤ μεθ' ἡμῶν βίον] Præpositio ἐἰς, cum Accusatiuo, ἐἰς βίον ad uitam. Budæus ὁρμῶν ἐἰς ἤ βίον, hoc est (uerbum è uerbo) Impetum ad uitam, uertit, Desiderium uitæ. Non enim interpretis officium est, anxia quadam religione numerare δ uoculas, & syllabis assidere: sed Latinis auribus satis facere, & Græcnicas figuras quàm maximè fugere: ad quod nihil æquè conducit, atq; ratio Copiæ: in qua quisquis erit benè uersatus, is faciliè præstabit rectum interpretem.

τοῦ μεθ' ἡμῶν βίον] Infirmioribus obsecuti, reddidimus in-10
eptissimè, ut cernerent, quid cui responderet, hoc pacto, ἐἰς ἤ
μεθ' ἡμῶν βίον, Ad cum nobis uitam. Articulus enim ἤ, qui
uarijs modis explicari potest, tanquam negleximus, & Scholijs
ipsum declarandum reliquimus. Itaq; articulus qui afficit præ-
positionem cum casu, reddetur commodo aliquo adiectiuo, τοῦ δ
μεθ' ἡμῶν βίον, Agendam nobiscum uitam, pag. 132. uersu 14.

μεθ' ἡμῶν] Apostrophos est, pro μετὰ ἡμῶν pag. 5. uers. 17.
Græci autem hic à Latinis dissentiant, naturali præpositionis
ordine seruato, dicentes, μεθ' ἡμῶν, Cum nobis: pro quo La-
tini, Nobiscum. Cæterum μετὰ, cum, Genitiuum habet, at α
μετὰ, post, Accusatiuum.

ἡμῶν] Genitiuus pluralis à Pronomine ἐγὼ, pagina 79.
uersu 26.

βίον] ὁ βίος] uita, Tertiæ declinationis.

περὶ ἂν μάθοις] priusquàm didiceris. περὶ antequàm, priusquàm. α

ἂν μάθοις] Hæc coniunctio ἂν, nunc est potentialis, ὅτι ἂν
φαίης, Nequaquam dicas, haud possis dicere: nunc planè uacat.
Vide Budæum in Commentarijs linguæ Græcæ, ubi usum ex-
plicat, & quibus modis iungatur. Tu interim, quoties obuia
fuerit hæc particula, securus negligere tanquam otiosam, donec α
in istis literis plus roboris collegeris. Multa dissimulanda sunt,
ut loco & tempore discantur commodiore.

περὶ τὸ ἴδιον] De modo: prepositio περὶ cum Genitiuo.

ἴδιον] Nominatiuus ὁ ἴδιος, ut ὁ λόγος, masculinum est, quod inspecto disces Lexico. siquidem Genitiuus τὸ ἴδιον, conuenit utriq; generi, siue dicatur ὁ ἴδιος, siue in neutro τὸ ἴδιον, ut τὸ ἔξυλον, utriusq; enim Genitiuus esset τὸ ἴδιον.

A uerbis quorum penultima est ε, deducuntur nomina conuerso ε, in ο, λέγω dico, λόγος sermo: ἔπειτα uerto ἴδιον mos, modus. item aliud ἴδιον mutatio, ut ab ἐπιστολῶν, id est, mando, mitto epistolam, fit nomen fœmininum ἐπιστολή, id est, Epistola: nam Latinitate donatum est.

τις] Aliquid: neutrum à communi τῆς, τινός, hoc est, aliquis, quispian. uel quidam: quæ tria Græci unica uoce dicunt.

τι μάθεις] aliquid didiceris, noris. Budæus adiutus præstidio copiæ, uersionem fecit speciosiore, dum pro didiceris, uertit, compertum habeas.

μάθεις] μάθηνω disco, secund. Aor. capit à μάθειω inusitato. unde Futurū μάθισω, Aor. pri. ἐμάθηκα, secundus, ἐμάθοις, abijciendo ex Aoristo primo penultimam uocalem cum consonante sequente, nempe ns, de hoc pag. 60. uersu 1. Ab ἐμάθοις

Optat. est μάθοιμι, μάθοις, ut ab ἐτυποῦ fit τύποιμι τύποις.

καὶ] et, coniunctio copulatiua. Quomodo discendæ partes orationis indeclinabiles scriptū Codice a a s. uer. 30. in ὡσαύτε.

Ἄ διαγωγῆς] διάγω dego, uitā traduco. à διά, et ἄγω, reiecta ultima præpositionis uocali, propter uocalem sequentē. pag. 24. uers. 28. Ab ἄγω, et compositis uerbalia fiunt, adiectione syllabæ γή, ἄγω ἄγωγῆ, σιωάγω σιωαγωγῆ, εἰσάγω εἰσαγωγῆ, sic à διάγω fit διαγωγῆ, id est, institutū uitæ, et uiuendi ratio.

σὸν ἢ ὄν] σός, σή, σόν, tuus, tua, tuū, prænomen possessiui. pag. 80. uer. 5. Scribitur hic σόν, graui accētu propter sequentem dictionē. Codice a a s. uer. 21. in ἐπιστολῶν. quod si poneretur in fine iustæ sententiæ, iam acueretur, διακρίμα τὸ σόν.

ἢ ὄν] est reuera, ἢ Imperfectū ab ἔμει pag. 103. uers. 24.

sed crebro ponitur pro praesenti ἔσται. sic ἔδει pro δει, ἐχρησθη pro χρησθη.

ὄντως] profecto, reuera: aduerbium à genitiuo plurali participij uerbi substantiui, ὄν, ὄντες, ὄντων, ὄντων, in s, ὄντων. paginæ 83. uersu 26.

διανόημα] sensus: à διανόεω. simplex νοέω. Fut. νοήσω, Præte. acti. νοήκα. Pass. νοήμαι, unde uerbale τὸ νόημα. pag. 88. uersu ultimo. ablato incremento, ἔ uerso μαι, in μα, compositum διανόημα. Vt uero facilius sit thematis inquisitio ἔ utilior, memores esse cōuenit, unde tempora formentur, ἔ sensim tantumquam per gradus sursum ascendamus ad originē, donec inuentum sit praesens Indicatiui modi: est enim thema hoc pacto querendum: διανόημα, reijce praepositionem, erit νόημα uerbale in μα, quod fit semper à Præteriti passi. prima persona, sublato augmento: erit igitur νόημα, à νοήμαι: porro Præte. pass. formatum ab actiuo, uertedo φα in μμαι, χα in γμαι, uel κα, in μαι. fuerit ergo νοήμαι ab actiuo νοήκα. ubi autē κα, in Præte. desinit Fut. in σω, nisi sit Quintæ coniugationis. proinde Futurum erit νοήσω: nam in Quinta coniugatione dicere νοήσω, contra canonem est, qui praescribit penultimā Futuri Quintæ coniugationis esse breuiandam: ἔ alioqui si Futurum esset νοήσω, Præsens esset νοήω, quod nusquam apparebit in Lexico. relinquitur igitur Futurum νοήσω, id quod proficiscitur à Præsenti Tertiae coniugationis νοήσω, νοήθω, νοήτω: aut Quartæ νοήσω, νοήσω, siue νοήτες: aut Sextæ νοήσω: aut Primæ circumflexorum νοέω, νοώ: aut Secundæ νοήσω, νοή: siquidem omnium istorum Futurum esset in σω. uerum nullum eorum ostendet Lexicon praeter νοήσω. Hanc thematis rimandi uiam diligenter obserua: parat enim miram facilitatem, ut statim occurrat origo, unde tempora manare queant. de hoc uide pag. 124. uersu 8.

καὶ τῆς σῆς ψυχῆς] ἔ tui animi. Hic utitur possessiuo pro nomine, σός, σή, σόν, tuus, tua, tuum, foemininum ἢ σή, Geni-

tius τῆς, οὗς. poterat uti primitiuo Genitiuo, οὗ ἢ ψυχῆς, hoc est, ut uetusto more loquamur. Tui animi: pro, Tui animi: siquidem Græci genitiuos primitiue speciei μῆ, οὗ, ἕ, ἡμῶν, ὑμῶν, σφῶν, etiam actiue & possessiue capiunt. apud nos autem Mei, tui, sui, nostri, uestri, tantum passiue: actiue autem & possessiue usurpant ueteres Mis, tis, sis, nostrum, & uestrum: tria Mis, tis, sis, exoleuerunt: Nostrum & uestrum tantum par- titiue capiuntur, Vterq; nostrum, Quilibet uestrum.

ψυχῆς] ἢ ψυχῆ, τῆς ψυχῆς, Secunda declinationis.

- 10 τῆς πάντα τὰ τῆδε μὲν τῆδε μὲν τῆδε μὲν] ordina sic, ἢ μὲν τῆδε μὲν τῆδε μὲν πάντα τὰ τῆδε, nihili faciētis omnia hic, subaudi posita. Interpres non malè hunc locum extulit per secundam personam, hoc modo, Qui huius mundi bona prorsus nihili esse ducas, tamen Genitiuus ἢ τῆδε μὲν, referendus est ad substantiuū
- 15 quod præcedit, nempe τῆς οὗς ψυχῆς. Tuus, inquit, hic est profectò, animiq; tui sensus. ψυχῆς, inquam, hoc est, animi, uel anime, ἢ μὲν τῆδε μὲν, hoc est, nihili esse ducētis: aut, quæ nihili esse ducat. Participiū enim uariè redditur, nunc aduersum quiddam indicans, nunc causam explicans, ut hoc loco, τῆδε μὲν τῆδε μὲν, nihili ducētis, quæ nihili esse ducat, hoc est, ut quæ, aut quippe quæ nihili esse ducat. Proinde quæ per partici-
20 pia Græcis effruntur, nos Latinitate donabimus per eiusmodi coniunctionem, quæ commodissimè facit ad sensum.

πάντα] omnia. ὁ πᾶς, ἢ πᾶς, ἢ πᾶσα, ἢ πᾶσι, τὸ πᾶν, 25 ἢ πᾶσι, Accusatiuus pluralis neutri generis, τὰ πάντα, accentu in priore, licet Genitiuus sit πᾶσι, non πᾶσι, uide pag. 126. uersu 20.

τὰ τῆδε] Articulus aduerbio iunctus, mutat ipsum in adiectiuum, χθὲς heri, ὁ χθὲς, hesternus, ἢ χθὲς hesternus, & ita per
30 omnes numeros & genera. pag. 132. uersu 14. aut in isto articulo Participium intelligitur uerbi substantiui ἔργον, ἔργον: aut aliud quippiam, quod loco & sententiæ congruit, seruata gene-

MEDITAT. GRAECANICAE

ris, numeri, et casus ratione. ἐκεῖ illic, ὅκεῖ qui illic est, habitat, ambulat, & cetera. οἴκοι, domi, aduerbialiter: τὸς οἴκοι, intellige ὄντας, existentes: hoc est, domesticos. sic τὰ τῆδε intellige ὄντα, aut aliud quod quadrat: id est, Quae hic fiunt, uel geruntur: Quae in hoc mundo sita sunt, &c. Est autē τῆδε aduerbiū sub forma Dativi feminini, cuiusmodi plurima sunt profecta ex secunda declinatione, habentq; α, uel η, diphthongū impropriam, δημοσία, publice: ἰδία priuatim: βία, uiolenter: πάρεξ σία, confidenter, liberē: sic ἀλλή, πάλιν, πῆ, ὅπην, κρυφῆ, σπουδῆ, ἐκῆ, ἦσυχῆ, κομιδῆ, πολλὰχῆ, πανταχῆ, διπλῆ, ἑριπλῆ, τετραπλῆ, ποῖαπλῆ, ταύτη. ad eundem modum τῆδε, quod fit ab Articulo praepositiuo ὁ, ἡ, τὸ, qui aduentu particulae δε, capitur pro Demonstratiuo, pag. 82. uersu 20. ὁδε, pro δε, hic, ἡδε haec, unde Dativus τῆδε huic, & aduerbialiter hic.

Μηδὲρ] nihil. ὁ μηδεῖς, ἡ μηδεμία, τὸ μηδὲρ, pag. 12. uer. 13. 15.

Τιδεμῶν] τίθημι, pag. 63. uersu 21. pass. τίθεμαι, Part. ὁ τιθεμῶν, ἡ τιθεμένη, Genitiuus ἂν τιδεμῶν, id est, ponentis, facientis, ducentis. Apud Atticos enim Passiua capiuntur actiue: & alioqui Deponentalia & Media uerba, idem habent praesens & imperfectum cum passiuis. Porro τίθεαι, hoc loco significat idem quod λογιζέαι, id est, ducere atq; existimare. μηδὲρ τίθεαι nihil facere, μικρὰ τίθεαι parui habere, ὑπεροπ τίθεαι posthabere, παρ ὀδὲρ τίθεαι pro nihilo ducere, nihil facere. Verum ista persequi non est praesentis institui: tantum illud studiosos adolescentes admonitos uelim, si linguae Graecae proprietatem, & elegantem uocabulorum usum tenere desiderent, ut commentarios Budaei summa cura perlegant. Reperient enim incredibilem quendam thesaurum, unde ad copiose scribendum reddentur instructissimi.

Πρὸς τὴν μακαροτόνην] ad beatitudinē. Nihil ducentis, inquit, ad beatitudinē, hoc est, prout est beatitudo. capitur πρὸς, ut apud Comicum praepositio ad: Nihil ad nostrā hanc: id est,

prout nostra hæc est formosa, ἡ δὲ ἐρ πρὸς τὸν ἡμετέραν τὰ ὅτι.

Ἐρ ἐπαγγελίας] in pollicitationibus. adiectiuum Diuinis, Interpres explicandi causa posuit.

Ἐπαγγελίας] A nominibus in os, tam substantiuis, quàm adiectiuis, deducuntur substantiua in ἰα: κακός malus, κακία malitia: ἀγγελῶ nuntius, ἀγγελία, res quæ nuntiatur, ab ἀγγέλλω nuntio: cuius compositum ἐπαγγέλλω, ex præpositione ὑδ. & in uoce deponētali ἐπαγγέλλομαι promitto. Hinc ἐπαγγελῶ, unde ἐπαγγελία Secū. decli. Datiuus pluralis τῶν ἐπαγγελίας.

10 Ἀποκρίμην] Verbum κἄμαι, pag. 107. uers. 11. compositum ἀποκρίμαι resideo. repositus, uel depositus sum, Part. ἀποκρίμενος & repositus, foemīnum ἢ ἀποκρίμενη Secun. declin. Accusatiuus τὸν ἀποκρίμενον. Nec miretur quis, quòd uerbum præsentis temporis ἀποκρίμαι uertitur repositus sum, & item
15 participium ἀποκρίμενος & præsentis temporis per præteritum repositum. uide notata Codice a a 10. uersu 9. in uoce ἐπιφανομένους. Neq; præterea hic laborandum est, ut quia uerbum κἄμαι nobis occurrit, totam illius ediscas coniugationem. sed ubi excusso accusatiuo ἀποκρίμενον, ad ipsum thema per=
20 ueneris, nempe κἄμαι, hic sistendum erit, nec ultra præsens tempus progrediendum. Id quod in omnibus obseruabis, ne longius curam extendas, quàm præsens locus postulauerit. Si quis occurreret obliquus, non quiescendum nisi reperto Nominatiuo. si ipse incidere Nominatiuus, aut thema uerbi, non scrutabimur
25 anxie quæ inde tempora deducantur. Cæterum quia ad consummatum grammaticum pertinet, etiam illa tenere, quæ posteriore parte nostrarum Institutionum carptim scripsimus, quæ incipiuntur pag. 84. uers. 26. consultum uidetur, non quidem ea solum ediscere, ut sparsim in excutiendo libello quorū
30 piam obuia erunt, sed huic quoq; rei postea tempus suum tribuere, & à capite ad calcem usq; perlegere, serio studio haud aliter atq; feceris in præceptione primorum rudimentorum.

MEDITAT. GRÆCANICAE

Ἡμεῖς] nobis. Dativus pluralis ab ἐγώ.

Μακαριότη[α] ὁ μακάριος, inde ἡ μακαριότης, τ' μακαριότη[ος], uide in uoce ὁμοιότη[ς], Cod. a a 11. uersu 4. Accusat. τὴν μακαριότη[α].

Ἐγὼ ἢ ἂ μὲ ποιῶ αὐτὸς, ὡς τ' ἐχαπῆς ταύτης, 5
 νηπὸς καὶ ἡμέρας, γράφειν ἀιχμώμααι : κατέλιπον
 μὲν γὰρ τὰς ἐν ἄσει διατριβὰς, ὡς μυελῶν κακῶν
 ἀφορμὰς, ἐμχυτῶν δ' ἐπὶ ἀπολιπῶν ἡδονῶν.

Ego uerò quæ quidē facio ipse in solitudine hac no- 10
 cte & die, scribere erubescō: dereliqui quidem enim in
 urbe occupationes tanquam sexcentorum malorum
 causas, me ipsum autem nondum derelinquere potui.

Equidem scribere ad te non sustineo præ pu- 15
 dore, quæ in hoc extremorum finium recessu
 interdium noctuq; agito. Tametsi enim urbicas
 occupationes pro derelicto habui, ut sexcento-
 rum malorum causas: me tamen nondum ipsum
 etiam habere pro derelicto quīui.

Ἐγὼ δὲ] Coniunctio δὲ, uariè redditur, autem uerò, cate- 20
 rùm, porrò, sed, tamen, imò, rursus, contrà, quin, potius, ut sen-
 tentia postulat.

ἂ μὲ ποιῶ] ἂ, articulus subiunctiuus, neutri pluralis, pa- 25
 gina 82. uersu 10. μὲ est coniunctio. ποιῶ à ποιέω, Circun-
 flexum primæ coniugationis.

Αὐτὸς] ipse, pronomen aptum tribus personis, pa. 80. uer. 1.

Ἐπὶ τῆς ἐσχατῆς] in solitudine, ὡς cum genitiuo.

Ἐσχατῆς] ἡ ἐσχατία Secun. declin. Genitiuus ἂ ἐσχατῆς
 per uocalem α, quòd desinat in α purum. Cur autem scribatur
 Genit. ἐσχατῆς per ἂ circumflexum, notatum pag. 126. uers. 2. 30
 Interpres ἐσχατῆς uertit, Extremorum finium recessu: signi-
 ficantur enim hac uoce prædia ab urbibus semota, recessus, &

IN ARTEM GRAMMATICAM.

Solitudo ab hominum strepitu remota, ab ἑσχατῶν extremus.

Ταύτης] demonstr. ἔστ' hic, αὐτῆς hac, Genitiuus ταύτης.
pagina 88. uersu 14.

Νυκτὸς καὶ ἡμέρας] nocte & die, tempus collocatur in
5 Genitiuo. pag. 130. uersu 6.

Νυκτὸς] ἡ νύξ, nox, αὐτῆς noctis. pag. 12. uers. 5. Quamquā
in huiusmodi sat fuerit indicasse Nominatiuum, quo conspecto,
facile cognouerit lector, quomodo Genitiuum & reliquos ca-
sus quæ erere debeat, nō ignorans, quem ordinem in recensendis
10 terminationibus obseruauerimus, de quo Cod. a a 14. uers. 25.

ἡμέρας] ἡ ἡμέρα Secū. decli. Geni. τῆς ἡμέρας, quia exit in σα.

Ἐπάφθ'] Infinitiuus presentis temporis, ut τῶν παρ', ab Indi-
catiuo παύω: quod cū sit thema, sistendū est, nec extra pro-
positum inquirenda sunt reliqua tempora, Cod. b b 3. uersu 16.

Ἄσχυβουαι] ἀσχύω de decore, pudefacio, suffundo pudore,
15 ἀσχύβουαι pudefio, erubescō, suffundor pudore. habes the-
ma, ne longius angaris, ut reliqua rimeris tēpora, sed hic sistas.

Cæterum quæ uerba passiuæ uocis, ut est ἀσχύβουαι, sint
reuera uerba Passiua, quæ autem Deponentia, & Actiua ca-
20 rentia, lectione autorum, ut pleraq; alia, discendum est. Inter-
pres παύω ἀσχύβουαι, uertit sic, Scribere ad te non sustineo
præ pudore. quod speciosius est, et numerosius, quam si uerbum
uerbo reddidisset, Scribere erubescō. pro uno uerbo ἀσχύβου-
αι, id est, erubescō, substituit multa per Periphrasin, Non susti-
25 neo præ pudore. Quemadmodum autem rationes copie pluri-
mum ualēt ad parandam uersionis elegantiam, ita & omnibus
locis magno sunt usui: & ijs potissimum medentur incōmodis,
quas adfert linguarū illa proprietates & phrasis. Proinde si quis
expeditum & elegantem interpretem præstare studeat, ser-
30 monis ubertatem sibi comparet, & tanquam in numerato, po-
situmq; ob oculos habeat, quicquid Erasmus de hoc genere
præcepit, uir præter alias dotes innumeras, hac ad miraculum

MEDITAT. GRÆCANICAE

usq; suspiciendus, quòd ita Græca in Latinum uertat, ut nullum Græcitatæ uestigiũ appareat: idq; ea fide, ut nec sententiæ quid addat, nec detrahat: cumq; nihil minus spectet, quàm ut totidem uerbis reddat, tamen incredibili quadam dexteritate plerunq; assequitur, ut citra sensus iacturam, dictionum tamen numero respondere uideatur: hoc credo maximè fretus, quòd scribendi usu iam meditatam habet, quomodo in quãuis faciem formanda sit oratio. Quò factum est, ut illius interpretationes, præterquam quòd Græcanicas figuras nusquam redoleãt, hoc etiã eximũ præ multis alijs sibi possint assumere, quòd tanquã fontes Latini esse credantur, non autem c Græcus fontibus hauriri. Sic uerò interpretem agere & numeris omnibus interpretis fidem præstare, neq; tamen alium quàm ipsum uideri argumenti autorem, id demum absoluti artificis est. Equidem pro mea tenuitate, non possum doctissimos uiros in hoc negotio uersatos inter sese committere, & de unoquoq; censuram ferre. Sed tamen omnibus candidatis linguæ Græcæ non dubito consiliam dare, ut huius uiri uersiones diligentissimè perlegant, excutiant, & imitari conentur. Alia in alijs eminent, neq; omnia sunt in omnibus illustria: interpretem fidelem, Latinum, & elegantem, facilem, & commodum, in uarijs periclitatum, nisi nobis exhibuit Erasmus, nemo unquam est exhibiturus.

γράφει ἀσχύνομαι] Valde usitatus est Græcis Infinitiuus, ubi nos gerũdijs utimur & supinis, ut diximus Codice a u 14. uersu 4. in uoce πρὸς τὸ ἐμποιῆσαι. uerũm & alioqui, quem admodum apud Latinos, certa quædam uerba gaudent Infinitiuo, ita & apud Græcos βλάσσω λέγειν uolo dicere, & τολμῶ ποιῆσαι, non audeo facere, & c. horum est hoc loco ἀσχύνομαι γράφει, erubesco scribere.

κατέλιπον] λέπω linquo, secũ. Aor. ἔλιπον, pa. 28. uer. 5. sic à κατὰ λέπω cõposito, id est, derelinquo, secũ. Aor. κατέλιπον, nõ κατὰ λέλιπον. quia ἔλιπον incipitur à uocali, pa. 24. uer. 2. ab imo.

μὲν] nusquam non obuiæ sunt hæ duæ coniunctiones, μὲν
 quidem, δὲ uerò. utimurq; ipsis diuidendi gratia, ut senten-
 tiam à sententia, membrum à membro discernamus, ac priorem
 locum uendicat sibi ἢ, posteriorem δὲ. Quamuis autem cre-
 5 berrimum ἢ, nullo præcedente μὲν, rarissimum tamen est ἢ,
 quin postea subdatur uel δὲ, uel alia quæpiam coniunctio,
 quæ alteram sententiam contineat priori respondentem, ut cui
 sit uel affinis, uel diuersa: itaq; hoc loco prior sententia est:
 κατελιπορ μὲν γὰρ τὰς ἐν ἀσφ διαξίβας, &c. subiungitur
 10 altera, ἐμαυτὸν ἢ οὐπω ἀπολιπῶν ἰδιωθῆναι. Caterùm Bu-
 deus pro ἢ & ἢ, posuit tametsi, tamen, quæ duo minus Græ-
 citatem sapiunt, quàm illa priora.

γὰρ] enim. de hac coniunctione diximus Codice a a 13. uer-
 su 2. Et quæ præterea nobis denuò ac sæpius occurrent, ea
 15 sat erit semel declarasse, uocis uerò significatum altera uersio
 facillè monstrauerit, aut adhibitum Lexicon.

Τὰς ἐν ἀσφ διαξίβας] articulus τὰς afficit præpositio-
 nem cum casu, de quo Codice a a 16. uersu 12. in uoce τ̄ μεθ̄
 ἡμῶν βίον. uerti poterat, in urbe oblatas, aut datas: aut per
 20 relatiuum, quæ in urbe offerrebantur, quæ in urbe mihi daban-
 tur, quibus, cum in urbe agerem, inuolui & implicari solebam:
 nam hic sensus est. sed breuitatis studiosus, compendiò dixit,
 urbicas occupationes.

ἀσφ] τὸ ἀσφ, τ̄ ἀσφ & sine Crasi. pag. 91. uersu 23. Da-
 25 tiuus uerò ἀσφ Crasim admittit ἀσφ, si non à Nominatiuo
 ἀσφ, certè ab inusitato nomine Primæ declinationis contra-
 ctorum, τὸ ἀσφ, τ̄ ἀσφ &, τ̄ ἀσφ ἀσφ, ut τὰχ &, quem-
 admodum non solum dicitur δόρυ, sed & τὸ δόρυ, τ̄ δό-
 ρε & δόρυ, τ̄ δόρε δόρε, ut τὰχ &.

30 διαξίβας] ξίβω, secund. Aor. ἐτεξέον, compositum διαξί-
 βω, secund. Aor. διεξίβον, unde uerbale ἢ διαξίβῃ, Secun-
 dæ declinationis, Accusatiuus pluralis τὰς διαξίβας. Multa

sunt uerbalia, quæ seruant characteristicon secundi Aoristi,
 διέτριβον, ἢ διὰ τριβῆν.

ως] tanquam, ut, ueluti. alia significata suo seruentur loco.
 Caueant uerò studiosi, ne uocabulorum significationes inqui-
 rant, quo tempore sunt in Grammaticis occupati præceptioni-
 bus, qua in re plurimum sæpenuerò peccatur. deinde iactis
 fundamentis, ubi ad autorum lectionem sese contulerint, si non
 aderit interpres, confugiendum ad Lexicon, sed uerbi signifi-
 catum illud modò tractent, & quantum dabitur, in memoria
 reponant. quod loco præsentis satisfaciatur. reliqua si fieri potest,
 ne legant quidem: quòd si Scriptorem probè se uideantur in-
 telligere, uel uiua præceptoris uoce freti, uel fida alioqui ad-
 iuti interpretatione, stultum est à Lexicis petere consiliùm. in
 quibus ut omnia tradantur plurimè, etiam quæ uocis usum
 prolatis exemplis ostendant, tamen ieiuniora minusq; uiuida
 sunt, neque tam penitus hærent, ut quæ ipse tibi legendis auto-
 ribus paraueris.

μυρία] τὰ μύρια, multa & innumera, pro quo Latini
 sexcenta, numerus finitus pro infinito. Genitiuus pluralis τῶν
 μυρίων.

κακῶν] ὁ κακός, ἢ κακή, τὸ κακόν, malus, mala, malum.
 Genitiuus pluralis neutri generis, τῶν κακῶν malorum.

ἀφορμῶν] ἡ ἀφορμή, Secundæ declinationis, τὰς ἀφορμὰς
 Accusatiuus pluralis.

ἐμεωτέρω] me ipsum, pronomen compositum. pag. 81. uersu 6. 25

οὐπω] nondum. πω tanquam adiectio syllabica, sic μὴπω. ita
 apud nos syllaba dum, in nōdum, necdum, quiddum, haudum.

ἀπολιπέω] λείπω, secund. Aor. ἔλιπεω, Infini. λιπέω, sic à
 composito ἀπολείπω, secund. Aor. ἀπέλιπον, Infini. ἀπολιπέω.

ἠδυνάμην] δύναμαι possum, uerbum deponens Secun. cōiug. 30
 in μι, à primitiuo δύναω, Futu. δύνασθε, Præt. Αἰτι. δεδύνηκα,
 Pass. δεδυήμην, δεδυήσθε, δεδυήθη, Aor. pri. ἐδυνάμην, &

Atticè ἰδιωθῆτω: mutant enim Augmentum syllabicum in tem-
porale. pag. 96. uersu 19. Nemo uerò niretur, nos in rimando
themate, aut formando tempore multa proferre quæ non sint
recepta: neq; enim quæ recepta sunt, recensemus, sed quomodo
5 unumquodq; formetur.

Ἄλλ' ὁμοίος εἰμι τοῖς ἐν θαλάσῃ ὑπὸ τῆ ἰστὶ τὸν
πλῆθ' ἀπειρίας ἀπολλυμένοις καὶ ναυσίδισιν.

Sed similis sum in mari præ circa nauigationem in-
10 experientia pereuntibus, & nauseantibus.

Similiterq; illis affectus sum, qui nauigandi
insolentes, nausea perditè affliçantur.

ἄλλ' ὅμοι'] ἄλλὰ ὅμοι'] Apostrophos. pag. 5. uer. 17. V. sus-
15 te docebit quæ uocales desint, ubi assidua lectione didiceris
ἄλλὰ non ἀλλό, & ita in reliquis. Budæus ἀλλὰ uertit que:
nā hæc coniunctio uaria significat, nec tantum est aduersatiua.

ὁμοίος εἰμι] similis sum. rectè uertit similiter affectus sum.
Tentabis ipse memor copiae, num aliter quoq; reddi queat: ita
20 nobiscum agitur, perinde res nostræ sese habent. & breuiter,
quæcunq; uoces similitudinem æqualitatemq; significant, tibi in
mentem ueniant, & quod optimum duxeris, id ponere licebit.

εἰμι] accentum hoc loco remittit in præcedentem dictionem:
est enim Encliticum, pag. 127. uersu 25. Ceterum coniugatio=
25 nem huius uerbi substantiui εἰμι habes pag. 103. uers. 25. sed
quia hic præsens tempus occurrit, id est, thema, non est necesse
ad reliqua descendere, ut antè monuimus.

τοῖς, &c. ἀπολλυμένοις] Inter articulum τοῖς & partici-
pium ἀπολλυμένοις, interseruntur aliquot particule: de quo
30 satis iam scriptum est in præcedentibus. Codice a a 9. uersu 6.

ἐν θαλάσῃ] in mari, præpositio ἐν, cum Dativo θαλάσῃ,
cuius est Nominatiuus ἡ θάλασσα Secunda declinationis.

MEDITAT. GRÆC ANICAE

ὑπὸ ἀκρίῃ ἢ πλῆρ ἀπειρίας] sic ordina, ὑπὸ τ' ἀπειρίας, præ inexperientia, ἀκρίῃ ἢ πλῆρ, circa navigationem, uel in navigatione. aut sic, ὑπὸ ἀπειρίας, præ inexperientia, ἀπειρίας, inquam, ἀκρίῃ ἢ πλῆρ, quæ est circa navigationem. quæ inter nauigandum contingit, explicando articulum ἀκρίῃ, ut maximè 5
 quadrat. nec est aliud ἀπειρία ἀκρίῃ ἢ πλῆρ, inexperientia circa navigationē, quàm inexperientia nauigandi. proinde interpretatus est totam hanc particulam duabus uocibus, nauigandi inso-
 lentes capta uoce, ut apud Comicum, quid tu Athenis insolens?

ὑπὸ] præ, cum Genitiuo, ὑπὸ δέσς præ metu.

10

κατὰ τ' πλῆρ] in navigatione, circa navigationem, hoc est, inter nauigandum, Præpositio cum Accusatiuo.

πλῆρ] πλέω nauigo, hinc ὁ πλόσ nauigatio, ut à ζέπω fit ζόσ, Codice bb 1. uersu 6. in uoce ζόσ. Contrahitur autem hoc nomen ὁ πλόσ πλῆρ, Accusatiuus πλόσ 15
 πλῆρ. pag. 91. uersu 3.

Ἀπειρίας] πῆρα, experientia, inde ἀπειρος inexpertus: Nam α est περιήκον μείον, id est, priuatiua particula, sciens è Substantiuo Adiectiuum, quod rei priuationem significet, μῶρα pars, ἀμοιρος expers, φόβος metus, ἀφοβος in- 20
 trepidus: sic à πῆρα fit ἀπειρος, unde Substantiuum ἡ ἀπειρία, ἀπειρίας, Secunda declinationis. Siquidem ab Adiectiuis in os fiunt Substantiua in ία, κακός malus, κακία malitia. ut notatum Codice bb 3. uersu 4. in ἐπαγγελίας. Nec tamen Analogia freti, conabimur quæuis à quouis deducere, sed 25
 spectandus est autorum usus, magnus magnitudo, non magnitas. contra, pius pietas, non item pietudo. iustus iustitia, non iustitas, nec iustitudo. sic apud Græcos φίλος φίλια amicus amicitia, non item καλός καλία, pulcher pulchritudo.

Ἀπολυμνῶν ἢ νασιῶσιν] percuntibus & nauescantibus, 30
 pro quibus Budæus, quinausea perditè afflictantur. Participiū alterum mutauit in uerbum eiusdem temporis, & relatiuum:

deinde uocem unā duabus reddiit per Periphrasin, pro nau-
 scare, afflictiari nauſea: pro altero Participio ἀπολλυμένοις
 substituit Aduerbiū perditē. aut contrā, pro ἀπολλυμένοις per-
 ditē afflictantur, pro ναυτιώσιϋ Ablatiuū nauſea. Faciamus pe-
 5 riculum num alio quoq; pacto uertere liceat? qui nauſea per-
 eunt, quos miserē cruciat nauſea, qui perditē nauſea torquen-
 tur, quos perditē grauat nauſea, quos ad interitum usq; nauſea
 premit, qui perditē uexantur nauſea, quos infestā & perdit
 nauſea, quibus nauſeæ molestia perniciem adfert. Quanquam
 10 ista partim liberiora sunt, quā pro officio interpretis. tantum
 ostendendam hoc modo uiam putauī, qua ratione eruenda sint,
 quæ studiosis huius rei conducant, ut ubi dictionem latissimē,
 pluribusq; uerbis explicauerint, ea demum seligant, quæ com-
 pendio ad sententiam proximē uideantur accedere.

15 Ἀπολλυμένοις] ὀλλώω, compositum ἀπολλώω, unde Actiuū
 in μι, ἀπόλλυμι, Pass. ἀπόλλυμαι perdor & pereō, Partici.
 ἀπολλύμενος & Tertia declin. Datiuus pluralis τοῖς ἀπολλυ-
 μένοις, qui regitur à nomine ὅμοι &. nam ut Latini, sic &
 Græci Similitudinis adiectiuo tribuunt Datiuum. Et quod ad
 20 illa communia Syntaxeos capita spectat, firmē idem obinet
 apud utrosq; quapropter in Institutionibus nostris ista per-
 quam paucis & carptim attigimus, & quod discipulus iam in
 ludo Latino percepisset, id ne cōmemorare quidem uoluimus,
 rati nos operā perdituros si doctum & memorē admoneremus.
 25 Ναυτιώσιϋ] ναυτιάω, Crasis ναυτιῶ. Partici. ὁ ναυτιῶν, ἢ
 ναυτιῶν] &, ἢ ναυτιῶντι, Crasis ναυτιῶντι, Datiuus plu-
 ralis τοῖς ναυτιῶσι, reiectis literis ν τ, ex Datiuo singulari.
 pag. 15. uersu 3. Scribitur autem ναυτιώσιϋ per ϋ in fine, de
 quo pag. 23. uersu 26. & 95. uersu 10.

30

οἱ τοῦ μεγέθους τοῦ πλοῦτος δυσχεραίνουσι, ὡς πο-
 λὺν τοῦ σέλου παρεχόμενῳ, καὶ κείθεν ὡς τοῦ λέμε-

Εορ ἢ τὸ ἀκέρτιον μεταβάλλοντες, πανταχῶς ναυπιῶσι
καὶ ἀπορῶνται. συμμετέρχεται γὰρ αὐτοῖς ἢ ἀκέρτια
ἢ χολή.

Qui magnitudine nauigij offenduntur, tanquam
multam iactationem præbente, & illinc in lembum
aut acatium transeuntes ubique nauseant & hærent.
transgreditur enim cum ipsis molestia & bilis.

Nanque illi magnitudine nauigij offensi tan-
quàm uehementius succutientis, in lembum aut
nauiculam cum transilierint, sic quoque non se-
cius à nausea laborant, nimirum molestia ipsos
ac bile quò transierint cunque comitantibus.

Οἱ] qui, Articulus subiunctiuus, pro quo interpres, Nanque
illi. Siquidem Relatiua sæpenumerò causam indicant.

Μεγέθει] τὸ μέγεθος magnitudo, τὴν μεγέθει, τὸν με-
γέθει, & per Crasin μεγέθει, ut τὰς, Primæ declinationis
contractorum.

Πλοῖς] τὸ πλοῖον, τὴν πλοῖς, Tertiæ declinationis.

Δυσχεραίνωσι] δυσχεραίνω indignor, indignanter fero,
offendor, Datiuo iungitur. tertia pluralis δυσχεραίνουσι, cui
additur litera r, de hoc pag. 23. uersu 26.

Ὡς πολὺν τὸ σάλον παρεχομένη] tanquàm multam iacta-
tionem præbenti. qui Datiuus refertur ad casum μεγέθει. indi-
gnantur nauis magnitudini tanquàm præbenti multā iactatio-
nem, id est, ut quæ, siue quippe quæ præbeat multā iactationē.

Πολὺν] Accusat. nominat. πολὺς, de quo pag. 94. uersu 20.

Τὸν σάλον] ὁ σάλος Tertiæ declinationis. iactatio in ma-
ri, undarum & fluctuum agitatio, quæ dum in nauim irruit, so-
lent uectores huc atq; illuc quassari, & in utraq; nauis latera
protrudi.

Παρεχομένῳ] præbenti, efficienti. In eadem significatione plurima uel actiuè profèruntur uel passiue, horum est παρέχω & παρέχομαι præbeo, Particip. ὁ παρεχόμενος. Scitè interpres pro παρέχειν ὁ δὲ σάλος, id est, præbere & efficere iactationem & agitationè, usus est uerbo succutere. Nam propriè succutere, aut quod receptius est, succussare dicitur equus, qui sic graditur ut sessorem concutiat, & equus ipse succussor appellatus est, & succussarius, à succussatione, hoc est, eiusmodi agitatione. Itaq; id uerbi ad turbulentam nauigationem accommo-

9 d. uuit, quoties in uasto nauigio uector haud aliter concutitur, atq; sessor à succussatore. Accusatiuum autem πολυῶ expressit Aduerbio uehementius, παρεχομένῳ πολὺν ἢ σάλος, præbenti multam iactationem, mutauit in uehementius succutientis, quanquam si anxie superstitiosi esse uolumus, uertendum

15 est non succutientis sed succutienti. Participium enim παρεχομένῳ tribuitur Datiuo μεζέθει, non Genitiuo πολλῶς, nisi fortè Budæus Genitiuum legit παρεχομένῶς πολλῶς, succutientis nauigij, non autem μεζέθει παρεχομένῳ magnitudini succutienti. Boni consulat lector curiositatem, quæ, cum tam pulchrè con-

20 stet sensus, dubio procul iniqua foret, nisi nobis propositum esset etiam in minutissimis adiuuare discipulorum studia, eorumq; hæsitantiæ sic mederi, ut quasi amoliremur remoras.

Κακῶδην] Crasis pro καὶ ἐκείθεν & illinc. pagina 107. uersu 11.

25 ἰδιῶ ἢ λέμβον] ἐπὶ Præpositio, ὁ λέμβος Tertia declin. ἢ τὸ ἀκάτιον] ἢ aut. hæc litera uaria significat, ut nariant illius spiritus & accentus.

Τὸ ἀκάτιον] genus est nauiculae piscatoriae.

Μεταβαίνοντες] Participium plurale, à μεταβαίνω transeo.

30 Πᾶσι αὖ καὶ ναυτιῶσι] πᾶσι αὖ καὶ ubiq; ναυτιῶσι nauiseo, tertia pluralis ναυτιῶσι, per Crasim ex ναυτιᾶσι. hic autem Verbum est ναυτιῶσι. supra uerò Participium Datiui pluralis, qui

uoce consentit cum tertia plurali. pag. 75. uersu 14.

Ἀπορῶνται] ἀπορέομαι hæreo, perplexus sum, Tertia pluralis ἀπορέονται, Crasis ἀπορῶνται ut ποισῶνται.

Συμμετέρχεται ἢ αὐτοῖς] Simplex ἔρχομαι, Compositum ex μετά, μετέρχομαι, deinde altera præfigitur Præpositio σὺν, nec tamen dicitur συμμετέρχομαι, sed συμμετέρχομαι migrante ὦ in μ, ut Cod. a a 14. uersu 9. in uoce ἐμποιήσεται, tertia persona singularis συμμετέρχεται, ut τῦπεται. Composita uerò ex σὺν gaudent Datiuo. pag. 130. uersu 19. hoc loco συμμετέρχεται αὐτοῖς, cum eis transit, nisi ineptire uelis & dicere contrahit eis, pro eo quod est unà aut pariter cum eis transit. Budæus uertit quo transferint cunq̄ comitantibus, per Tmesin pro quocunq̄ transferint comitantibus. Mutauit quoq̄; interpres orationis faciẽm, dum in locum Verbi cum Coniunctione causali, substituit Ablatiuum, pro nam comitantur, dixit comitantibus. propterea quòd Ablatiui absolute positi crebrò causam reddunt, unde & particulam adiecit, nimirum.

ἀνδρία] ἀνδρὶς molestus, iniucundus, ἀνδρῖα molestia. Suidas interpretatur ἀορεξία, id est, si ita loqui liceret, inappetentia, cum stomachus destituitur appetitu, quod ijs contingit, qui navigationis impatientes nauseant.

χολῆ] bilis, & pro ira capitur. unde præcessit δυοχεύουσι, indignantur, stomachantur, offensi sunt.

Obseruabis hoc loco, non pertinere ad Interpretẽm, ut periodi, membri, aut incisi rationem habeat, sed utcunq̄; uisum erit, aut structuræ Græci sermonis omni ex parte respondeat, aut periodum in membrum, membrum in incisionem redigat, aut contrà geminam periodum transferat in unam. Verbi gratia, Budæus si exacte singula tantum spectasset, ac non potius uniuersam sententiam animo concepisset, tres absoluisset, ut habet Græcus, periodos, hoc modo: Nam illi magnitudine nauigij

offenduntur, tanquam uehementius succutientis. Deinde in lem-
 bum aut nauiculam cum transfilierint, sic quoque nonsecus à
 nauisca laborant. Nam molestia ipsos ac bilis quo transferint
 cunq; comitantur. Vides hic tria esse pronuntiatà, quæ tribus
 5 absoluta sunt uerbis, offenduntur, laborant, comitantur, perin-
 de atq; in Græcis tres periodi totidem constant uerbis, δυο χε-
 γάλισσι, κατ'ἰώσι, συμμετερχέται. quæ tria ad unicam trans-
 lata sunt periodum, uultu sermonis nonnihil immutato, quòd
 duo uerba δυο χεγάλισσι & συμμετερχέται reddit per Par-

10 ticipia, offensi, & comitantibus.
 Atq; hæc uariandi figura, iacenti alioqui & frigenti orationi
 mederi solet. Quandoque enim Græca rectè habent multis di-
 stincta periodis, ubi Latinus scriptor minus acris erit, nisi mè-
 brorum & incisorum potius feratur multitudine, quàm clau-
 15 sularum. est rursus ubi contra fieri præstiterit, ut plausibilio-
 res sint multe sententiæ paucis grauata membris, quàm perio-
 dus iusto prolixior & obscurior, quæ omnia is demum nosse
 poterit, quisquis & optimos quosq; Interpretes pressius ex-
 cussit, & ipse quoq; sese in uertendis Græcis exercuerit, idq;
 20 non oscitanter ac citra iudicium, sed tanquam in promptu po-
 sitis rationibus, quot tandem modis singula uerti queant, quòd
 pacto Verbum nunc Participio, nunc Adiectiuo reddatur: Par-
 ticipium interdum Verbo, interdum Nomine, oratio Actiua in
 Passiuam conuertatur aut contrà. & ita in cæteris omnibus ad
 25 manum sit uariandi forma.

Τοῦτο γὰρ ἐν τῇ καὶ τῷ ἡμέτερον. τὰ γὰρ ἐνοικε πα-
 30 θυ συμπειροφροντες, πανταχὸ μετὰ τῶν ὁμοίων δο-
 εῦβων ἐσμεν. ὡσεὶ ὅδῃ μὲγα εἰ ἐρημίας ἀπὼν ἀμε-
 θεα τάντις.

Tale igitur quiddam & nostrum: nam domesticas
 perturbaciones simul circumferentes, ubique cum simi-

libus tumultibus sumus, itaq; nihil magnum solitudine lucrati sumus hac.

Huiusmodi igitur quiddam nobis contigit, qui domesticas perturbationes quoquò circumferentes gentium, ubique locorum perinde uersamur in tumultu. quare non magnopere adiuti sumus ab hac solitudine.

Τὸ δὲ ἄλλο] tale, neutrum in ὀρ, de quo pag. 84. uersu 27.

Ἐρ] igitur, ergo. Coniunctio nunc illatiua, nunc continua-¹⁰tiua.

Τι] quiddam. neutrum ab infinito nomine τὸς τινός, de quo pag. 14. uersu 3. destituitur autem proprio accentu, quòd sit Encliticam. de quo pagina 127. uersu 25. nec tamen ipsum remittit in præcedentem dictionem ἔρ. Nulla enim syllaba geminum sortitur accentum. igitur ἔρ τι scribendum unico accentu. at in ὄλωμά τι duplex est syllaba: namq; μα proprium nullum habet, idcoq; locum tribuit accentui particulae τι. Quòd si dictionem Encliticam præcesserit syllaba proprium accentum possidens acutum, isq; ob consequentiam migret in grauem, ut δέορ τινὰ φίλᾱ, rursum reponetur acutus, si Encliticum proprio desitueris, θεόρ τινὰ φίλᾱ. non autem δέορ τινὰ φίλᾱ.

Καὶ] Et, etiam, quoq; uerti posset, huiusmodi igitur nobis quoq; contigit: nisi quod ἄ) multis locis abundat, de quo uide Commentarios Budæi, in quibus plenissimè docet usum partium orationis indeclinabilium.

Τὸ ἡμέτερον] nostrum, Pronomen possessiuum, huiusmodi, inquit, quiddam etiam nostrum, subaudi est. crebrò enim uerbum substantiuum intelligitur, cum alioqui apertus est sensus. Capitur autem Nostrum substantiuè, id est, res nostra siue negotium nostrum, pro quo Interpres dixit, nobis contigit. Licet tibi quoque sic uertere: Ad hunc igitur modum nostræ

quoque res sese habent, neque uerò aliter nobiscum agitur, in
 eiusmodi igitur statu res nostræ quoq; sunt sitæ, ad eundem re-
 rum statum nos quoque redacti sumus, eodem nimirum fermè
 loco res quoq; nostræ consistunt, &c.

5 ἐνοικᾶ παθῆ] domesticas perturbationes. οἶκος domus
 ἐνοικᾶ domesticus, quasi dicas in domo existens.

Plurima uerò Præpositionum adminiculo formantur Adie-
 ctiva, aut quæ tanquam Adiectiuæ capiuntur, cuiusmodi sunt ea,
 quæ officium aliquod significant, aut functionem, & muneris
 10 alicuius administrationem. quorum quidem nominum tanta est
 copia, ut nulla sint Lexica numerandis omnibus absoluta. Cum
 sint enim Græci in omni compositionis genere felicissimi, nec
 tam arctis conclusi spatij ut Latini, nullus unquam futurus est
 modus, qui nouis concinnandis uocibus statuatur, sed pro re na-
 15 ta, & licuit semperq; licebit scita compositione recens & nu-
 per exorta signare.

πάθη] τὸ πάθη Præmæ declinationis contractorum, ἡ
 πάθη, Plurale τὰ πάθη, & per Crasim πάθη.

Συμπεριφέρουτες] Si Latinis æqualis permitteretur auda-
 20 cia, uerterent concircumfrètes, sed aures non ferunt. Itaq; quo-
 ties istiusmodi occurrunt, quæ ad uerbum commodè & uenu-
 stè reddi non possunt, ut fermè contingit in Græcorum com-
 positionibus, spectare conuenit sententiam, & illam uerbis
 assequi uel diuersissimis. Vim præpositionis οὐδ sic exprime,
 25 unà nobiscum circumferentes, nam quod addit Interpres, quo-
 quò gentium, non ad significatum Præpositionis facit, sed toti
 sententiæ seruit & ornatui.

Συμπεριφέρουτες] φέρω fero: adde præpositionem περι-
 περιφέρω: præfige alteram præpositionem συμ, sed migret ὦ
 30 in μ, συμπεριφέρω, unde Participium συμπεριφέρων, ἡ
 συμπεριφέρουσα, plurale δὲ συμπεριφέρουτες.

Μετὰ τῶ ὁμοίων θερέων ἔσμεν.] cum similibus, hoc est,

MEDITAT. GRAECANICAE

eisdem tumultibus sumus. pulchrè Interpres, perinde uersamur in tumultu, Genitiuum ὁμοίωσιν expressit Aduerbio, perinde: μετὰ θορύβωσιν dixit in tumultu: pro Verbo, ἔσμεν, posuit uersamur.

Ὅμοίωσιν θορύβωσιν] Nominatiuus singularis ὁμοίωσιν θορύβωσιν Tertiae declinationis.

ἔσμεν] sumus, ab ἐσμι sum. pag. 103. uersu 24.

ὡςτε] itaq; quapropter quare.

ὅδωσιν] nullum, nihil, ab ὅδωσιν, pag. 13. uersu 11.

Μέγιστον] neutrum à μέγιστος. pag. 94. uersu 24.

Ἐρημίας] ἢ ἐρημία, ἢ ἐρημίας Secunda declinationis.

Ταύτης] Nominatiuus αὐτή, Genitiuus ταύτης, pag. 80. uersu 14.

Ἀπὼνάμεθα] tolle Praepositionem ἀπὸ, manet simplex ὠνάμεθα pro ὠνησάμεθα, per Syncopen, ut scripsimus pagina 114. uersu 4. & sequentibus. igitur ὠνάμεθα est Aorist. primus medius pro ὠνησάμεθα, cuius singulare ὠνησάμεν, ab Aoristo act. ὠνησα, Futu. ὠνήσω, Praesens ὠνέω, per e, quod ratione Augmenti uertebatur in ω. Caterum hinc istiusmodi ratione Verborum themata quaerimus, nihil noui dedit, quod per quae decurrimus tempora, crebrò sint iniuncta. nec enim hoc hic agitur, ut sciamus receptum thema ne sit ὠνέω, an potius uerbum in μι, ὠνέμι. tantum paratur uia quae temporum formationes demonstrat.

Ὅδωσιν μέγιστον ἢ ἐρημίας ἀπὼνάμεθα ταύτης] gaudet hoc uerbum Accusatiuo cum Genitiuo, Accusatiuus significat fructum & emolumentum quod percipimus, Genitiuus autem id unde fructus proficiscitur. idem fit in uerbo ἀπολαύω. Lucianus quodam loco utrunq; usurpauit, τί μὲν γάρ, inquit, σὺ ἀπολαύσας τὸ ὄρεον; τί δ' αὖ ἀπόναντο τὸ σὸ κάλλος αἱ βόες; quem nam fructum percipies è montibus? quid uerò boues consequantur emolumentum è tua pulchritudine? Interpres pro

Accusatiuo δὲ μὲν μέγα, posuit non magnoperè Aduerbiali-
ter, non magnoperè adiuti sumus ab hac solitudine.

Ἄ μὲντοι ποιῆμ' ἔδει, καὶ ὄδου ὑπῆρξεν ἡμῖν τῶν
ἰχνῶν ἔχεσθαι τὸ πρὸς σωτηρίαν καθηγουμένης (εἰ τις
γὰρ, φησι, θέλει ὀπίσω με ἔλθειν, ἀπαρνησάτω ἑαυ-
τὸν, καὶ ἀράτω τὸν σαυρὸν αὐτοῦ, καὶ ἀκολουθήτω
μοι) ταῦτά ὄντι. γὰρ ἡσυχίας τὸν νόον ἔχειν περιεῖδεν
προσέκει.

20 Quæ uerò facere oportebat, & unde licuit nobis ue-
stigijs hæere ad salutem præeuntis (si quis enim, in-
quit, uult post me uenire, abneget seipsum, & tollat cru-
cem suam, & sequatur me) hæc sunt, in quiete mentem
habere, conari conuenit.

25 At uerò quæ facta à nobis oportuit, undecp
auspicandum fuit ei, qui uestigijs hæere uoluit
eius, qui nobis salutis uiam præiuit (si quis, in-
quit, ponè me uenire uult, abiuret semetipsum,
20 & tollat suam ipse crucem, & sequatur me) hæc
ferè sunt. Iam primum mentem pacatam habe-
re conueniebat.

Μέντοι] at uerò, uerùm, Aduersatiua coniunctio. hoc loco
35 respondet coniunctioni ἄ, quæ multum ante præcessit, & μὲν
ποιῆσ' αὐτὸς, &c. nam post ἄ, ut scripsimus Cod. b b 9. uers. 1.
in uoce μὲν, firmè sequitur δὲ, aut alia quæuis Coniunctio,
posteriori sententiæ aut membro seruiens. hic prior oratio, ubi
ponitur μὲν, statum rerum Basilij coninet, altera quæ effertur
30 per μὲντοι, declarat quid ipsum agere conueniebat.

Ποιῆμ'] infinitiuus à uerbo ποιῆσ' ποιῶ, pag. 48. uersu 2.
ἔδει] oportebat, impersonale δὲ oportet. pag. 113. uersu 22.

MEDITAT. GRAECANICAE

finge uocem personalem, & cape tertiam personam, *δέω, δέεις, δέει,* & per Crasin *δέα*. Imperfectum *ἔδεον, ἔδεες, ἔδεε,* Crasis *ἔδει*. est enim impersonale Actiuae uocis.

ὄθεν] unde, è quibus, Aduerbiū.

Ἰπῆρξεν] simplex ἄρχω, Fut. ἀρξω, Aori. pri. ἤρξα, Compositum *Ἰπάρχω,* Fut. *Ἰπάρξω,* Aori. pri. *Ἰπῆρξα, Ἰπῆρξας, Ἰπῆρξε,* quod uerbum Infinitiuo iunctum tanquam impersonaliter accipitur, pro contigit, licuit, euenit, *Ἰπῆρξεν ἔχεαδ,* licuit herere. forte Basiliius scriptum reliquit *Ἰπῆρξεν ἄρ,* id est, licuisset. In exemplari Aldino deest haec uox *Ἰπῆρξεν.* sed tantum excusum est, *ὄθεν ἡμῖν τῖ ἰχνῶρ ἔχεαδ,* unde nobis uestigijs herere, quod nescio an secutus sit Budaeus, interpretatus in hunc modum, Unde q; auspicandum fuit ei, qui uestigijs herere uoluit, &c. quasi quippiam subaudiendum putarit, *ὄθεν unde,* & è qua re, subaudi proficiscitur. *ἔχεαδ τῖ ἰχνῶρ* herere uestigijs. quanquam alioqui ab ijs auspicari conuenit, unde licet rem assequi.

Ἡμῖν] nobis, Datiuus pluralis ab *ἐγώ,* pag. 79. uersu 26.

τῶν ἰχνῶρ] Genitiuum pluralem indicat articulus *τῶν,* sed cum quibus Genitiuus pluralis desinat in *ων,* & Articulus *τῶν,* sit omnis generis, aut Praeceptore opus est, aut Lexico, ut discas Nominatiuum esse τὸ ἰχνῶ uestigium, primae declin. con tractorum, τῖ ἰχνεῶ, τῖ ἰχνέων, Crasis *ἰχνῶν.*

ἔχεαδ] Infinitiuus ab *ἔχομαι* heredo, postulat Genitiuum.

πρὸς σωτηρίαν] ad salutem, *σωτήρ* seruator, τῖ *σωτήρ*, unde ἡ *σωτηρία* salus. Nam quemadmodum à Nominatiuis in *ος,* fiunt Substantiua in *ια,* κακὸς ἢ κακία, Codice b b 5. uersu 4. in uoce *ἐπαγγελίας:* ita & à Genitiuo desinente in *ος,* quandoq; huiusmodi fiunt nomina in *ια,* ut τῖ *σωτήρ*, ἢ *σωτηρία* Secundae declinationis.

καθηγησαμένη] Genitiuus est. Ordo est, *ἔχεαδ τῖ ἰχνῶν* καθηγησαμένης πρὸς σωτηρίαν, herere uestigijs eius, qui praemit

ad salutem. Noninat. ὁ καθηγησάμενος, Participium à primo Aoristo med. καθηγησάμενος, pri. Aori. actiuus esset καθήγησα, Fut. καθηγήσω, Præsens καθηγέω, uerum solum est receptum in uoce passiua siue media καθηγήομαι, Crasis καθηγέμαι; Pri-
 5 ma coniugationis circumflexorum. Tamen quoties hæc uerba Deponentia siue Communia sint excutienda, formabimus omnia tempora more Actiuorum & Passiuorum, quamuis non sint recepta. idcoq; à καθηγησάμενω sursum ascendemus ad Præsens usq; καθηγέω, sed Lexicon docebit tantum receptum
 10 esse καθηγήομαι, quod est compositum ab ἡγήομαι. nam κατὰ perdit ultimum α, quia uerbum incipitur à uocali, quæ quod sit aspirata, mutatur τ in θ, καθηγέομαι, non καθηγέομαι.

Cæterum deponentium uerborum tempora quedam sunt ut in passiuis, quedam ut in medijs, quod usu magis discas quam
 15 præceptis.

Est autem καθηγέμαι idem quod præeo, præceptor sum, hinc καθηγέμενος autor, præceptor, qui rem instituit.

Ei τις] si quis, τις aliquis, Encliticum est, & Accentum re-
 mittit in præcedentem syllabam ἐ, quæ ex se accentum nullum
 20 habet, cuiusmodi & alia scripsimus, pag. 127. uersu 23.

Γάρ φησι] φημί dico, tertia persona φησι, pag. 107. uersu ultimo. estq; ex Encliticis, & accentu destituitur, pagina 127. uersu 25. Est autem locus, quem citat Basilius, Lucæ capite nono, nisi quod ibi additur hæc particula καὶ ἡμέραν, id est,
 25 quotidie.

Θέλω] uult, prima persona θέλω uolo.

Ὅπισθός] post me. Aduerbium est cum Genitiuo. Græcorum quedam aduerbia per Præpositionem reddimus.

Με] Genitiuus ab ἐγώ, destituitur Accentu tanquam En-
 30 cliticum.

Ἐλεύθερος] ἐλεύθερος, secundus Aorist. ἔλευθερος, Syncope ἔλευθερος, Infinitiuus ἐλευθεῖν. pag. 99. uersu 14.

MEDITAT. GRAECANICAE

Ἀπαρνησάσθω] tolle Praepositionem ἀπό, manet ἀρνησάσθω, Aoristus primus medius Imperatiui, ut τυψάσθω, secunda persona ἀρνησαι, ut τυψαι, Indicatiuus ἠρνησάμην, Aoristus primus actiuus esset ἠρνησα, Futurum ἀρνήσω, Praesens ἀρνώ, sed receptum est Deponens ἀρνεομαι, inde ἀπαρνεομαι, abnego.

Ἐαυτὸν] semetipsum, Pronomen compositum, pagina 81. uersu 6.

Ἀράτω] αἶρω tollo, Futurum ἀρῶ, Aoristus primus ἤρα, Imperatiuus ἀρω ἀράτω, ut τυψῶν τυψάτω. 10

Σταυρὸν] ὁ σταυρὸς crux, Tertiae declinationis.

Αὐτὸν] ipsius, crebro reperies αὐτὸν pro αὐτῷ, quod per Aphoresin dicitur pro ἑαυτῷ. pag. 81. uersu 27.

Ἀκολουθεῖτω] ἀκολουθεῖω sequor, Datiuum regit. pag. 130. uersu 13. Imperatiuus ἀκολύθει, ἀκολουθεῖτω, & per Crasin ἄκολουθεάτω, ut ποιῆτω ποιῆτω. pag. 48. uersu 15.

Μοι] Datiuus ab ἐγὼ ex Encliticis est Accentu carens.

Τῶντ᾽ ἐστίν] τῶντα haec, neutrum plurale Pronominis ἔστι. pag. 80. uersu 14. Iungitur uerbo singulari pag. 128. uersu 17.

Ἐστίν] est tertia singularis ab ἐμί sum. pag. 103. uersu 24. 10 estq; ex Encliticis. Scribitur autem ἐστίν per ν more Attico, qui Personis in iota finitis addunt ν, siue sequatur uocalis, siue consonans, siue absoluta sit sententia, siue non. Idq; receptissimum in Ecclesiasticis scriptoribus.

Ἐν ἡσυχίᾳ ἔχειν] ἔχω habeo, Infinitiuus ἔχειν habere, 25 ἢν ἡσυχίᾳ in quiete, pro quo Budaeus pacatam habere. ἢ ἡσυχίᾳ quies, Secunda declinationis, Datiuus ἡσυχίᾳ. per α Diphthongum impropriam. ἢν in, Praepositio iuncta Datiuo ἡσυχίᾳ.

Τὸν νῆρ] Accusatiuus. Nominatiuus ὁ νῆος, Crasis νῆς. 30 pagina 91. uersu 3.

Παράω] παρῶμαι nitor, conor, tento. Secunda coniuga-

tionis circumflexorum. infinit. περιέειπεν, Crasis περιέειπεν.

Προσῆκει] conuenit impersonaliter, Præsentis temporis, ἀπερὸς ἔειπεν, Compositum προσῆκω conuenio. Budæus imperfecto reddit, iam primum, inquit, mentem pacatam habere conueniebat: pro quo Græcus dixit, ἔν ἡσυχίᾳ ἔειπεν ἔχειν περιέειπεν προσῆκει, hoc est, uerbum è uerbo, In quiete mentem habere conari conuenit. ordo est, conuenit conari habere, id est, ut habeas, aut ut habeat quis mentem, &c. Magnus est enim usus Infinitiuu Græci, ἔσ saepenumero commodè redditur per
 10 Optatiuum præcedente particula ut, aut alia simili. Ceterum nos docendi gratia rudius uertimus, quò per omnia discipulo satisfaceremus. Neq; uerò miretur si inter Græca nihil respondeat illi, iam primum, nec Interpretem damnet, quasi Infinitiuum περιέειπεν neglexerit. Latinus auribus ille inseruiuit, ἔσ
 15 sensum bona fide reddidit. Verum iam deinceps in istiusmodi uersionis siue libertate, siue autoritate, non multum immorabimur, sed Budæidoctissimam interpretationem tantum adscribemus. Vbi enim singulorum uerborum themata commonstrata fuerint, ἔσ Grammaticas minutias exactè peruestigauerimus,
 20 facile quiuis iudicio ipse suo consequetur, quid Interpretes aut prudens adiecerit, aut securus transmiserit. quorum utrunque quantum permissum sit, fidorum Interpretum scripta docebunt. Nunc quo cœpimus proposito, has Meditationes absoluauius. De interpretandi ratione, aliàs fortè ἔσ copiosius dicemus.

25 ὅτι γὰρ ὀφθαλμῶν ποδισγόμενον συνεχῶς, καὶ νῦν μὲν ὑπὸ τὰ πλάγια ποδισφερόμενον, νῦν δὲ πρὸς τὰ ἄνω ἔειπεν καὶ τὸ πῦλον μετασφερόμενον, ἵδιον γὰρ γὰρ ὄντα, ἀλλὰ γὰρ πρὸς περὶ σεραδιῶν πῦλον ὄφειν τῶν
 30 ὄρωμεν, εἰ μέλλοι γὰρ γὰρ αὐτοὶ ποιῆσαι πῦλον δέειν, οὕτω καὶ νῦν ἀνθρώπων ὑπὸ μείων ἔειπεν κατὰ τὸν νόμον φροντίδων ποδισκόμενον, ἀμήχανον γὰρ γὰρ

γιάπνίσαι τῆ ἀληθείᾳ.

Vt enim oculum circumactum assidue, et nunc quidem in obliqua circumlatum, nunc uerò ad superna & inferna identidem reuersum, cernere euidenter non possibile, sed oportet affixum esse obtutum uiso, si futurus sit euidentem ipsius facere cōspectum: sic & mentem hominis ab innumeris in mundo curis distractam, difficile euidenter intendere ueritati.

Vt enim oculus continuo circumacti uersatus, & nunc horsum illorsumq; deflexus, nunc sursum deorsumque erectus uicissim ac depressus, exactè cernere nequit, sed obtutu incumbere in rem uisam eum oportet, si quidem cōspectum rei perspicuum facturus est: hunc in modum mentem humanam sexcentis mundi curis distractam, euidenter cernere ueritatem uix est ut euenire possit.

Ὡς γὰρ] ut enim, respondet ei quod sequitur ὁὔτω sic. 20

Ὀφθαλμῶν] oculum, ὁ ὀφθαλμῶς Tertiae declinationis.

Περιέργων] Accusatiuus Participij presentis temporis, Nominatiuus ὁ περιέργων, à Passiuis περιέρωμαι, Actiuiuum περιέρω circumago, circumduco, uerso, à περι ὅ ἄγω: nec abiicit περι uocalem, licet uerbum ἄγω incipiatur à uo= 25 cali. pag. 25. uersu 4.

Σιωεχῶς] σιωέχω contineo, inde σιωεχῆς continuus Prima declinationis contractorum, ἤ σιωεχί, ἢ σιωεχῶν Crasi σιωεχῶν, ὅ ὡ in σ conuerso, fit aduerbium σιωεχῶς, quasi dicas continenter, qua uoce Cæsar utitur pro assidue, ὅ ὡ citra 30 intermissionem: continenter bellum gerere. De huiusmodi aduerbiorum formatione, pag. 83. uersu 26. Pro περιεργῶν

σιωχῶς, Budæus habet continuo circumactu uersatus.

Καὶ ὑπὲρ μὲν] & nunc quidem. ὑπὲρ Aduerbiū temporis.

ἰδί τὰ πλάγια] in obliqua. neutrum plurale Accusatiui casus, Nominatiuus singularis ὁ πλάγιος obliquus, transuersus, Tertiæ declinationis. pro ἰδί τὰ πλάγια, Budæus horsum illorsumq̄.

Περιφερόμενος] φέρω, Compositum περιφέρω, Pass. περιφέρομαι circumferor, Participium ὁ περιφερόμενος Tertiæ declinationis, Accusatiuus ὁ περιφερόμενος.

10 πρὸς τὰ ἄνω ἢ κάτω] sursum ac deorsum. ἄνω Aduerbiū, sursum, supra, κάτω deorsum, infra. Aduerbijs articuli adduntur in quouis genere & numero, sensusq̄; redditur Latine per conueniens aliquod Participium, aut aliam quampiam uocem, quæ maxime quadrat. ὁ ἄνω qui sursum uersatur, τὰ ἄνω, sursum sita, τὰ κάτω deorsum posita. πρὸς τὰ ἄνω ad
15 ea quæ sursum consistunt.

Πρὸς] Præpositio iuncta est Accusatiuo τὰ ἄνω.

Πυκνὰ] neutrum plurale ab Adiectiui πυκνός, densus, frequens. Neutra uerò Adiectiua in utroq̄; numero tanquam ad
20 uerbiafciunt. πολλά multum, sic πυκνὰ frequenter, pro quo Budæus uicissim, id est identidem, crebro, per interualla.

Μεταστρέφω] Accusatiuus est. Nominatiuus ὁ μεταστρέφω, Participium presentis temporis à Passiui μεταστρέφομαι. Actiuum μεταστρέφω conuerto, reuerto. à μετά &
25 στρέφω, pro πυκνὰ μεταστρέφω, id est, frequenter conuersum, uertit erectus uicissim, ac depresso. nam πρὸς τὰ ἄνω μεταστρέφω, id est, sursum conuerti, non aliud est quam erigi: contra πρὸς τὰ κάτω μεταστρέφω, deorsum conuerti, tanquam est deprimi. id uerò per uices contingit sibi mutuo succedentes,
30 ideo πυκνὰ μεταστρέφω dixit, uicissim erigi ac deprimi.

Ἰδῆν] uidere, Infinitiuus secund. Aori. pagina 115. uersu 13.
in εἶδω.

MEDITAT. GRAECANICAE

ἔναργως, manifestè, euidenter, Aduerbiu factum à Genitiuo plurali ἔναργῶν. Nominatiuus ὁ καὶ ἡ ἔναργής, Primæ declinationis contractorum.

Ὅυχ] non. ὄυ ante Consonantem ἔ ποιήσω, ἔχ ante Vocalem tenuem ἔ ποιήσω, ἔχ ante Aspiratam ἔχ ἄπας.

Οἶόντε] ὄιος potens, possibilis. quod nomen Ionico more capit Parelcon τε, οἶόντε, neutrum οἶόντε.

Χρή] oportet. impersonale, pagina 124. uersu 1.

Προτερεσιδιώαι] Simplex ἑρῆσιδιώαι, ut τυφῆναι, Aoristus primus passiuus Infinitiui modi, Indiciuus ἡρέσιδιώ, à tertia persona Præt. passiuī ἡρέσαι, prima persona ἡρεισμαι, Præt. Act. ἡρέκα, Fut. ἔρέσω. Præs. ἑρέδιω, id est, firmo, figo: προτερέδιω applico, affigo. προσηρεσιδιώαι τῷ ὀφθαλμῷ, affigi oculum, siue aspectum applicari.

Τῷ ὀφθαλμῷ] ὀφθαλμῷ uideo, præt. ὤμηναι, secunda persona ὤφηναι, hinc ablato incremento uerbale fit ὀφθαλμῷ, ἄ ὀφθαλμῷ, τῷ ὀφθαλμῷ, Secunda declinationis contractorum.

Ὀρώμενος] ei quod uidetur. ὀράω uideo. ὀράμενος uideo. Crasis ὀρώμενος Secunda coniugationis circumfl. Particip. ὀρώμενος, Datiuus τῷ ὀρώμενος, pro quo Budæus dicit rem uisam. Nam huiusmodi participijs Præteriti temporis sæpius abutimur, & ad significationem Præsentis accommodamus, quod Latini non habeant participiū præsens à uerbo passiuo. Quæquam & Græci & Latini Participia crebrò solent usurpare, non habita ratione temporis, sed significati: ut rem uisam dicamus non eam solùm quam tempore præterito uidimus, sed omne id in quod oculus officio suo fungi potest, sic Græci τὸ ὀρώμενος participio præsentis temporis appellant, quicquid cerni potest, siue nunc in præsentia cernatur, siue antea conspiciuum fuerit, licet iam lateat, neq; appareat, id est, τὸ ὀρώμενος, & uisam, pro obiecto usus ut Physici loquuntur, accipimus.

Et] si, Coniunctio hæc posita cum Optatiuo μέλλει.

Μέλλοι] Optatiuus ut τύπτοι, Indicat. μέλλω: quod uerbum peculiariter gaudet Infinitiuo. Solentq; Latini hanc phrasin reddere his uerbis, futurum est ut, μέλλω ποιῆν futurum est ut faciam, μέλλω γράψαι futurum est ut scribam, μέλλω τύπαι futurū est ut uerberem, cuiusmodi planè eadem sunt cum futuris, faciam, scribam, uerberabo, sed uocum usus est obseruandus. Nos rudium ducentes rationē, pro μέλλοι diximus futurus sit.

Ἐναρξῆ] ὁ κί η̄ γαρξῆς Primæ decli. contractorum. Ἐ καὶ Ἄ γαρξῆς, Ἐ κί τῶν γαρξῆα. Crasi γαρξῆ, id est, euiden-
10 tem, manifestum, aut, ut Budæus, conspicuum. hic capitur in genere sceminino, eius substantiuum θεαρ.

Ἄυτ] αὐτός ipse. pag. 80. uers. ultimo. neutrum αὐτό. Genitiuus αὐτ, refertur ad ὄρω μὲν Datiuum neutrum. Budæus habet pro αὐτ Genitiuum rei, quia ὄρω μὲν uertit rem uisam.

Ποιῆθ] Infinitiuus à ποιῆσαι. pag. 30. uersu ultimo. Ἐ in uoce passiuæ capitur actiuè, ideoq; regit Accusatiuum à tergo τῶν θεαρ. uide Codice b b 25. uersu 1. in παρεχομὲν.

Θεαρ] ἡ θεὰ aspectus. uisus, at ἡ θεὰ dea, utrunq; Secundæ declinationis, Accusatiuus à θεα est τῶν θεαρ.

ὄρω] sic. ante consonantem ὄρω, ante uocalem ὄρω.

Ἀνθρώπος] Noninatiuus ὁ κί η̄ ἀνθρώπος Tertiæ declin.

Ἐπὶ] hæc Præpositio cum Genitiuo solet addi dictionibus passiuè significantibus, ut apud Latinos, à, uel ab. τύπτοι ἐπὶ σὺ uerberor abs te. sic hoc loco, ἐπὶ μυσίω φροντίδω

25 περιεκόμενον.

Μυσίω] antè hoc explicatum est Cod. b b 10. uersu 18.

τῶν κτλ Ἐ κόσμου φροντίδω] Budæus uertit, mundi curis. Quomodo autem explicari possit Articulus ille Ἐ iunctus Præpositioni cum casu κατὰ Ἐ κόσμου, ostensum est Codi-

30 ce b b 12. uersu 1. in uerbis ἐπὶ Ἄ κτλ Ἐ πλῆρ ἀπερίας.

κατὰ τὸν κόσμου] κτλ, in, Præpositio cum Accusatiuo κόσμου, Nominatiuus ὁ κόσμος Tertiæ declinationis.

MEDITAT. GRÆCANICAE

Φροντίδωρ] ἢ φροντίς, ἢ φροντίδω, τῶν φροντίδωρ.

Περελκόμενον] ἔλκω traho, περελκω distrabo. Passiuum περελκόμεναι, Participium ὁ περελκόμενος, ἢ περελκόμενον, distractum: est tamen Presentis temporis. uide de hoc in uoce δρωμέω Codice c c. 12. uersu 20.

Ἀμήχανος] μηχανή conatus, machina. unde per α priuatiuam particulam fit ἀμήχανος difficile, quod nulla ratione uel arte fieri possit.

Ἐνατοῖσαι] ἀτοῖζω fixis oculis intueor. Futurum ἀτοῖσω, Aoristus primus ἠτένισα. Infinitiuus ἀτοῖσαι, ut τύλαι, Compositum ἐνατοῖσαι ab Indicatio presentis ἐνατοῖζω, quod Datiu regit τῆ ἀληθείᾳ, ratione Prepositionis ἐν, uide Codice a a 10. uersu 14. in ἐπιφανομένης αὐτοῖς.

Nec mireris interpretem ἐνατοῖσαι uertisse per Infinitiuum presentis temporis cernere, ut ἔ prius προσερεσθῶσαι incumbere, ἔ ἰδῆν cernere. quandoquidem Aoristi uarijs tribuntur temporibus, ἔ latissime patet eorum significatio ἔ usus.

Ἀληθεία] ueritati. Adiectiua in xs Primæ declinationis contractorum faciunt Substantiua foemina in εα. ἡ ἀρεῆς euidentia, ἢ ἀρεγῆ εuidentia, ἀληθῆς uerus, ἢ ἀλήθεια ueritas, 29 ἢ ἀληθείας, τῆ ἀληθείᾳ per α diphthongum impropriam, ἔ hoc differt à Nominatio ἀλήθεια.

Ἀλλὰ τῶν μὲν οὐπω τοῖς δεσμοῖς τοῖ γάμος σιωπῆ δολυμῆνον, λυοσάδ' εἰς ἑπ' θυμῆαι, Ἐ δ' ὄρμαι δ' υσῆαι 25 θεῆοι, κ' ἔρωτες ἕνεσ δ' υσῆες ἐκταράσσοσι.

Sed quidem nondum uinculis nuptiarum constrictum, rabidæ cupidines, & impetus irretenti, & amores quidam perditæ perturbant.

Atque ei quidem, qui nondum coniugalis bus uinculis astrictus est, rabidæ cupidines, &

c c 14 impetus

impetus effrænes, amoresque incessunt perditissimi.

Δεσμῶς] Dativus pluralis, Nominat. ὁ δεσμῶς Tertiæ declinationis. est uerbale à *Δεω* ligo, pag. 103. uersu 16. in fine, Γάμος] ὁ γάμος nuptiæ Tertiæ declin. est singulare, cum nos utamur plurali nuptiæ. uide Cod. aa 10. uer. 12. in ἐπιφανομήνε.

Συμεζούμενοι] ζούμενι Tempora sumit à ζούω, ut scriptum est pag. 109. uersu ultimo. in uerbo ἀγγυμι, Futurum igitur ζάξω, Præt. act. ἐζούχα, Pass. ἐζούμαι, Particip. ἐζούμενος, & Compositum συμεζούμενος, Accu. τὸ συμεζούμενον. Verbum tamen scribitur συζούμενι, non autem συζούμενι, ut συζέω non συζάω, pag. 122. uers. 2. Est autem συμεζούμενος coniugatus, pro quo Budæus, Constrictus.

Λυαρώδεις] Multa sunt adiectiua in ὠδης communia Primæ declinationis contractorum, ἀνὴρ ἀνδρός uir uiri, ἀνδρώδης uirilus, ἰξός uiscum, ἰξώδης uiscosus: sic λάρα rabies, λυαρώδης rabidus, τὸ καὶ ἂν λυαρώδεος, pluraliter οἱ καὶ αἱ λυαρώδεις, Crasis λυαρώδης.

Ἐπιθυμία] Nominatiuus pluralis, singularis ἡ ἐπιθυμία concupiscentia Secundæ declinationis.

Ὀρμαὶ] ἡ ὄρμη Secundæ declinationis, impetus, subitus animi affectus & motus, quo temerè huc uel illuc impellimur, cuiusmodi est in animantibus dolentibus, aut alio affectu subito raptis.

Δυσνάθει] retentu difficiles, ἔχω Futu. ἔξω per aspirationem. que manet in Præterito εἶχα, Pass. εἶγμαι εἶχαι εἶχαι, unde ablato Incremento, fit Verbale ἐντός, sic à Composito κατέχω, id est, retineo, Verbale κἀθει, id est, cohibitus & retentus. & licet scribatur κατέχω, tamen per θ scribitur κἀθει. nam κατέχω fit à κατὶ & ἔχω, at κἀθει ab ἐντός quod habet aspirationem. Α' κἀθει fit δυσνάθει

MEDITAT. GRAECANICAE

retentū difficilis, & qui cohiberi non potest, id est, effrenis. Particula uerò *δυσ* in compositione significat difficultatem, impossibilitatem, malum & perniciosum, cuius contrarium est *εύ*. Cū sit autem *δρμα* foemininum, tamen dixit non *δυσκάρθουκται*, sed *δυσκάρθουκοι*. Attici nanque Adiectiua in *es* communi genere solent usurpare. pag. 83. uersu 2.

Ἐρωτες τινες] *ἔρως* amor, τ' *ἔρωσ*, plurale *ἔρωτες* Quintæ declinationis. *τινες* Encliticum à Nomīnatiuo *τις*, remittit Accentum.

Δυσέρωτες] Ab *ἔρως* fit Adiectiuum *δυσέρωτες*, id est, perditè amans, aut minime amandus, explica particulam *δυσ*, ut loco quadrabit *ἔρωτες δυσέρωτες* amores perditissimi, aut amores infelices & perniciosi.

ἐκταράσσει] *ταράσσω*, turbo. *ἐκταράσσω* conturbo, molestus sum. Præpositio *ἐκ* in compositis saepe facit ad Auxesim, *ἐκκάνει* supra modum defatigari, *ἐκασθενει* ualde debilitari. *ἐκταράσσει* tertia persona pluralis.

Τὸν δὲ ἦδη κατελημμένον ὁμοζύγω, ἐπερ' ἄνευτος φροντίδων ἐκδέχεσθαι. γὰρ ἀπειρία παιδῶν ἐπιθυμία, γυναικὸς φυλακὴ, οἴκου ἐπιμέλεια, οἰκετῶν πτωχισμὸς, αἱ ἢ τὰ συμβόλαια βλάβαι, οἱ πρὸς τοὺς γείτονας διαπληνίσμοι, αἱ γὰρ τοῖς δικασθεῖσι συμπλοκαί, ἢ ἐμπορίας οἱ κίνδυνοι, αἱ ἢ γεωργίας διαπονύσεις. πᾶσα ἡμέρα ἰδίαν ἡκεῖ φέρουσα ἢ ψυχῆς ἐπισκόποις. Ἐὰν αὖ νύκτες τὰς μεθημερινὰς φροντίδας παραλαβῶσαι, γὰρ ταῦς αὐταῖς φαντασίαις ἐξ-απαύσει τὸν νῦν.

At iam occupatum coniuge alter tumultus curarum excipit in orbitate prolium desiderium, uxoris custodia, domus procuratio, ministrorum praefectura, in

contractibus damna, cum uicinis digladiationes, in foro concertationes, negotiationis pericula, agriculturæ labores: unaquæq; dies propriam uenit ferens animi caliginem. Et noctes diurnas curas excipientes in eisdem phantasijs fallunt mentem.

Coniugio autem mancipatū curarum agmen excipit. in orbitate desiderium prolis, uxoris custodia, domestica procuratio, seruilium officiorum constitutio, damna ciuilibus in contractibus accepta, digladiationes cum uicinis, forenses concertationes, negotiationis alea, agriculturæ labores: unaquæq; dies suam adfert animo caliginem. Iam uerò noctes, diurnas curas excipientes, per easdem rerum species imposturam menti faciunt.

Ἡδὴ] iam. Quanquam huiusmodi particulas, quas facile commonstrauerit Lexicon, non est necesse curiosius recensere, ut neq; quoties sese offerret casus Nominatiuus, aut præsens Indicatiui primæ personæ: quandoquidem has Meditationes in hoc tantum conscripsimus, ut uerborum themata, & casum Nominatiuum, grammaticis innixi præceptis, reperiamus.

Καταλημμοῦ] λαμβάνω, tempora sumit à λήβω, Futurū, λήψω, Præte. Actiuum λέληφα, & Atticè ἔληφα, pag. 98. uersu 12. Passiuum ἔλημμαι, Participium ἐλημμένος. sic à καταλαμβάνω καταλημμένος, Accus. τὸν καταλημμένον.

Ὁμοζύγω] ὁμόζυγος coniunx. Multa deriuantur ab ὁμός similis, ὁμόφυρος eiusdem sententiæ & suffragij, ὁμόχρονος coetaneus, ὁμόζυγος coniunx dicitur, quod eiusdem sit iugis, & pari cum marito iungatur copula, à ζυγός, id est, iugum. Datiuus τῆ ὁμοζύγῳ Tertiæ declinationis.

MEDITAT. GRAECANICAE

Ἐτέρωϑ ἰόρυβϑ φροντίδωρ] alter uel alius tumultus curarum, ἕτεροϑ ἰόρυβϑ Tertiae decli. φροντίδωρ à φροντίς.

Ἐκδέχεται] ἐκδέχομαι excipio, à δέχομαι, tertia persona singularis ἐκδέχεται ut τὴν πῆτα.

Ἀπαιδία] παῖς παιδός puer, proles. ἀπαις ἀπαιδϑ orbis, sine liberis, unde ἠ ἀπαιδία orbitas. Secun. decli. ut antè diximus à σωτήρ σωτήρϑ fieri ἢ σωτήρεια salus. Cod. cc 6. uersu 26.

Παιδῶρ] liberorum, prolium, à Nominatiuo παῖς παιδός.

Ἐπιθυμία] θυμός animus, ἐπιθυμέω concupisco. à Praepositione ὑδὶ in, quasi in animo gero. ἐπιθυμία desiderium, 10 auiditatis, concupiscentia.

Γυναικός] ἡ γυνή uxor, Genitiuus ἡ γυναικός ab inusitato nomine γυνήξ, uide Heteroclitia. pag. 94. uersu 10.

Φυλάκῃ] Verbalia plurima seruant figuratiuam literam secundi Aoristi, quæ in uerbis Quarta coniugationis est γ, si Futurum desinat in ξω. pag. 28. uersu 18. itaq; à uerbo σφάττω iugulo. Fut. σφάξω, Aorist. secun. ἐσφαγον, Verbale nomen ἢ σφαγή cædes, ἐπιτάττω impero, ἐπιτάγῃ imperium: sic à φυλάττω custodio foret nomen ἢ φυλαγή custodia per γ, dicitur tamen φυλάκῃ. siquidem huiusmodi mutarum, tenuis, aspi- 20 rata, ϑ mediæ, magna est inter sese affinitas, traduntq; operas mutuas, ut crebrò aliam pro alia reperias. Aut fit ἢ φυλακῃ à nomine φύλαξ custos, ϑ φύλακϑ, unde ἢ φυλακῃ.

Ὀικὸς ἐπιμέλεια] domus procuratio, cura, ϑ diligentia, οἶκϑ domus, Tertiae decli. ἐπιμελής accuratus, diligens, unde 25 ἢ ἐπιμέλεια diligentia, ut ἀλήθεια ab ἀληθής, de hoc Cedicè cc 11. uersu 18. in ἀληθεία.

Ὀικετῶρ] ὁ οἰκέτης, famulus, Primæ declinationis, ϑ οἰκετῶρ, Accentu circumflexo in ultima, pag. 126. uersu 8.

Προΐσταια] προΐσθμι præfideo ϑ præsum, à πρό, ϑ ἴσθμι. 30 προΐσθμαι præficio, præfidiuram confero. simplex uerbum ἴσθμι, Fut. ἴσθω, Præte. ἔσθαι, Pass. ἔσθαι, sic à

IN ARTEM GRAMMATICAM.

composito προείξαμαι, Præter. πρόεξαμαι πρόεξασαι, unde ablativo Incremento fit duplex nomen uerbale ἢ πρόεξασις & ἡ προεξασία, id est, præfectura, præsentia, Plurale αἱ προεξασίαι.

Αἱ [ἤ] τὰ συμβόλαια βλάβαι] Vim articuli afficientis
 5 Præpositionē cum casu, pulchrè expressu Participio Damna ciuilibus in contractibus accepta.

Συμβόλαια] à βάλλω Compositū συμβάλλω, quod præter alia significat pacisci, & contractus cōuentusq; inire. unde Verbale συμβολή, & inde συμβόλαιον, hoc est. pactum & contractus. Fermè autem huiusmodi Verbalia à βάλλω & compositis, effruntur per ο non α, ut βολή, προσβολή, κατὰβολή. sic συμβολή, & inde συμβόλαιον, ut ἐπιβόλαιον, &c.

Βλάβαι] βλάβω noceo, secundus Aoristus ἐβλαβον, tanquam à themate βλάβω. pag. 102. uer. 19. hinc Verbale βλάβη
 15 damnum, per idem effertur Characteristicum, nempe β.

Γάτονας] ὁ γάτων uicinus, ἔ γάτων & habito Genitiuo, facile ad reliquos casus perueneris, τὸς γάτονας.

Διαπληκτισμοί] πλάττω percutio, Futu. πλήξω, Præter. ἀπὸ πέπληχα, Pass. πέπληγμαι, πέπληξαι, πέπληκται: unde Verbale πλάκτης percussor, & per Metaphoram obiurgator & conuiciator. unde Verbum πληκτίζω aut πληκτίζομαι. Illa enim in ίζω & ίζομαι passim à quouis deducuntur, ut doctis autoribus uisum est: Compositum διαπληκτίζομαι uerbum Deponens, id est, decerto, pugno, contendo. Futu. à πληκτίζω
 20 est πληκτίσω, Præter. ἀπὸ πεπλήκισμαι, Pass. πεπλήκισμαι, unde Verbale ablato incremento ὁ πληκτισμός. pag. 88. uersu uicimo. sic à διαπληκτίζομαι Verbale διαπληκτισμός. Vtrum uerò recepta sint πληκτίζω, πληκτίζομαι, an tantum διαπληκτίζομαι, docebit assidua lectio. tantum ostendimus quo pacto
 30 Verba fiant, quæ quidē nunc Actiua, nunc contrà Passiua, nunc Simplicia, nunc Composita solum in usu uersantur, quemadmodum apud Latinos recipiuntur Composita, aspicio, conspicio,

MEDITAT. GRAECANICAE

despicio, & inde aspectus, conspectus, despectus, non autem Simplex specio, licet usurpetur nomen species.

Δικαστηρίοις] δικάζω, Futu. δικάσω, Præte. αἴτι. δεδίκακα, Pass. δεδίκασμαι, δεδίκασται, δεδίκαται: unde Verbale τὸ δικάστηριον forum iudiciale, tribunal. Dativus pluralis τοῖς δικάστηρίοις Tertiæ decli. nam δικάζομαι, id est, lites ago, contendo.

Συμπλοκή] πλέκω, συμπλέκω, συμπλέκομαι configo, negotium habeo cum aliquo. Verbale ἡ συμπλοκή congressio, conflictus, Secundæ declinationis, migrat ε in ο, ut supra dictum Codice bb 1. uersu 1. in ἕρπης. 10

ἔμπορίας] πόρϑ & quaestus, proventus, ἔμπορος & mercator, ἢ ἔμπορία, τῆ ἔμπορίας, Secun. decli. à Præpositione γῶ & Nominē πόρϑ, uide Codice cc 3. uersu 7. in ἔνοικα πάθη.

Κίνδυνοι] Nominatiuus pluralis, à singulari ὁ κίνδυνο & periculum, pro quo Budeus posuit aleam. 15

Γεωργίας] γέα & per Crasin γῆ terra. ἔργον opus, inde γεωργός agricola, ἢ γεωργία agricultura, αὐ γεωργίας.

Διαπονήσις] πονέω laboro, Futu. πονήσω. Præte. Αἴτι. πεπόνηκα, Passiuum πεπόνημαι, πεπόνησται, Verbale ἡ πόνησις. pag. 89. uers. 2. Secun. decli. contractorum, τῆ πονήσεως, αἰ πο- 20 νήσεις & Crasi πονήσις, Compositum διαπονήσεις, à Nominatiuo διαπόνησις, à Verbo διαπονέομαι excolo, elaboro.

Πᾶσα ἡμέρα] ἡμέρα dies, Secundæ declinationis, ὁ πᾶς omnis, Fœmininum ἢ πᾶσα, Neutrum τὸ πᾶρ.

Ἰδιὰ] ἴδι & proprius, Fœmininum ἢ ἰδία, τὴν ἰδιάν. 25 Quomodo uerò se habeant Fœminina Adiectiuorum, scriptum pag. 84. uersu 26.

ἦκϑ] ἦκω, ἦκεις, ἦκε, uenio, uenis, uenit.

Φέρσασα] φέρω fero, Participium ὁ φέρων, ἢ φέρσασα.

Ψυχῆς] ἢ ψυχή Secundæ declinationis, αὐ ψυχῆς. 30

ἔπισκότησιρ] σκοτ & tenebra, uerbum σκοτέω, Futu. σκοτήσω, Præte. Αἴτι. ἔσκοτηκα, Pass. ἔσκοτήμαι, ἔσκοτήσται, unde

dd 4 Verb

Verbale, ἡ σκοότησις, pag. 89. uers. 2. ἂν σκοότησεως, τὸν σκοότη-
 σιν, Compositum ἐπισκοότησις, Nominatiuus ἡ ἐπισκοότησις
 Secunde declin. contractorum, ἀ uerbo ἐπισκοότηω obtenebro.

Νύκτες] ἡ νύξ, ἂν νυκτός nox noctis, plurale αἱ νύκτες.

3 Μεθήμερον] ἡμέρα dies. μεθ' ἡμέραν per Apostrophon
 pro μετὰ ἡμέραν, proprie significaret post diem, quia μετὰ
 iuncta Accusatiuo significat post, uerum Atticè capitur pro
 10 ἔν ἡμέρᾳ in die, per diem, inter diu. Caterum quia ratione Apo-
 strophæ legitur μεθ' ἡμέραν tanquam unica dictio μεθ' ἡμέ-
 ραν, fit inde Adiectiuum ὁ μεθήμερον diurnus, ἡ μεθήμε-
 ρονά, Accusatiuus pluralis τὰς μεθήμερονάς.

Φροντίδας] ἡ φροντίς, τῆς φροντίδος, τὰς φροντίδας.

Παραλαβῆσαι] λαμβάνω, secund. Aorist. act. ἔλαβον, Par-
 ticipium ὁ λαβών, ἡ λαβῆσα, Compositum παραλαβῆσα ἃ
 15 παραλαμβάνω, plurale αἱ παραλαβῆσαι.

αὐταῖς] Datiuus pluralis ab αὐτή Pronomine relatiuo: quod
 non solum significat ipsum, sed etiam capitur pro eodem αὐταῖς
 φαντασίαις eisdem phantasijis.

Φαντασίαις] φαίνω, Futu. φανῶ, Præc. act. πέφαγκα, Pass.
 20 πέφαμαι, πέφανσαι, πέφαί), Verbale φαντός, unde uerbum
 φαντάζομαι. sige uocem actiuam φαντάζω, Futurum φαντά-
 σω, Præteritum act. πεφάντακα, Passi. πεφάντασμαι, secunda
 persona πεφάντασαι, unde Nomen Verbale ἡ φαντασία, pagin-
 na 89. uers. 2. Secunde decli. Datiuus pluralis τῶν φαντασίαις.

25 ἔξαπατῶσι] ἀπατάω fallo, tertia pluralis ἀπάτασι, Cra-
 sis ἀπατῶσι, Compositum ἔξαπατάω, ἔξαπατῶσι.

Τότῳ δὲ φυχὴ μία, ὁ χωρισμός ἀπ' τοῦ ἥσμου
 παντός. ἥσμος δὲ ἀναχώρησις, ὃ τὸ ἔξω αὐτοῦ γε-
 30 νέσθαι σωματικῶς, ἀλλὰ τὸ πῶς τὸ σῶμα συμπαθείας
 πῶς ψυχῇ ἀκέρηται, ἢ γενέσθαι ἀπολιμ, ἀοικου,
 ἀνίδου, ἀφιλέτουρου, ἀκτῆμονα, ἀβίου, ἀπράγμο-

MEDITAT. GRAECANICAE

να, ἀσωτὰ λακτοῦ, ἀμαθῆ τῶν ἀνθρώπων διδασκαλί-
 τωρ, ἐπιμορ ὑποδ' ἐξαδὶ πῆ καρδία τὰς ἐκ τῆ θείας
 διδασκαλίας ἐγγνωμνίας διατυπώσεις.

Horum autem fuga una, separatio à mundo uni-
 uerso. Mundi uerò secessus, non extra ipsum fieri cor-
 poraliter, sed cum corpore consensu animum abrumpere,
 & fieri extorem, sine domo, carentem proprio,
 nescium sodalitatis, inopem, sine facultatibus, uacan-
 tem negotijs, alienum à contractibus, rudem humana-
 rum disciplinarum, paratum admittere corde ex diui-
 na doctrina ingenitas informationes.

Quarum rerum una demum cautio est, si ab
 omni se mundo abdicauerit, qui hanc uitare mor-
 lestiam instituerit. Est uerò secessus à mundo,
 non extra mundum esse corpore, ceterùm à
 consensu corporis mutuaq; affectione animum
 abrumpere. non ciuem esse, non domum posside-
 dere, non familiam, nihil proprium habere, non
 sodalitatis officia, non amicitiae colere, praedia
 nulla, nullas facultates habere, negotijs uacare,
 iurisgentium contractus humanasq; disciplinas
 non nosse. Ita se comparare, cor ut humanum
 aptum sit admittere disciplinam ex diuinis mor-
 numentis informatam.

Ἰστῶρ] Genitiuus pluralis Demonstratiui neutri generis
 Ἰστο, Masculinum ἱστος, Faemininum ἱστον, pag. 80. uersu 14.

Φυγῆ] φεύγω fugio. secundus Aorist. ἔφυγον, uerbale nomen
 ἢ φυγή fuga. uide Codice dd 2. uersu 14. in φυλακῆ.

Μία] eis unus, pag. 13. uersu 11. faemininum μία una.

χωρισμός] χωρίζω separo, Futu. χωρίσω, Prate. Actiuum
 κελώεκα, Passiuum κελώεσμαι, Verbale ὁ χωρισμός. pa-
 gina 88. uersu ultimo.

κόσμος] ὁ κόσμος & mundus, Genitiuus ἡ κόσμου.

5 παντός] ὁ πᾶς, τῶ πάντες, Quinta declinationis.

Ἀναχώρησις] χωρίζω, Futu. χωρήσω, Prate. Act. κελώρησα,
 Pass. κελώρημαι, κελώρησαι, Verbale χέωρησις. pag. 89. uer-
 su 2. compositum ἀναχώρησις secessus, ab ἀναχωρέω secedo.

10 τὸ [ἐξω ἀντ' ἰουδαίῃ] Articulus τὸ afficit orationem quæ
 constat ex Infinitiuo, id nempe extra mundum esse.

ἐξω ἀντ'] aduerbium cum Genitiuo. quibusdam Latinorum
 Præpositionibus respondent Græcorum Aduerbia.

Γοιέαδ] γίννομαι, secundus Aori. medius ἐγγοίεαι, pag. 113.
 uersu 2. Infinitiuus γοιέαδ, ut τυπίαδ ab ἐτυπέμω.

15 Σωματικῶς] τὸ σῶμα corpus, ἡ σώματος, inde Adiectiuum
 σωματικῶς corporalis, Genitiuus pluralis τῶ σωματικῶν, à quo
 Aduerbium σωματικῶς, migrante ν in σ. pag. 83. uersu 26.

Πρὸς τὸ σῶμα συμπάδειας] scripsimus Codice α α 11.
 uersu 7. in uoce δμοιότητῃ &, cuiusmodi dictionibus addatur

20 Præpositio πρὸς. Budæus uertit συμπάθειαν πρὸς τὸ σῶμα
 corporis consensum & mutuam affectionem.

Συμπάδειας] πάσχω patior, secun. Aorist. ἐπάθειρ à πάθω,
 unde Nomina ἀπαθής, οὐπαθής, &c. per α & θ. sic à Com-
 posito συμπάσχω, id est, condoleasco, & alienis incommodis

25 afficior siue tangor, fit συμπάθής qui eiusdem est affectus,
 unde Substantiuum ἡ συμπάθεια, quasi dicas condolentia, na-
 turalis ille consensus animi cum corpore.

Ἀπορρήξαι] ῥίγγυμι frango, rumpo, Futurum ῥήξω, pagi-
 na 121. uersu 9. Aorist. pri. ῥήξα, Infinit. ῥήξαι, Compositi-
 30 tum ἀπορρήξαι abrumpere, ab ἀπορρῖγγυμι per geminum ῥῥ.
 pag. 121. uersu 1.

Ἀπολιρ] ἡ πόλις ciuitas, unde ἀπολις extorris, qui ciuitate
 d d 7 destit

destituitur aut caret, qui non est ciuis.

Magnus hoc loco catalogus eorum quæ fiunt per α , particulam priuatiuam, quæ quidem Budæus non eadem semper uoce reddidit, licet compositionis ratio sit una in omnibus: ideoque ut in cæteris, ita & in istis iuuabimur copia, ut nobis obuia sint, quæcunq; scitè & commodè priuationem significat, deinde comminiscamur apta uerba, quibus negationem tribuamus, ἀπολιρ γονέας uertit non esse ciuem, ἀοικου non possidere domum, non familiam. quæ quidem multis alijs uerbis & rectè uerti possunt, ἀπολιρ γονέας ciuitatem ignorare, ciuitate carere, ciuitate destitutum esse, & item alio & alio pacto, ut cunq; commodum erit negationem explicare.

Ἀοικου] Quoties α priuatiuum præfigitur Vocalibus, solet interferi ν , ἀξι & dignus, ἀνάξιος indignus: uerùm id nõ est perpetuũ, ut ἀεργος, ἀϋπν & ἀόρατ & ἀοικνος, ἀωρ & ἀώτος: sic ab οἶκος domus, Adiectiuũ formatur ἀοικος qui domo caret.

ἰδιου] idi & proprius, priuatus: ἰδιου qui nihil habet proprium, quod sibi peculiariter uendicet.

Ἀφιλέταυρου] ἑταῖρ & sodalis, amicus, φιλέταυρ & sodalium studiosus, & amicitiam colens, ἀφιλέταυρ & qui sodalitatibus & amicitie officia non colit.

Ἀκτῆμωνα] κτάομαι acquirō, possideo, ἀκτῆμων inops, qui prædia non habet. Multa in $\mu\omega\rho$ deducuntur à Futuro uocis Actiuæ, μνάομαι reminiscor, futurum Actiuum esset μνήσω, inde μνήμων memor: sic à κτάομαι Futurum Actiuum κτήσω, unde si receptum esset, diceretur κτήμων, opulentus, qui multa possidet, hinc ἀκτῆμων, qui possessionibus destitutus est, Genuitiuus ἀκτῆμων & Accusatiuus ἄκτῆμονα.

Ἄβιου] βί & uita, uictus, & facultates quibus uita sustinetur, quæq; ad usum uitæ pertinent: hinc ἄβι is dicitur, qui ijs rebus caret.

Ἀπράγμονα] πράγμα res, capitur pro negotio & molestia,

στία, ut παρέχειν πράγματα, *facessere negotium*. hinc fit ἀπράγμων, qui nec alijs exhibet negotium, nec ipse libenter negotijs inuoluitur, ἢ ἀπράγμων.

Ἀσιωάλλακ[τορ] ἀλλάτ[ω], inde σιωάλλάτ[ω] contraho, πα-
 5 ciscor, in eo contractus & conuenta. tertia persona præteriti
 Pass. σιωάλλακ[ε], Verbale σιωάλλακ[ε]. pag. 89. uers. 5. unde
 ἀσιωάλλακ[ε], ut δυσνάθει[ε] ἀκατέχω, Cod. c. 15. uers. 21.

Ἀμαθῆ] μαθάνω disco, secum. Aorist. ἔμαθον ab inusitato
 μαθῆω. hinc ἀμαθής, Genitiuus ἀμαθῆ. Primæ decli. con-
 10 tractorum, ἢ ἀμαθῆα, Crasis ἀμαθῆ, id est, rudem, nescium,
 indoctum. Crebrò uerò Genitiuum habent ista Adiectiua, quæ
 sunt ex particulis α, ευ, δυς, quorum exempla passim obuia.

Ἀνθρωπίνωρ] ἀνδρωω[ε] homo, ἀνθρώπιν[ω] humanus.

Διδασκαλῶρ] διδάσκω à διδάχω facit Præc. Pass. δέδι-
 15 δασκαλῶ, Verbale τὸ διδάσμα. pag. 88. uersu ultimo. ἢ δι-
 δάσμα[ε], τῶρ διδασκαλῶρ.

Ἰποδέξαα] δέχομαι, Futurum δέξομαι, Aorist. primus
 ἔδεξάμην, Infinitiuus δέξαα, Compositum Ἰποδέξαα.

Καρδίᾳ] Datiuus à nominatiuo ἡ καρδία Secunda declin.

20 Θεῆας] ὁ θεός deus, inde ὁ θεῖ[ος] diuinus.

Διδασκαλίας] Genitiuus à Nominatiuo ἡ διδασκαλία, à
 διδάσκαλ[ω].

Ἐγγινομῆας] γίνομαι, Participium γινόμεν[ω], ἢ γινο-
 μῆν, τὰς γινομῆας. Compositum Ἐγγινομῆας ab ἐγγίνομαι
 25 intus generor, innaſcor, quasi dicas intus fio.

Διατυπώσε[ω] à nomine τύπ[ω], fit Verbum τυπώω, Futu-
 τυπώσω, Præteritum Actiuum τετύπωκα. Passiuum τετύ-
 πωμαι, τετύπωσαι, unde Verbale ἢ τυπώσις, pag. 89. uersu 2.

Ἄ τυπώσεω[σ], Accusatiuus pluralis τὰς τυπώσεω[σ], Crasis
 30 τυπώσε[ω], Compositum διατυπώσεω[σ], à Verbo διατυπώω.

Ἐπιμασία δὲ καρδίας, ἢ ἀπομαθήσις ἢ ἐκ πο-
 dd 9 κρῆσε

MEDITAT. GRAECANICAE

νηρᾶς σιωπῆϊας προκᾶτασχόντων αὐτῶν διδασκαλῶ-
των.

Præparatio uerò cordis, obliuio ex praua consuetu-
dine ante occupantium ipsum doctrinarum.

Est autem huiuscemodî cordis comparatio,
cùm eæ doctrinæ dediscuntur, quæ praua cons-
uetudine sedem in ipso occupauerunt.

Ἐτοιμασία] ἐτοιμάζω, Futu. ἐτοιμάσω, Præte. ἔτοι- 10
μακα, Pass. ἠτοιμασμαι, ἠτοιμασται, unde ἡ ἐτοιμασία Verbale.

Ἀπομάθησις] μαθήματα tempora sumit à μαθῆω, Futu. μα-
θήσω, Præte. ἔμαθην, Pass. ἐμάθημαι, ἐμάθησαι,
unde ἡ μάθησις: inde ἀπομάθησις ab ἀπομαθήματα.

Σιωπῆϊας] σιωπῆϊος consuetus, ἡ σιωπῆϊα, consuetudo, 15
τῆς σιωπῆϊας, Codice cc 14. uersu 18. in ἀληθείᾳ.

Προκᾶτασχόντων] ἔχω, secun. Aorist. ἔσχον à Verbo σχῆω.
pag. 116. uersu 5. Participium σχῶν, σχῶντες, ἔσχοντες.
Compositum autem κατᾶσχῶν à κατέχω: inde προκᾶτασχῶν,
à προκατέχω, id est, prius occupo. Præpositio πρὸ in Com- 20
positis quandoq; præcedens tempus indicat, ut apud Latinos
præ in Verbo præuerto ἔσ consimilibus.

Ὅντε γὰρ ἐν κηρῶ γραῖται δυνατὸν, μὴ καταλει-
ναῖτα τὸς ὑναποκειμένους χαρακτῆρας, ὅντε ψυχῆ δὲ 25
γῆματα θεῖα παραδέδει, μὴ τὰς ἐκ τῆ ἔθους πηλῆφαις
αὐτῆς ἐξελόντα.

Neque enim in cera scribere possibile, non delentem
infinitos characteres, neq; animæ placita diuina accom- 30
modare, non ex consuetudine anticipatas opiniones ex
ea eximentem.

IN ARTEM GRAMMATICAM.

Nam neque in tabulis cereis scribere possis, nisi prius literas induxeris, quæ antè scriptæ fuerunt, neque animæ prius diuina placita ac commodaris, quàm anticipatas opiniones ab ea exemeris.

Κηρῶ] Dativus à Nominatiuo ὁ κηρός cera, Tertia declinationis.

Γράψαι] γράφω scribo, Aoristus primus ἔγραψα, Infinitivus γράψαι.

Διωατόρ] Διώμαμι possum, uerbum deponens Secunda conjugationis in μι, ut ἴσαμαι. finge uocem actiuam διώμι, Futu. διώσω, Præter. act. δεδιώκα, Pass. δεδιώμαι per α. quia semper penultima Præteriti passiuu uerborum in μι est breuis, pag. 78. uersu s. tertia persona δεδιώσθαι, Verbale ὁ διώσθός, ἢ διωατή, τὸ διωατόρ, possibilis, possibile.

Κάταλεάναισα] λαίνω, & inde κατάλεινω delco. Futu. λαινώ, Aorist. pri. ἐλάνα, Particip. λαίνας λαίνας] & λαινάσθαι, κατάλεάναισα. Posuit Budæus hoc loco uerbum inducere, cuius usus est propriè, cum de opere tectorio fit sermo. & pro abolere capitur. Suetonius, Amplissimis uerbis collaudatum in integrum restituit. inducto priori decreto. Et alio loco, Multa, & deleta, & inducta, & superscripta inerant. Siquidem illito chartis atramento, tanquam delentur quæ prius scripta fuerant. Vide Commentarios Budæi in uerbo ἐμπλάσσω. Ceterum μὴ κατάλεάναισα τὸς χαρακτῆρας, uertit, nisi prius literas induxeris. Nam participia significationis præteritæ cum non sint Latinis à uerbo actiuo, necesse est ut utamur uerbo Præteriti temporis, nisi prius induxeris, uel ubi non induxeris. aut capiamus Participium præteriti passiuu, & orationem actiuam commutemus in passiuam, κατάλεάναισα τὸς χαρακτῆρας, inductis literis, siue deletis characteribus.

MEDITAT. GRÆCANICAE

ἡναποκείμενος] κείμαι iacco, pag. 107. uers. 11. Compositum ἀποκείμαι, hinc ἡναποκείμαι, Participium ὁ ἡναποκείμενος.

Χαρακτήρας] χαρατῶ sculpo, imprimo, tertia persona præteriti passiuī κηχάραι, unde ὁ χαρακτήρ. Verbale, pagina 89. uersu 5.

Δόγμα[τα] τὸ δόγμα, Verbale à δοκέω, aut potius inusitato themate δέω, Præteritum pass. δέδογμα: hinc δόγμα. pag. 88. uersu ultimo.

Παραδεία] δεία secundus Aoristus medius Infinitiuī à τίθεμαι, pag. 66. uersu 20. παρατίθεμαι παραδεία. 10

ἔθες] τὸ ἔθ[ος], ἔθε[ος], Crasis ἔθες, ut τέχες.

Προλήψις] λαμβάνω, Futurum λήψω à λήβω, Præteritum æctiuum λέληφα, Passiuum λέλημαι, λέληται, Verbale ἢ λήψις. pag. 89. uersu 2. αἱ λήψεις, Accusatiuus pluralis τὰς λήψεις λήψις per Crasin: sic πρόληψις τὰς προλή- 15 ψεις, Crasis προλήψις, à Composito προλαμβάνω.

ἔξελόντα] ἔξαιρέω eximo, simplex αἴρω, secundus Aorist. capitur ab ἔλω, ἔ[σ]τ[ι]ν ἔλωρ, Participium ἔλωρ ἔλόν[τ]α, Compositum ἔξλωρ ἔξελόν[τ]α, Accusatiuus ἔξελόντα.

Πρὸς δὲ ἴσως μέγιστον ὄφελος ἡμῶν ἢ ἐρημία πα- 20 ρέχεται, κατὰ δύναξιν ἡμῶν τὰ πάθη, καὶ σχολῶν δὲ ἴσως ἴσως λόγῳ, παντὲλῶς αὐτὰ τῆ ψυχῆς ἐκτεμεῖν.

Ad uerò hoc maximam utilitatem nobis solitudo præbet, consopiens nostras perturbationes, & otium 25 dans rationi, omnino ipsas ex anima elidendi.

Ad id autem assequendum solitudo grande operæpretium adfert, utpote quæ perturbationes animi consopire solita sit, spatiumque deinde 30 indulgere, uí ratiocinationis ipsas stirpitus ex anima elidendi.

IN ARTEM GRAMMATICAM.

Πρὸς δὴ τῷ] ad id autem. dictionem Assequendum, explicandi gratia posuit, quomodo solet Cicero usurpare Præpositionem Ad, ut commodum subaudiatur Gerundium.

Μέγιστον] Superlativus à μέγας. pag. 88. versu 6.

5 Ὀφελος] utilitas, Nomen neutrum, ut τὰχϞ.

καὶ δυνάστα] δυνή cubile, δυνάσω sopio: Compositum καὶ δυνάσω, Participium καὶ δυνάζωρ, ἢ καὶ δυνάστα, utpote quæ consopire solita sit. Sæpius Imperfectum reddunt per solet aut consuevit.

10 Διδασκα] Participium præsens fœmininum à δίδωμι. pagina 71. versu 27.

ἐτέμευ] τέμνω, secundus Aoristus ἔτεμορ, pag. 122. versu 12. Infinitivus τεμεῖν, sic ἐτέμνω ἐτέμευ.

15 Ὡς γὰρ τὰ θνητὰ δυνάστα γινώσκονται, ὅτως ἀνθυμίαι, καὶ ὄργαι, καὶ φόβοι, καὶ λύπαι, τὰ ἰσβολὰ ἐκ ψυχῆς καὶ αἰσθητικῆς, καὶ δυνάστα γινώσκονται ἐκ τῆς ἰσχυρίας, καὶ μὴ ἀξαρτικῆς ἀνάγκης τῶ σιωπῆ ἐξέλιξις, δυνάστα γινώσκονται τῆ δυνάμει τῶ λόγου γίνεσθαι.

20 Vt enim feræ faciles superatu sunt permulsæ: sic concupiscentiæ, & iræ, & pauores, & mœrores, uenefica animæ mala, consopita per quietem, & non exasperata assiduo irritamento, superabilia ui rationis fiunt.

25 Vt autem feræ bestiæ blanda manu permulsæ, leni certamine superantur: ita libidines, pauores, mœrores, animæ uenefica mala, consuetudine consopita, nec perpetuo irritamento effe-rata, eluctabilia deinde ui rationis fiunt.

30 Ἐκαστὸν ἀγωνιστὰ] ἀγωνίζομαι, tertia persona Præte. ἀγωνιστῆς, Verbale ἀγωνιστός. pagina 89. versu 3. Compositum

MEDITAT. GRAECANICAE

καταγωνίς ⊕ superabilis, à καταγωνίζομαι uinco, supero, δυκαταγωνίς ⊕ qui facile uincitur. Nam εἶ in compositis significat facile, proclive, pronum, bonum, uide Codice c c 16. uersu 1. in δυσκαθόνησι.

ἔτι] Verbum singulare, iungitur Nominatiuo plurali neutri generis θεοία, more Attico. pag. 128. uersu 17.

Καταψυχθέντα] ψύχω, Futu. ψήξω. Præte. ἔψυχα. Pass. ἔψυμαι, ἔψηξαι, ἔψηται. Aoristus pri. ἔψυχθῶ, Particip. ὁ ψυχθείς, τό ψυχθέν ἢ ψυχθέντες ⊕, Plurale τὰ ψυχθέντα, Compositum καταψυχθέντα, à καταψύχω. 10

Ὀργαί] ira. Non hoc est in Budæi uersione, nec eodem ordine recenset ut habent Græca: uerùm scribarum ⊕ typographorum incuria, multa in huiusmodi ⊕ omittere solet ⊕ confundere.

Ἰοβόλα] ἰός uenenum, ἰοβόλ ⊕ uenenosus, quasi uenena ia- 15 culans, à βάλλω iacio. ⊕ monuimus in uoce συμβόλαια. Codice d d 3. uersu 10. Verbalia uerbi βάλλω effèrri per o, ἰοβόλ ⊕, ut ἐκβόλ ⊕ proculiaculans, Apollinis epitheton.

Καταδυνασθέντα] δυνάω, Futurum δυνάσω, Præte. actiuum ἔυνακα, Passiuum ἔυνασμαι, ἔυνασαι, ἔυνασαι, Aorist. primus 20 δυνάσθῶ, pag. 37. uers. 4. Participium ὁ δυνασθείς, τό δυνασθέν ἢ δυνασθέντες ⊕, Plurale τὰ δυνασθέντα, Compositum καταδυνασθέντα, à καταδυνάω sapio.

Ἐξαγριανόμενα] ἀγρί ⊕ ferox, agrestis: inde ἀγριάνω, ἀγριάνομαι, Particip. ἀγριανόμενον ⊕, Compositum ἄξαγριανό- 25 μαι, ἄξαγριανόμενον ⊕, Neutrū plurale ἄξαγριανόμενα effèrata, tamè est præsentis tēporis, uide de hoc Cod. c c 12. uers. 10.

Συεχῆ] ὁ συεχής Primæ declinationis contractorum, ἢ συεχέ ⊕, ἢ συεχῆι, Crasis συεχῆι.

Ἐρεθισμῶ] ὁ ἑρεθισμός Verbale ab ἑρεθίζω, factum à pri- 30 ma persona Præteriti passiu pag. 88. uersu ultimo.

Ἐυκαταγωνιστότερος] Comparatiuus ab δυκαταγωνίς ⊕.

IN ARTEM GRAMMATICAM.

Διώμεν] ἢ Διώμαις, Primæ declinationis contractorum,
 ἢ Διώμεως, τῆ διώμεν, Crasis διώμεν.

Γίνωσκ] tertia persona ἀ γίνωμαι sic. est rursus uerbū singu-
 lare cum nominatio plurali ἰοδόλα κακά. pag. 128. uers. 17.

Ἔστω τῶν τῶν τοῦ χωρίου τοῦτο, οἷον πῆρ ἐστὶ καὶ τὸ
 ἡμέτερον, ἐπιμιξίας ἀνθρώπων ἀπηνλλαγμῶν, ὡς μὴ
 ὑπὸ μηδενὸς τῶν ἔξωθεν ἢ συνεχῆς ἀσέλειστας δι-
 αϊσῆσθε. ἀσέλειστας δὲ ὑσεβείας τῶν ψυχῶν τρέφει
 τοῖς θεοῖς διανοήμασι.

Sit igitur locus talis, qualis est & noster, congressu
 hominum liber, ut ne à nullo externorum assiduitas
 meditationis interpelletur. meditatio autem pietatis
 animam nutrit diuinis cogitationibus.

Est igitur locus aliquis huiuscemodi, quae-
 lis hic noster, ita ab hominum congressu liber,
 ut à nullo extrancorum irrumpente assidua in-
 terpelletur meditatio. pietatis enim meditatio
 animam diuinis cogitationibus alit.

Ἔστω] Imperatiuus ab εἶμι sum. pag. 103. uersu 24.

Οἷον πῆρ ἐστὶ] πῆρ adiectio est syllabica, ὅσπερ pro ὅς, sic
 οἷον πῆρ pro οἷου. ὅστι. Accentum remittit ut Encliticum.

καὶ τὸ ἡμέτερον] ἢ multis locis tanquam abundat.

Ἐπιμιξίας] μίγνυμι misceo, Futu. μίξω, ἀ μίγω, Prateri-
 tum actiuum μέμιχα, Pass. μέμιγμαι μέμιξαι, sic ab ἐπιμί-
 γνυμι, id est, commercium habeo, sit ἐπιμίξαι: unde nomen
 Verbale ἐπιμίξια commercium. pag. 89. uersu 2.

Ἀπηνλλαγμῶν] ἀλλάττω, Futurum, ἀλλάξω, Prateritum
 actiuum ἠλλάχα, Pass. ἠλλάγμαι, Participium ἠλλαγμῶν,
 Compositum ἀπηνλλαγμῶν ab ἀπαλλάττωμαι discedo, liber

Sum, regit hoc Verbum genitiuum ἐπιμιξίας.

Ως] Infinitiuo iungitur: id quod imitatur Horatius, Ut melius quicquid erit pati, pro ut patiaris.

Μὴ Ἐπὸ μῆδωνός] Attici geminata gaudent negatione, uide Commentarios Budæi. μῆδωνός, Genitiuus à μῆδείς. pagina 13. uersu 12.

Τῶν ἔξωθεν] ὁ ἔξωθεν externus. Aduerbium aduentu articulorum tanquam Adiectiuum est, pag. 132. uersu 14.

Τὸ σιωχῆς ἢ ἀσκήσεως] assiduum meditationis, id est, assiduitatem. Nusquam non obuia sunt adiectiua neutra, substantiue captæ. ὁ καὶ ἡ σιωχῆς, τὸ σιωχῆς.

Ἀσκήσεως] Genitiuus à Nominatiuo ἡ ἀσκησις Secunda declinationis contractorum, est Verbale ab ἀσκέω, Futurum ἀσκίσω, Præteritum actiuum ἤσκηκα, Passiuum ἤσκημαι, ἤσκησα, hinc ἡ ἀσκησις. pag. 89. uersu 2. 15

Διακόπησθ] κόπηω, διακόπηω, διακόπησθαι, interturbor, interpellor, Infinitiuus διακόπησθ.

Εὐσεβείας] Genitiuus à Nominatiuo ἡ εὐσεβεία, ab Adiectiuo εὐσεβής.

Τρέφει] ἴκρω, ἴκρω, τρέφει, nutrio, alo. 20

Διανοήμασι] Datiuus pluralis à διανόημα, Cod. bb 2. uer. 6.

Τὶ δὲ μαλακώτερον ἢ τὴν ἀγγέλων χορείαν ἐν γῆ μιμῆσθαι; ὅθεν μὲν ἀρχομένης ἡμέρας εἰς οὐχὴν ὀρμῶνται, καὶ ὕμνοις Ἐὐδοκίᾳ γοῶσιν τὸν ἑπίσταν- 25
τα; εἴτα ἡλὶς καθαρῶς διαλάμψαντος ἐπ' ἔργα βρα-
πόμην, πανταχῶς αὐτῷ ἐν οὐχῆς συμπάσης, καὶ
τοῖς ὕμνοις ὡσπερ ἄλατι παραρτίειν τὰς ἐργασίας.
τὸ γὰρ ἰλαρὸν Ἐὐλύπον ἐν ψυχῆς κατάνημα, αἰ- 30
τῶν ὕμνων παρεργεῖαι χερσίν.

Quid igitur beatius angelorum concentum in terra

imitari: statim quidem incipiente die in preces exurgentem, & hymnis, & canticis uenerari createm: deinde sole pure resplendente ad opera conuersum, ubique ipsi precatone presentem, & hymnis tanquam sale condire actiones. Nam hilarem & alacrem animæ statim hymnorum cohortationes largiuntur.

Ecquid igitur beatius, quam hominem in terra concentum angelorum imitari? incunte statim die in orationes ire, in hymnis & canticis creatorem uenerari? Exinde sole iam dilucescente conuerti ad opera, nusquam sine oratione: denique canticis tanquam sale condire actiones? Siquidem hilarem alacremque animæ æquabilitatem hymnica cohortamenta conferunt.

Μακραιώτερος] Comparatiuus à μακρότερος.

Ἀγγέλων χορείαν] ὁ ἀγγελος Tertiæ declinat. ἢ χορεία secundæ.

Μιμῆσαι] μιμέομαι Primæ coniugationis circumflexorum, Infinitiuus μιμέεσθαι, Crasis μιμῆσαι. Est autem hoc loco Infinitiuus cum casu, sumptus loco nominis Genitiui casus, qui pendat à Comparatiuo, ideoque adest Articulus afficiens hanc orationem μιμῆσαι τὸν ἀγγέλων χορείαν, hoc modo, τὶ μακραιώτερον ἢ μιμῆσαι τὸν ἀγγέλων χορείαν; quid beatius ipso imitari angelorum concentum? quid beatius hac re, nempe imitari? & cæt. aut quid beatius quam imitari angelorum concentum?

Ἀρχομένης ἡμέρας] tempus ponitur in Genitiuo. ἀρχομαι incipio, Participium ἀρχόμενος, ἢ ἀρχομένη, ἢ ἀρχομένης.

Εἰς δυχάς] in preces, ἢ δυχί Secundæ declinat. τὰς δυχάς.

Ὀρμῶνται] ὀρμάω. Particip. ὀρμάων. Crasis ὀρμῶν, ἢ ὀρμῶνται, cuius uerbi significatū uide in ὀρμῶνται.

MEDITAT. GRAECANICAE

Codice a a 14. uersu 20. Interpres Infinitiuo reddidit Ire, cum potuisset relinquere Participium, & dicere cuntem.

Ἕμνοις ἢ ὠδαῖς γεραίρω] ὁ ἕμνῳ Tertiae declinationis, Dativus pluralis τοῖς Ἕμνοις. ἢ ὠδῶν Secunda declinationis, Dativus pluralis ταῖς ὠδαῖς.

Γεραίρω] Infinitiuus ἄ γεραίρω.

Κτίσασ[α] κτίσω creō, Futu. κτίσω, Aoristus pri. ἐτίσα. Participium ὁ κτίσας, ἤ κτίσασ[α], ἢ κτίσωντα eum qui creauit. de hoc uide Cod. a a 11. uersu 16. in τὰς τεκνύσας.

Καθαρῶς] ὁ καθαρὸς purus, ἢ καθαρῶν, & conuerso ἢ, 10 in σ, sit Aduerbiū καθαρῶς purè pag. 83. uersu 26.

Διαλάμψασ[α] λάμπω, Futurum λάμψω, Aoristus primus ἐλάμψα Participium ὁ λάμπας, ἢ λάμψασ[α], Compositum διαλάμψασ[α], ἄ διαλάμπω. Ceterum Genitiui Graecis absolutè ponuntur, pag. 128. uersu 19.

ἐπ' ἔργα] Apostrophos est ἰδιῶν ἔργα, pag. 5. uersu 17.

Τρατώμενον] ἔτεπω, Aoristus secundus ἔτραπον, Medius ἔτραπόμενον, Participium ἔραπόμενον.

Συμπαρήσσει] εἰμι sum, Participium ὄν, ὄσα, ὄν, Compositum παρῶν, ἢ παρῶσα, ἢ παρήσσει, deinde additur & al- 20 tera Praepositio σὺν, συμπάρῶσα συμπαρήσσει. Verba uerò ipsa sunt πάρεμι & συμπάρημι.

Ἄλας] τὸ ἄλας sal, ἢ ἄλας, ἢ ἄλατι.

Παραρτῆει] ἀρτῶν, παραρτῶν, condio. Saepe quidem praepositio nihil addit significationi simplicis, tamen παρὰ sic 25 multis locis accipitur, ut significet obiter quid fieri, & dum aliud agimus, παραρτῆει τὰς ὁρασίας τοῖς ἕμνοις, quasi dicat, dum opus facimus, obiter hymnos decantare.

ὁρασίας] ἐργάζομαι, Praeteritum ἔργασμαι, ἔργασαι, unde Verbale ἢ ἐργασία. pag. 89. uersu 2. Secunda declinat. Accu- 30 satiuus pluralis ὁρασίας.

Ἄλυπον] λύπη dolor: inde Adiectiuum ἄλυτον dolore

carens, sine tristitia, iucundus.

- Κατάστημα] statum, habitum. Verbale à καθίστημι, id est, constituo. pag. 88. uersu ulti. quod etiam significat componere, pacatum & tranquillum reddere. unde interpret *κατάστημα* uertit æquabilitatem. Simplex est ἵστημι, Futu. ἴσῳ, Præte. ἴστηκα pro ἔστηκα, Pass. ἔστημαι. Verbale ἔστηκα. sic à Composito καθίστημι: fit κατάστημα per η, quasi deduceretur non à Præterito passiuo uerbi in μι, sed uerbi circumflexi, ἴσῳ, Futurum ἴσῳ, Præte. ἴστηκα, Pass. ἔστημαι, unde τὸ ἔστηκα. sic à καθίσταω fit κατάστημα. de istiusmodi uide notata in Institutionibus pag. 110. uersu 10. in uerbo ἔχω.

- Παρηγορία] ἀγορά concio, locus ipse, & ipsa oratio. Quæ hinc deducuntur mutant α, in η, καθήγορία, ἀληγορία, προσήγορα: sic παρηγορία, Plurale, αἱ παρηγορίαι.
- 25 Χαρίζομαι] tertia pluralis, à uerbo χαρίζομαι.

- Ἡσυχία ἐν ἀρχῇ καρδιάσεως τῆ ψυχῆ, μήτε γλώττης λαλόσης τὰ ἄνθρώπων, μήτε ὀφθαλμῶν ἐυχροίας σωμάτων & συμμερίας ποδισιωπῶντων, μήτε ἀκοῆς τὸν τόνον τῆ ψυχῆς ἐκλυδῶσης, ἐν ἀερόσφαιρῶν πῶς ἰδόντων πεπιπιδίων, μήτε ῥήμασιν ἐνθραπέλων & γλωσσῶν ἀνθρώπων, ὃ μάλιστα λύει τῆ ψυχῆς τὸν τόνον πέφυκε.

- 35 Quies ergo principium expiationis animæ, neq; lingua loquente res hominum, neq; oculis nitidos colores corporum & proportiones circumspicientibus, neq; auditu uigorem animi dissolvente, in auscultatione carminum ad uoluptatem factorum, neq; uerbis scurrilium & ridiculorum, quod maximè frangere animi intentionem natum est.

Quietus igitur status animæ expiationis au-

spicatus est, cum nec lingua loquitur quæ ad homines pertinent, nec oculi colorum nitores circumspiciunt in corporibus, nec concinnè accommodatas membrorum proportiones, cum nec aures animæ intentionem elanguescere faciunt, auscultandis ipsæ modulamentis distentæ, ad uoluptatem ciendam accommodatis, nec factorum hominum ridiculis aut scurrilibus dictis. quæ res maximè comparata est frangendæ animæ intentioni.

Ἀρχή] principium, & origo: nam Verbum ἀρχῆν etiam significat originem esse & autorem.

Καθάρισις] ἡ κάθαρσις Verbale à secunda persona præteriti passivi καθαίρω, pag. 89. uersu 2. à καθαίρω purgo. 15

Λαλῆσις] λαλέω loquor, Participium λαλῶν, ἢ λαλῆσα.

Τὰ τῶ ἀνθρώπων] res hominum, aut ea quæ ad homines pertinent. In articulo enim neutro, dum iungitur genitiuo, subaudiendum est id, quod maximè conuenit, τὰ τῶ φίλων κοινά, res amicorum sunt communes, aut bona amicorum, siue scilicet 20 cultates eorum, & quæcunq; ad ipsos pertinent.

Εὐχροίας] χροιά color εὐχροια bonus color, Secun. declin.

Σωμάτων] τὸ σῶμα, τῶ σώματι, τῶν σωμάτων.

Συμμετρίαις] μέτρον mensura, modus, mediocritas, inde ἡ συμμετρία Secundæ declin. Symmetria, proportio. 25

Πειροσκοπήσῃων] σκοπέω, Participium σκοπέων, τῶ σκοπέῳ, Crasis σκοπήσῃων, τῶ σκοπούσῃων: inde πειροσκοπήσῃων à πειροσκοπέω.

Ἀκοῆς] ἀκούω audio, secundus Aorist. esset ἤκουον, inde nomen Verbale ἡ ἀκοή, τῆ ἀκοῆς, per o penultimam. 30

Τόνου] τάνω tendo, inde ὁ τόνος tonus, conientio, uigor.

Ἐκλυούσης] λύω, ἐκλύω, Particip. ἐκλύων, ἢ ἐκλύουσα, ἢ

IN ARTEM GRAMMATICAM.

ἄλλουόσης. est autem ἀλύω dissoluo, & uiribus destituo, pro quo Interpres, facio elanguescere.

ἀκροάσω] ἀκροάομαι audio, Verbale ἢ ἀκρόασις, factum à secunda persona Præteriti pass. pag. 89. uersu 2. Ἄ ἀκροάσεως Secundæ declinat. contractorum, Datiuus τῆ ἀκροάσει, Crasis ἀκροάσθ.

Μελῶρ] τὸ μέλ & carmen, canticum, ἤ μέλε &, ἤ μελέων, Crasis μελῶρ, Primæ declinationis contractorum.

Πεποιήκαλωρ] ἀ ποιῶ facio, Passiuum ποιόμαι, Præteritum πεποιήκαμ, Participium πεποιήκαλ &.

Ῥήμασιρ] ῥῶω inusitatum uerbum, id est, dico, Futu. ῥήσω, Præc. act. ῥήκηκα, Pass. ῥήρημαι, Verbale τὸ ῥήμα ἢ ῥήματος, τῶ ῥήματι, Datiuus pluralis τοῖς ῥήμασι. additur υ, ob uocalem sequentem ῥήμασιρ δι' ἑαπέλωρ. pag. 23. uersu 26.

δι' ἑαπέλωρ] ἑπέω uerto, inde ἑαπέλωρ mutabilis per α: pag. 28. uers. 5. siquidem secundus Aorist. effertur per illam uocalem ἑτραπορ, hinc δι' ἑάπελ & comis, facetus: quam uocem Basiliius in malam partem accipit, sequutus Apostolum Paulum in epistola ad Ephesios, capite quinto, ubi sumit δι' ἑαπέλιαρ pro scurrilitate, quæ Christianos non deceat.

Γελοιασῶρ] γελοιάζω risum moueo, tertiæ persona Præc. pass. γεγελοιάσθαι, Verbale ὁ γελοιασθῆς, pag. 89. uersu 5. ἢ γελοιασθῆς, Primæ declin. Genitiuus pluralis ἢ γελοιασῶρ.

ὁ] quod, siue quæ res, nempe scurrilia dicta, est articulus subiunctiuus neutri generis.

Μάλιστα] maximè, Superlatiuus aduerbialis.

Λύειρ] λύω soluo, Infinitiuus λύειρ soluere.

Πέφυκε] φύω, Futurum φύσω, Præteritum πέφυκα, τίφυκας, πέφυκε, id est, natura comparatum est, siue natum est, quemadmodum dixit Ouidius, At rubus & sentes tantummodo lædere natæ. id est, quæ ex naturæ pronitate & aptitudine solent lædere.

MEDITAT. GRÆCANICAE

Νὸς μὲν γὰρ μὴ σκεδανύμενος ὑπὸ τὰ ἔξω, μη-
δὲ ὑπὸ τῶ ἀιδιήσεως ὑπὸ τὸν νόμον διαχεόμενος,
ἐπάνεισι μὲν πρὸς ἑαυτὸν, δὲ ἑαυτὸ δὲ πρὸς τὸν
τοῦ θεοῦ γίνονται ἀναβαίνει.

Mens quidem enim non dispersa ad externa, neq; à
sensorijs in mundum diffusa, redit quidem ad seipsam,
per seipsam uerò ad Dei notionem ascendit.

Quippe mens nec extrorsus dissipata, nec in
mundum per sensoria diffusa, ad sese ipsa redit,
moxq; suo pte nutu ad Dei notionem euadit.

Μὲν γὰρ] uertes aptissime, siquidem nos ruditati consulentes,
diximus, quidem enim.

Σκεδανύμενος] Participium à σκεδάννυμαι.

ὑπὸ τὰ ἔξω] ad ea quæ foris sunt: est Articulus iunctus Ad-
ucrio, ut prius τὰ ἄνω, τὰ κάτω, Cod. cc ii. uersu 14.

Ἀιδιήσεως] αἰσθάνομαι sentio, tempora capit ab αἰσθί-
μαι, pag. 110. uersu 6. sive uocem actiuam αἰσθίω, Futurum
αἰσθήσω, Præte. act. ἠσθηκα, Pass. ἠσθημαι, ἠσθησαι, ἠσθησι, 20
unde ablato Incremento, hoc est, redeunte η̄ in αι, et ultimam
uertendo in τήσεως, fit nomen Verbale, pag. 89. uersu 3. τὸ
αἰσθητήσεως, τὰ αἰσθητήρια sensoria et sedes sensuum.

Διαχεόμενος] Participium à διαχίμαι, à διαχέω, à χέω.

Ἐπάνεισι] ἔπι, εἰς, εἰσι, eo is it, pagina 140. uersu 24. 25
ἀνείμι Compositum, deinde ἐπάνειμι, ἐπάνεις ἐπάνεισι, duæ
sunt Præpositiones ὑπὸ et ἀνά.

Δὲ ἑαυτῷ] διὰ ἑαυτῷ Apostrophos est.

Ἐνοιας] νοῶ intelligo, νόος mens. Hinc multa sunt Substan-
tiua præsidio Præpositionum, quorum omnium penultima est 30
diphthongus οι, ἐνόια, πρόνοια, ἑπνόια, sic ἔνοια notio,
ab ἐνοῶ considero, intelligo.

MEDITAT. GRAECANICAE

Φύσεως] φύω, *secunda persona Praeteriti pass.* πέφυκα, unde Verbale ἡ φύσις. pag. 89. uersu 2. τῆ φύσεως *Secundae declinationis contractorum.*

Λήθω] ἡ λήθη *Secundae declinationis, obliuio, lethe.* ἀ λήθω lateo, pro quo tamen usurpatum est λαθάνω. 5

Λαμβάνει] accipit, ἀ λαμβάνω.

Τροφῆς] τρέφω nutritio, ἡ τροφή esca, cibus, *Secundae declin.*

Περὶ βολαίω] βάλλω : inde περιβάλλω induo, περιβολή uestis, τὸ περιβόλαιον idem, *Tertiae declinationis, de hoc uide Cod. dd 3. uersu 10. in συμβόλαια.* 10

Μέριμνα] Accusatiuus est ab ἡ μέριμνα *Secundae declin.*

Καθελκόμενον] ἔλκω traho, καθέλκω deorsum traho, ἀ κατὰ Προpositione. Pass. καθέλομαι, Particip. καθελκόμενον. estq; Passiuorum more dictum καθελκόμενον τῶν ψυχῶν, detractus animam, per Synecdochen, id est, habens animam de-tractam, ut fractus membra, pag. 131. uersu 8. aut uerbum Passiuum capitur actiue καθελκόμενον detrahens & demittens, id quod Atticis creberrimum est.

Ἀλλὰ σχολῶν ἀπὸ τῶν γνῶν φροντίδων ἄγων, 20
τὴν πᾶσιν αὐτῷ ἀποδῶν, ὡς τῆς κτησίης τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν μετατίθησι, πῶς μὲν καθέρθηδῃ αὐτῷ ἢ σωφροσύνῃ ἢ ἡ ἀνδρία, πῶς δὲ ἡ δικαιοσύνη ἢ ἡ φρόνησις, ἢ αἱ λοιπαὶ ἀρεταί, ὅσαι ταῖς γηϊκαῖς ταύτους ἐποδαιρέμεναι, καὶ δικήνως ἐκαστῇ ἐπιτε 25
λεῖν τῶν κατὰ τὸν βίον ἐποβάλλουσι τῶν ἀποδῶν.

Sed otium à terrenis curis agens, omne suum studium ad acquisitionem æternorum bonorum traducit, quomodo quidem rectè præstetur ipsi temperantia & fortitudo: quomodo uerò iustitia & prudētia, & reliquæ uirtutes, quotquot sub generales has distributæ

decenter singula exequi in uita admonent studiosum.

Quippe qui à terrenarum rerum cura immu-
 nis & feriatus, omne suum studium ad ea bona
 traducat, quæ magno certamine quærentur. id
 enim assequi conatur, quò numeros omnes for-
 titudinis temperantiæq; impleat, quò iustitiam,
 prudentiam, cæterasq; uirtutes absolutè excos-
 lat, aliasq; insuper, quæ sub hæc genera distri-
 10 butæ, uirum studiosum commonefaciunt, ut
 cuncta officiosè exequatur, ad uitam rectè atq;
 ordine instituendam.

Γήνωρ] γῆ terra, ὁ γῆνωρ ⊕ terrenus.

15 Ἄγων] Particip ab ἄγω. at ἄγων Nomen, id est, certamen.

Πᾶσαρ] ὁ πᾶς, ἢ πᾶσα, Accusatiuus τῶν πᾶσαρ.

Κτήσω] κτᾶσθαι acquirō, Futu. κτήσομαι, Præte. κτήσασαι
 κτήσασαι, Verbale ἢ κτήσις. pag. 89. uersu 2. Secundæ decli-
 nationis contractorum.

20 Αἰωνίωρ ἀγαθῶρ] hanc lectionem sequenti, uertimus Aeter-
 norum bonorum. Budæus Aldino usus exemplari, ἀγωνίωρ
 ἀγαθῶρ interpretatus est, Bona quæ magno certamine qua-
 rantur. ab ἄγων, id est, certamen, fit ἀγωνί ⊕, quasi dicas in
 certamine positus, & de quo certatur.

25 Μετατίθησι] τίθημι, τίθης, τίθῃσι, pag. 63. uersu 21. Com-
 positum μετατίθημι muto, transfero, traduco.

Κατορθῶν] ὀρθός rectus, ὀρθῶω dirigo, erigo. Sunt uerò plu-
 rima uerba Tertiæ coniugationis circumflexorū, quæ forman-
 tur à nominibus in os, δίχα ⊕ δίχασα, κακός κακῶω, ἀργυρός

30 ἀργυρῶω, & cætera. sic ὀρθός ὀρθῶω, unde κατορθῶω, Futurum
 ὀρθῶσω, Præter. acti. ὀρθῶκα, Παθ. ὀρθῶμαι, ὀρθῶσαι, ὀρ-
 θῶσθαι, Aorist. primus ὀρθῶθῃω, Subiunctiuus ἐὰρ ὀρθῶθῶ ὀρθῶ-

MEDITAT. GRAECANICAE

ἔστι, ὀρθωθῆ, Compositum κατ'ορθωθῆ, à Verbo κατ'ορθόω, id est, rectè & cum uirtute aliquid gero. à quo Verbale κατ'ορθωμα officium, res bene gesta, & cum uirtute.

Κατ'ορθωθῆ ἑαυτῷ] rectè geratur ipsi, id est, ab ipso. Graeci passiuus tribuunt Dativum, qui exponitur per Genitiuum intercedente Praepositione ὑπὸ, ut πεπονήσθαι μοι τὸ το, pro ὑπ' ἐμῆ. Sic Cicero, Etsi mihi nullo modo probantur, id est, à me. & ita in reliquis, quae apud Latinos Graecorum imitatione dicta sunt. Interpres uim huius uerbi κατ'ορθωθῆ reddidit, uersa oratione passiuam in actiuam, numeros omnes impleat, pro numeris omnibus impleatur, & absolute praestetur.

Σωφροσύνη] Ab adiectiui nominis casu in os, siue Nominatiuo, siue Genitiuo, proficiscuntur Substantiua in ἑνν διημι & iustus, διημισιὴν iustitia. sed quoties deducuntur à communibus in ωρ, quorum Genitiuus in ονος, duae tolluntur literae ο & ν per Syncopen, ὁ κὴ ἡ ἐλεήμων misericors, τὴ καὶ αὐτὴ ἐλεήμων, unde ἡ ἐλεημοσύνη misericordia, elemosyna, pro ἐλεημονοσύνη. sic σώφρων temperans, τὸ σώφρον, σωφροσύνη pro σωφρονοσύνη, &c.

Ἀνδρεία] ἀνὴρ uir, Genitiuus ἀνδρός. pag. 12. uersu 10. hinc ἀνδρεία, ut ab ἀπειρ, fit ἀπειρία Codice bb 12. uersu 22. & Codice cc 6. uersu 8. in uoce πρὸς σωτηρίαν.

Φρόνησις] φρονέω, φρονήσω, πεφρόνηκα, πεφρόνημαι, πεφρόνησαι, unde ἡ φρόνησις Verbale, pag. 89. uersu 2.

Λοιπαί] λείπω linquo, ε in ο, λοιπός reliquus.

Γενικαῖς] γένος genus, ὁ γενικός generalis.

ὑποδιαίρεσθαι] αἰρέω, διαίρεω diuido, separo, διαίρομαι, Partic. διαίρεόμενος, Crasis διαίρεσθαι, à Praepositione δια: deinde praefigitur ὑπὸ altera Praepositio, ὑποδιαίρεω, Partic. pass. praesentis temporis ὑποδιαίρεσθαι, quod hic ponitur cum Dativio τῆς γενικαῖς τῶν γένων. propter Praepositionem ὑπὸ. Exemplaria non participiū habebant ὑποδιαίρεσθαι,

IN ARTEM GRAMMATICAM.

sed uerbum Ἐποδικαῖον, id quod nō perinde quadrat, ideoq̄
reposuimus Participium, maximè freti Budæi uersione, qui
Participio usus est distributæ, non autem Verbo distribuuntur.

Καθηκότως] κῆω, inde καθῆκω, Ὁ καθῆκω decet conuenit,
9 Ὁ καθῆκω Particip. neutri generis, id est, officium quod con-
uenit, ἤ καθῆκον] Ὁ, ἤ καθῆκόντων, Ὁ ὦ in σ conuerso,
pag. 83. uersu 26. aduerbium καθῆκόντως, officiosè, ut decet.

Ἐπιτελεῖν] τελέω, ἐπιτελέω exequor, perago, Infinitiuus
ἔπιτελεῖν, Crasis ἐπιτελεῖν.

10 Τῶν κῆ] ἤ βίον] eorum quæ ad uitam pertinent, quæ in
uita gerenda sunt. Verùm antea satis dictum est de articulo,
qui afficit præpositionem cum casu. Cod. a a 10. uersu 12.
ὑποβάλλω] βάλλω, ὑποβάλλω suggero, admonco.

15 Μεγίστη δὲ ὁδὸς πρὸς τὴν τοῦ καθῆκον] Ὁ ἔνθεσι,
καὶ ἡ μελέτη τῶν θεοπνεύτων γραφῶν.

Maxima porrò uia ad officij inuentionem, & medi-
tatio diuinitus inspiratarum scripturarum.

20 Maxima porrò uiarum ad ueri inuestigatio-
nem ferentium, meditatio est scripturarum diui-
nitus inspiratarum.

Μεγίστη] μέγας magnus, μέγιστος] Ὁ maximus. pag. 88. uers. 6.
Καθῆκον] Ὁ τὸ καθῆκον officium, paulò ante diximus.

25 Ἐνθεσι] ἐνθέσιω inuenio, Tempora capit ab ἐνθέω, Futu-
ἐνθέσιω, Præte. act. ἐνθενκα, Παθ. ἐνθενμαι, ἐνθεσθαι, unde esset
Verbale ἢ ἐνθεσις per η, ut à ποιέω, πεποιήσαι, ποιήσις: scri-
bitur tamen ἐνθεσις per ε, tanquam à Præterito passiuo uerbo-
rum in μι, cuius penultima semper est breuis. pag. 78. uersu 8.

30 singe uerbum in μι ἐνθενμαι, Præter. passiuum ἐνθενμαι, ἐνθε-
σαι: unde ἢ ἐνθεσις. uide de hoc pag. 116. uersu 16. in uerbo
ἔχω. Quanquam Ὁ alioqui in Verbalibus istis, non perpetuò

penultima uocalis est eadem, quae in Verbis. à πωέρω Præteritum passiuum est ἔπαρμαι per α, tamen Verbale scribitur per ε, τὸ πωέρμα, non autem πωάρμα.

Θεοπνεύσερ] πνέω, Futu. πνέσω. pag. 100. uers. 14. Præteritū acti. πένονα, Pass. πένονμαι, unde τὸ πνέμα, tertia persona πένονται, hinc πνεύσος à quo θεόπνευστος, à deo inspiratus, quae uoce Paulus utitur Epistola posteriore ad Timotheum, capite tertio. πᾶσα, inquit, γραφή θεόπνευστος, omnis scriptura diuinitus inspirata. Licet autem Verbalia illa in τος, facta ex tertia persona, syllabam ultimam acuant, tamen quoties aduenit compositio ex Nomine, aut particulis α, αῖ, αὐς, & consimilibus, solet Accentus retrahi in antepenultimā, ληπίς θεόληπις, δάμασος ἀλάμασος, γνώσος ἐυγνώσος, κινητός δυσκίνητος, sic diceretur πνεύσος non πνέσος, tamen θεόπνευστος non θεοπνεύσος. Quòd autem scribimus πνέμα sine σ, & θεόπνευστος per σ, id pendet ex autorum usu. Nam quemadmodum in Sexta coniugatione, Præteritum passiuum partim asciscit σ ante μαι, partim non asciscit, pag. 36. uers. 11. ita obseruandum est, quid apud autores obtineat, qui eiusdem quoque uerbi unam personam effecerunt per σ, & similiter illinc deducta Verbalia, cum contra cæterarum personarum Verbalia sine σ formentur: de quibus in uniuersum non est præcipiendum, nisi ut scriptorum uestigijs insistamus, unde ut Grammaticorum Canones profecti sunt, ita & quicquid à legitima ratione uidetur deflectere, illorum autoritate & usu nititur.

Γραφῶν] ἡ γραφή scriptura, à Verbo γράφω scribo.

Ἐν ταύτοις γὰρ καὶ αἱ τῶν πράξεων ἐποθῆναι εὐεΐσθησιν, καὶ οἱ βίοι τῶν μακαρίων ἀνδρῶν ἀνάχαρτοι, παραδεδομένοι, οἷον εἰσόντες ἕνεστέ μοι φίλοι θεοῦ πολιτείας, τῶν μνημάτων τῶν ἀγαθῶν ὄργων πρόκεινται.

In his enim & actionum præcepta reperiuntur, & uitæ beatorum uirorum perscriptæ traditæ, tanquam imagines quædam animatæ secundum Deum conuersationis, imitationi bonorum operum proponuntur.

Quandoquidem in his cum rerum agendarum præcepta reperiuntur, tum beatorum hominum uitæ memoriæ proditæ ac perscriptæ, tanquam simulachra quædam animata propo-
 10 sita sunt uitæ, ad normam diuinam institutæ, iis quidem qui bonorum operum exemplaria imitari cupiunt.

Ταύταις] Datiuus pluralis foemini demonstratiui ἄντη.
 15 pag. 80. uersu 14.

Πράξεω] πρᾶξι, πρᾶξω, πέπραχα, πέπραγμα, πέπραξαι, Verbale ἡ πράξις. pag. 89. uers. 2. τὸ πρᾶξεω, τὸ πρᾶξεω.

ὑποδῆσαι] ὑποθέμεαι admonco, do consilium, ὑποδῆσαι consilium, præceptum. Et quemadmodum à Simplici τίθημι
 20 uel τίθεμαι dicitur δῆσαι, sic ἔσθ' à Compositis eiusdem formæ Nomina ἀποδῆσαι, ἐπιθῆσαι, ὑποδῆσαι, ἔσθ'.

Ἄνδρῶν] Genitiuus pluralis ab ἀνὴρ, τὸ ἀνδρῶν.

ἀναγράφω] γράφω scribo, ἀναγράφω in acta refero, perscribo, literis prodo, publico per scripturam. Futurum γράψω,
 25 Præte. acti. γέγραφα, Passi. γέγραμμαι γέγραται γέγραπται,
 Verbale γραπτός. pag. 89. uersu 5. Compositum ἀναγράψω, Accentu in antepenultimam retracto. uide quæ notauimus de hoc Cod. e e 12. uersu 9. in uoce θεοπνύσω.

Παραδεδωμένοι] δίδωμι, Præteritum παῖ. δέδωμαι, πα-
 30 γινα 73. uersu 9. Particip. δέδωμένω. Compositum παραδεδωμένω, à παραδίδωμι.

Ὅσῳ] ὅσῳ qualis, Neutrum ὅσῳ aduerbia scit, id est, quali-

ἐτερ, uelut, tanquam, Codice c c 11. uersu 19. in πικρὰ.

Εἰκόνες τινὲς ἔμφυχοι] ἢ εἰκὼν, ἂν εἰκόνῃ, αἱ εἰκόνες.
Adiectiuum ἔμφυχοι communis generis. pag. 83. uersu 2.

ἔμφυχοι] ψυχὴ animus, anima, ἔμφυχῃ animatus, ex
praepositione ὄν. Cod. c c 3. uersu 3. in ἔνοικα πάθη. 8

Τῆς ἡ] θεοῦ πολιτείας] uita ad normam diuinam institu-
ta, sic Interpres habet, expressa uel Articuli per Participium.
de hoc Codice a a 16. uersu 12. τὸν μεθ' ἡμῶν βίον.

Πολιτείας] πόλις ciuitas, πολίτης ciuis, πολιτεύομαι in
republica uiuο, πολιτεία respublica, ἔσ uita ratio, siue ui-
uendi institutum, genus traducenda uita.

Μιμήματι] μιμέομαι imitor, Praete. μεμίμημαι, Verbale
nomen τὸ μίμημα imitatio, pag. 88. uersu ulti. τ' μιμήματι,
ὅ μίμηματι, id est, imitationi, quasi dicat, ad imitationem ἔ
ad imitandum proponuntur. ita quidem habent exemplaria, 15
non tamen uidetur alienum, si legas ὅ μιμητῆ, id est, imita-
tori. ad quam lectionem ualde accedit uersio Budæi. ijs qui-
dem, inquit, qui bonorum operum exemplaria imitari cupiunt.
nisi quod numerum mutauit. est autem μιμητῆ à Nominatio
ὁ μιμητής, Prima declinat. Verbale factum à tertia persona 20
Praeteriti passiuī μεμίμηται. pag. 89. uersu 5.

Πρόκεινται] κείμαι. pag. 107. uersu 11. tertia persona plu-
ralis κείνται, Compositum πρόκεινται à πρόκειμαι.

Καὶ πίνυρ πῶδ' ὁ πόρ' ἄν' ἐκασθ' γνδκῶς ἔχονθ' 23
ἑαυτὸ ἀιδάνηται, ἐκένω πρὸσ διαπρίβωμ, οἶον ἀπό
ἔνθ' κωνῆ ἰατρῆς, τὸ πρόσφορον ἐνεόσκε ἔσ ἀρρω-
σήματι φάρμακον.

Et igitur in quocunq; unusquisq; indigenter haben-
tem seipsum senserit, illi immorans, tanquam ab ali- 30
qua communi officina medicinae, aptum inuenit in-
firmitati pharmacum.

Proinde in quare quisque nostrum fenserit se eo quod oportet defici, in illo assidue incumbens, tanquam ab officina quadam medicinæ appositum suæ infirmitati medicamentum inuenire poterit.

ἠδελῶς] ἀλείψω indigeo, ἠδελῶς indigens, ἢ ἠδελῆσθαι, ἢ ἠδελῶσθαι, ἢ per Crasin ἠδελῶσθαι, à quo Aduerbium, migrante ὡς in σ, pag. 83. uersu 26. ἠδελῶς indigenter, si ita loqui liceat.

10 ἠδελῶς ἔχωσθαι] plurimus usus est Verbi ἔχω cum Aduerbijs, καλῶς ἔχω bene habeo, κακῶς ἔχω malè ualeo. sic hoc loco ἠδελῶς ἔχω indigenter habeo, id est, indigeo. est autem ἔχωσθαι Genitiuus participij præsentis ἔχωσθαι.

ἀισθάνηται] Subiunctiuus ut τὴν πῆλται, ab ἀισθάνομαι sentio. ponuntur autem uerba sentiendi cum Genitiuo, pag. 129. uersu 8. ἀισθάνηται ἑαυτῷ ἠδελῶς ἔχωσθαι, sentiat seipsum indigenter habentem, hoc est, sentiat se indigere ἔχωσθαι et defici.

Προσδιατίθω] τίθω, διατίθω, προσδιατίθω immoror, uersor cum aliquo, regit Dativum propter Præpositionem πρὸς. pag. 132. uersu 27. inde Participium προσδιατίθωσθαι.

ἰατρεία] ἰάομαι mdeor, Futu. ἰάσομαι, Præteritum ἰάμαι ἰάσαι ἰάσαι. unde ἰατρεῖον, pag. 89. uersu 5. præmium medici, ἢ τὸ ἰατρεῖον officina medicorum, ἢ ἰατρεία.

Πρόσφορος] φέρω, προσφέρω, adfero, πρόσφορος] qui aptè ἢ commodè adfertur, adhibetur, id est, aptus, appositus.

ἄρρωστέω] ῥώνυμι, pag. 121. uers. 13. ualeo, ἢ sanus sum. Tempora sumuntur à ῥώω. Futu. ῥώσω. Præte. ῥώω. Pass. ἄρρωμαι, ἄρρωσαι ἄρρωσθαι, Verbale ῥωτός, ἢ adiectione literæ σ, est ῥωτός: deinde per α privatiuam particulam ἄρρωτός infirmus, per genium ῥρ. nam ut ratione Augmenti geminatur ῥρ, ῥίπτω, ἄρρωσθαι. pag. 95. uersu 13. ἢ ratione Præpositionis ῥέω, ἐπιρρέω. pagina 121. uersu 1. sic etiam

aduentu particula priuatiua, ῥήϊός, ἀρρητή, & hoc loco ῥω-
 σός, ἀρρώσος. ab ἀρρώσθι fit Verbum ἀρρώσσειω sum infirmus.
 Futu. ἀρρώσησω. Praete. act. ἠρρώσηκα, Pass. ἠρρώσημαι. unde
 ablato incremento fit Verbale τὸ ἀρρώσημα, pag. 88. uers. ult.
 Ἡ ἀρρώσηματι, ἢ ἀρρώσηματι, id est, infirmitati.

Καὶ ὁ μὲν ὄρασις ἐπὶ σωφροσύνης, πλὴν πρὸς τῷ
 ἰωσήφ ἰστορίαιμ σιωπῶς ἀνεπίσκει, καὶ παρ' αὐτὸ πᾶς
 σωφρονικὰς ἐκδιδάσκει) πράξεις, εὐερίσκω αὐτὸν ὁ
 μόνον ἐγχερατῶς πρὸς ἡδονὰς ἐχούσα, ἀλλὰ καὶ ἐπι-
 κῶς πρὸς ἀρετῶν διακείμενον.

Et quidem amator temperantiae, de Ioseph histo-
 riam assidue euoluit, & ab eo temperantiae plenas per-
 docetur actiones, reperiens ipsum non solum tempe-
 ranter erga uoluptates affectum esse, uerum etiam ha-
 bitualiter ad uirtutem dispositum.

Ac temperantiae quidem homo cupidus, hi-
 storiam Iosephi assidua lectione euoluit: ab ea
 enim edidicerit actiones temperantiae plenas,
 cum compererit eum ad habitum uirtutis pro-
 uectum esse, nedum uoluptarijs in rebus contin-
 nentia praeditum.

ὄρασις] ἐράω αμο, ἐράσω, ἠρακα, ἠρασμα, ἠρασαι, ἠρασαι
 unde nomen Verbale ὁ ὄρασις. pag. 89. uersu 5.

Ἀνεπίσκει] ἐπίσκειω, ἀνεπίσκειω. suspicor Basilium scripsisse
 Subiunctiuum ἀνεπίσκει, idq; secutum esse Budaeum, quippe
 qui uertat euoluit, non euoluit.

Παρ' αὐτ'] παρὰ αὐτ' Apostrophos est.

Σωφρονικὰς] σώφρων, Genit. σώφρονος, inde ὁ σωφρονικός

IN ARTEM GRAMMATICAM.

ad temperantiam pertinens, ἢ σωφρονική, τὰς σωφρονικὰς.

Ἐνδιδάσκειαι] διδάσκω, ἐνδιδάσκω, Passi. ἐνδιδάσκομαι, unum regit Accusatiuum tanquam Passiuum eorum uerborum, quæ Grammatici uocant uehementissimæ transitionis.

5 Πράξις] ἢ πράξις, ἢ πράξεως, Accusatiuus pluralis τὰς πράξεις πρᾶξις. Verbale est à πρᾶττω, πράξω, πέπραχα, πέπραγμα, πέπραξα: unde ἢ πρᾶξις Secundæ declinationis contractorum. pag. 89. uersu 2.

Ἐγκρατῶς] κρατέω teneo, Compositum ex ἐν Præpositione
10 ἐγκρατῆα, quia ν ante κ uertitur in γ, pag. 46. uers. 15. inde nomen adiectiuum ἐγκρατής Primæ declinat. contractorum, id est, continens, Genitiuus ἐγκρατέος, ἤ ἐγκρατέωρ, Crasis ἐγκρατῶρ, Aduerbium ἐγκρατῶς continenter, conuerso ν in σ. pag. 83. uersu 26. quod Aduerbium ponitur cum ἔχω, ἐγκρα-
15 τῶς ἔχω πρὸς ἡδονὰς, continenter habeo in uoluptate, hoc est, continens sum, aut, ut uertit interpres, continentia præditus sum in rebus uoluptarijs. Vide de hoc supra in hoc Cod. e e 15. uersu 10. in ἡδεῶς ἔχον] &c.

Ἐκτικῶς] ἔχω habeo, Futu. ἔξω per aspirationem, pag. 116.
20 uers. 5. Præteritum actiuum εἶχα, Passiuum εἶμαι, εἶξαι, unde Verbale ἔξις, pag. 89. uersu 2. habitus & assuefactio, tertia persona εἶλαι, unde uerbale foret ἐκτός, à quo deriuatiuum ἐκτικός, id est, si dicere licet, habitualis, ἤ ἐκτικῶρ, & ν in σ conuerso aduerbium ἐκτικῶς habitualiter.

Ἐκτικῶς πρὸς ἀρετὴν διακέμενον] κἔμαι, pag. 107. uersu 11. Compositum διακέμαι dispono, affectus sum. quod Verbum eleganter aduerbijs iungitur, ἐκτικῶς διακέμαι habitualiter affectus sum, pro quo interpres, ad habitum uirtutis prouectum esse. à διακέμαι Participium διακέμενον,
30 Accusatiuus τὸν διακέμενον.

Ἀνοσίαν δὲ παιδεύεται παρὰ τῷ ἰωβ, ὃς δ' ἔμο-
ff 1 uor

νομ πῶς τὰ γίαντία τοῖ βίς μεταπεπόνως αὐτῶ, πέ-
 νης ἐκ πλοσίς, καὶ ἄπαις ἀρ καλλίπαιδης, γν μιᾶ
 λαρεῖ ῥοπή γνόμενῳ, διέμενε ὁ αὐτός, ἀταπείνω-
 του παύλαχῶ τοῦ ψυχῆς φρόνημα διασώζωμ, ἀλλ' 5
 ὅτε τῶν ὀλλωμ τ' εἰς παρεμυδίαν ἰκόντων, ἐπεμβα-
 νότων αὐτῶ, ἐλ σωεπίτεινόντων τὰ ἀλγυφῶ, πῶαξύνθη.

Fortitudinem uerò eruditur ab Iob, qui nō tantum
 in cōtraria uita cedente ipsi pauper ex diuite, & orbis
 ex pulchræ prolis parente, in uno temporis momento 10
 factus permansit idem, minimè humiles ubique animi
 spiritus retinens, sed neque amicis ad consolationem
 uenientibus, insultantibus ipsi, & simul augentibus
 ærumnas, irritatus est.

At uerò in fortitudine instituetur lector ex 15
 historia Iobi, qui uita in contrarium ipsi cedente,
 ac prorsus immutata, egens ex beato, orbis ex
 pulchræ prolis parente, unius dieculæ momento
 factus, non idem modo suiçp similimus mansit, 20
 celfos animi spiritus ad extremum usque retinens,
 sed ne amicis quidem eius, qui ad consolan-
 dum cum uenerant, tandem ipsi insultantis
 bus, dolores eius exacerbando, iracundè irritat 25
 tus est.

Παιδύει] πᾶς, Genitiuus παιδός, inde Verbum παιδέω,
 erudio, instituo, Passiuum παιδέομαι. hic ponitur cum Accu-
 satiuo, ut antè dictum est in ἐνδιδάσκωμαι, in hoc Codice ff 1.
 uersu 2. 30

Μεταπεπόνως] πίπῳ cado, secun. Aori. ἔπεσον. pag. 120.
 uersu 4. Particip. πεσών, ωσόν] Compositum μελαπίπῳ,
 ff 2 μελα

IN ARTEM GRAMMATICAM.

μεταπεσών, μεταπεσόντων. Est autem μεταπίπτειν in deterio-
rem partem mutari, & ad aliam uitæ conditionem transire, id
quod expertus est Iob, è diuite redactus ad inopiam.

Καλλίωσις] κάλλος pulchritudo, καλλίπαις pulchræ
5 prolis parens, & καλλίπαις. Nam fermè composita reti-
nent declinationem simplicium. Et licet dicamus φιλόπαις per
σ, tamen καλλίπαις per iota, ut & reliqua quæ fiunt à κάλ-
λος, ueluti καλλίονος, καλλίπυργος, & cætera.

Ῥοπή] ῥέπω inclino, uergo, ῥοπὴ momentum.

10 Γενόμενος] Participium secundi Aoristi mediæ ἐγενόμην, à
uerbo γίνομαι. pag. 113. uersu 2.

Διέμενε] μένω, Futurum μένω, Aoristus primus ἔμενα
ἔμενας ἔμενε. διαμέλω, διέμεινε, & ob sequentem uocalem
additur ν, διέμενε ν ὁ αὐτός. pag. 23. uersu 26.

15 Ἀταπένωτος] ταπνός humilis, abiectus: inde Verbum τα-
πνέω, Futurum ταπνώσω, Præteritum acti. τέταπνώκα,
Passiuum τέταπνώμαι, τέταπνώσασθαι, τέταπνώσασθαι, Verbale
ταπνότης. pag. 89. uersu 5. abiectus, inde ἀταπένωτος] cæl-
sus, minime abiectus.

20 Φρόνημα] φρονέω, φρονήσω, πεφρόνηκα, πεφρόνημαι, Ver-
bale τὸ φρόνημα, pag. 88. uersu ultimo. quod Latini uocant
sensum & spiritus pluraliter.

Διασώζω] σώζω, Διασώζω, Participium διασώζω.

Ἄλλ' οὔτε] Apostrophos est ἀλλὰ οὔτε.

25 Παραμυθία] μύθη Verbum, μυθέω, μυθήσασθαι, παρα-
μυθέομαι, consolor, ἢ παραμυθία consolatio.

Ἠκόη] ἦκα uenio, Particip. ἦκα ἦκον] & ἦκόντων.
aut est secundi Aoristi, ὁ ἦκα, & ἦκον] & ἦκόντων.

ἐπεμβαίνω] βαίνω, ἐμβάινω, ἐπεμβαίνομαι, ἐπεμβαίνω,

30 ἐπεμβαίνοντων] & ἐπεμβαίνοντων, regit Dativum propter
prepositionem ἐπί.

Συεπιτένω] τένω, ἐπιτένω, συεπιτένω simul &

MEDITAT. GRAECANICAE

pariter exacerbo & intendo.

Τὰ ἀλγῆνᾶ] ἀλγῆ dolor, derivatiuum ὁ ἀλγεῖνός, Neutrum plurale τὰ ἀλγῆνᾶ casus diuersi, & ærumnae.

Παρωξιύθη] ὄξυς acutus, ὄξιωώ exacuo, irrito. Ab adiectiuis in us, fiunt Verba in ιώω, βραδύς βραδυώω, ἡδύς ἡδύω, sic ὄξυς ὄξιωώ, Futurum ὄξιωώ, Præter. actiuum ὄξυγα, Passiuum ὄξυμαι, ὄξιωσαι, ὄξιωσθαι, Aoristus pri. ὄξιθη, & Compositum παρωξιύθω, θης, θη, à παρωξιύω.

Γάλιμ σκοπῶμις, πῶς ἂν πρῶος γν̄ ταυτῶ καὶ μεγαλόθυμῶ γγύοιτο, ὡσεὶ ἔειπεν μὲν θυμῶ ἡστὶ ἡ ἀμαρτίας κερῆσαι, τῆ δὲ πρῶοτι πρὸς τοὺς ἀνθρώπους: ἐνθήσει τὸν Δαβὶδ γγυῖαοι ἢ γν̄ τοῖς ἡστὶ πόλεμου ἀνδραγαθήμασι, πρῶοι δὲ καὶ ἀκίνητοι γν̄ ταῖς τῶν ἐχθρῶν ἀντιδίσει. 10 15

Rursum reputās aliquis, quomodo clemens in eodē & magnanimus fiat, ut quidem animo contra peccatū utatur, sed clementia erga homines inuenies Dauid generosum quidem in circa bellum facinoribus, clementem autem & immotum in inimicorum ultionibus. 20

Rursus aliquis reputans, quomodo magnanimus idem & clemens esse possit, ita ut animo quidem obfirmato aduersus peccatum, clementia uerò utatur erga homines; illic Dauidem inueniet generosum in bellicis facinoribus, clementem & placidum in inimicis ulciscendis. 25

Σκοπῶμις] σκοπιώω, Crasis σκοπῶ, Participium σκοπῶμις.

γν̄ τ' αὐτῶ] in eodem, id est, pariter. Attici neutrum præ nominis αὐτὸς esse runt unā cum articulo, dicentes ταυτῶν quasi τὸ αὐτῶν, τ' αὐτῶν per Apostrophum, Dativus ταυτῶ. 30

ff 4 Μεγ

IN ARTEM GRAMMATICAM.

Μεγαλόθυμος] fit à μεγάλος magnus, & θυμός animus.

Γίνωιτο] γίνομαι, secundus Aoristus medius ἐγαρόμην. pag. 113. uersu 2. Optatiuus γονοίμην, γήοιο, γένοισο.

ὥς κε χερῆσσι] ὥς gaudet Infinitiuo, ut ὡς. Cod. d d 16.

3 uersu 2.

Κατὰ τὴν ἀμαρτίαν] contra peccatum. ἅ] cum Genitiuo in malam partem capitur, & perniciem significat.

Κε χερῆσσι] χράομαι, χρέσομαι, κέχρημαι, κέχρησαι, κέχρηται, secunda persona pluralis κέχρησθε assumpto σ, pag. 35.

10 uersu 16. unde fit Infinitiuus κε χερῆσσι, Accentu in penultima tracto, de quo pag. 40. uersu 10. & 18.

Πραότης] ὁ πρᾶς, inde ἡ πραότης, ἢ πραότης.

Εὐρήσθ] εὐρέσκω tempora sumit ab εὐρέω. Futu. εὐρήσω.

Γονναίος] γήνα stirps: inde γοναίος generosus.

15 Ἄνδραγαθήμασι] ab ἀνὴρ, ἀνδρῆς, uir uiri, & ἀγαθός bonus, praestans, fit Verbum ἀνδραγαθέω, uirum me praesto, firmiter & strenuum me praebeo. Futu. ἀνδραγαθήσω. Praete. acti. ἀνδραγαθήηκα, Pass. ἀνδραγαθήμαι, Verbale τὸ ἀνδραγαθήμα,

pag. 88. uer. ult. uirile facinus, & factum generosi animi, ἢ ἀνδραγαθήματι, & ἀνδραγαθήματι, τοῖς ἀνδραγαθήμασι.

ἀκίνητος] κινέω, κινίω, κενίηκα, κενίημαι κενίησαι κενίησαι, Verbale κινήτος. pag. 89. uersu 5. unde ἀκίνητος immotus, immobilis, id est, placidus & clemens.

ἀντιδόσει] δίδωμι, δώσω, δέδωκα, δέδεμαι δέδοσαι, 25 Verbale ἡ δόσις. pag. 89. uersu 2. ἢ δόσεως, τῇ δόσει, ταῖς δόσει. Compositum ἀντιδόσει ab ἀντίδοσις retributio, ab ἀντιδίδωμι retribuo.

Τοῖς τῷ ἦρ Μωσῆς, μεγάλῳ μὲν τῷ θυμῷ ἡ
30 τῷ εἰς θεὸν ἀμαρτανόντων διανοστάμην: πράξις
ἡ τῇ ψυχῇ τὰς κατ' ἑαυτὸν διαβολὰς ὑποφέρων.

Talis erat & Moses, magna quidem ira contra in

MEDITAT. GRAECANICAE

Deum peccantes insurgens : miti autem animo contra seipsum calumnias sustinens.

Talis erat Moses, ingenti ille quidem ira in illos insurgens, qui in Deum peccauerāt : sed miti animo perferens illos, qui sibi obtrectauerant.

ἦρ] erat, Imperfectum ab ἄμι sum, pag. 103. uersu 26.

Ἐξαμαρτανόντων] ἁμαρτάνω, Participium ἁμαρτάνων, ἡ ἁμαρτάνου] ὅ, ἡ ἁμαρτανόντων. Compositum Ἐξαμαρτανόντων ab Ἐξαμαρτάνω.

Διανισάμην] ἴσημι, Passiuum ἴσασμαι, Compositum ἀνίσταμαι, deinde διανίσταμαι, Participium διανισάμην] ὅ.

Πραΐει] ὁ πρᾶ] ὅ mitis, Foemininum autem ἡ πραΐεια, ἢ πραΐεας, τῆ πραΐει, sit à Nomine non admodum usitato πραΐος, unde ὅ Verbum πραΐώνω, ut ab ab Adiectiuo ὄξυς] ἡ Foemininum ὄξυια, Verbum ὄξυώω.

Καθ' ἑαυτῶ] κατὰ ἑαυτῶ Apostrophos est.

Διαβολὰς] διαβάλλω calumnior. unde διαβολή per o, de hoc Cod. dd 3. uersu 7. in συμβόλαια.

ὑποφέρω] φέρω, ὑποφέρω, Participium ὑποφέρω.

Καὶ πανταχῶ ὡσὺ οἱ ζωγράφοι, ὅταν ἀπὸ εἰκόνων εἰκόνα γράφωσι, πυνυὰ πρὸς τὸ παρᾶδειγμα ἀρβλέποντες, τὸν ἐκείνου χαρακτῆρα πρὸς τὸ ἑαυτῶν ἀποδράζει μεταδῆναι αἰλοτέχνημα : ὅτω δὲ ἐγὼ τὸν ἑαυτοδραστήτα ἑαυτῶν πᾶσι τοῖς μέρεσι ὃν ἀρετῆς ἀπὸ γάσσεω] τέλειον, οἷον] πρὸς ἀγαλματὰ ἰσοκρινόμενα ὅ] ἔμπρακτα, τὸς βίους τῶ ἀγίων ἀρβλεπέω, καὶ τὸ ἐκείνων ἀγαθὸν οἰκείον πειθεῖω] ὄξυ μιμήσεως.

Et ubiq; quemadmodum pictores, quando ex imaginibus imaginē pingunt, identidem ad exemplar re-

IN ARTEM GRAMMATICAM.

ſpicientes, inde characterem ad ſuum ipſorum ſtudent
transferre opificium: ita oportet & ſtudentem ſeipſum
omnibus partibus uirtutis efficere perfectum, tãquam
ad ſimulachra quẽdã mota et affectuofa, uitas ſanctorũ
3 reſpicere, & illorũ bonum ſuum facere per imitationẽ.

Quemadmodum autem pictores, cum imagi-
nem ex imagine pingunt, exemplar identidem
reſpectantes, liniamenta eius transferre conantur
10 magno ſtudio ad ſuum opificium: ita qui ſeſe me-
ditatur omnibus numeris uirtutis abſolutum
reddere, ueluti ſimulachra quãdam ſpirantia &
actuofa, ſanctorum uitas reſpicere oportet, pro-
batq; opera illorum ſua imitando facere.

25 Ζωγράφοι] ζωγράφος pictor, à ζωω & γραφω.
Γράφωσι] Subiunctiuus ut τὸ πῶσι.
Παράδειγμα] δεικνύω, Tempora ſumit à δείκω. pag. 113.
uerſu 16. Futurum δείξω, Præter. αἴδειξα, Paſſiuum δέ-
20 δείχμαι, Compoſitum παραδεικνύω, παραδείδειμαι, Verbalẽ
τὸ παραδείγμα, exemplar. pag. 88. uerſu ultimo.

Τὸν ἐκείθεν χαρακτήρα] Vm articuli poſitiuum Aduer-
bio ſic poſſis explicare, Inde petitam aut deſumptam formam,
pro quo Budæus dixit liniamenta eius.

25 Μιτῶθῆναι] τίθημι, ſecundi Aoriſti Infinitiuus δίδωμι,
pag. 64. uerſu 23. Compoſitum μιτῶτιθημι, μιτῶθῆναι.

Φιλοτέχνημα] φιλοτέχνεω opificijs excolendis ſtudeo, à φί-
λος & τέχνη. Verbalẽ τὸ φιλοτέχνημα, à Præterito paſſiuo.
ἑσπιδανότα] ἐσπιδάζω, ἐσπιδάνα, Particip. ἐσπιδανός,

30 ἢ ἐσπιδανότῳ, ἢ ἐσπιδανότα.

Πᾶσι] Datiuus pluralis à πᾶς πάντες.

Μέρει] τὸ μέρος, ἢ μέρος, τῶν μερῶν, τοῖς μέρει.

MEDITAT. GRÆCANICAE

ἀπὸ ῥαγάσει] ῥαγάσομαι. Futurum ἔργασομαι. Infinitivum ῥαγάσει, Compositum ἀπὸ ῥαγάσει ab ἀπεργάσομαι.

Τέλει] τέλει ⊕ finis, ὁ τέλει ⊕ perfectus.

Οἶονε] tanquam, idem quod οἶον, ut ὡσπερ ⊕ ὡσπερ.

ἀγάλα] ἀγάλλω. Futurum ἀγαλώ. Præte. act. ἤγαλα. 3
Passivum, ἤγαλαμαι, Verbale τὸ ἀγαλα, τ' ἀγάλα] ⊕.
pag. ss. uersu ultimo.

Κινῶμενα] κινέω, Pass. κινέομαι, Crasis κινῶμαι, Particip. κινῶμεν ⊕, τὰ κινῶμενα quæ mouentur, id est, uiua.

ἔμπρακτα] πράττω, πράξω, πέπραχα, πέπραγμα πεί- 10
πραξαι πέπρακ), Verbale πρακτός, pag. 89. uer. 5. deinde ad-
ditur præpositio ἔν, ἔμπρακτος, qua uoce Gregorius Nazian-
zenus eleganter usus est in laudibus Athanasij, ὅντιν ᾗ, inquit,
ἀμφοτέρα σιωπηρόσαστο, ἢ εἰς ἔρ ἤγαγε, ἢ πράξιμ ἡσύχιον, ἢ
ἡσύχιαρ ἔμπρακτον. sic enim utraque coaptauit, atq; in unum 15
adduxit, actionem quietam, ⊕ quietem adiuosam.

Οἰκῶ] οἶκ ⊕ domus, οἰκῶ ⊕ domesticus.

Ποιῶ] ποίεομαι, Infinitivus ποιῶσει, Crasis ποιῶσει,
sumitur uox passiuua in significatione actiuua.

Μιμῶσεως] μιμῶσομαι, secunda persona Præteriti passiuui 20
μιμίμησαι, unde Verbale ἢ μίμησις, τ' μιμῶσεως. pag. 89. uer-
su 2. Hoc loco multas uoces transmisiimus, partim quòd prius
sint excussæ, partim etiam, quòd inspecto Lexico facile fuerit
ipsam thema reperire, cuiusmodi sunt ἐκόνων, Genitiuus plu-
ralis ab ἐκόν. πυκνὰ ἀ πυκνός. ἀποβλέτων] es Partic. ab ἀπο- 25
βλέπω, cuius simplex βλέπω. χαρακτηῖρα ab ὁ χαρακτηῖρ, de
quo supra. ἀποδῶσαι] tertia persona pluralis ἀποδῶσω. ἀρε-
τῆς Genit. ab ἀρετή. τινα ἀ Nominatiuo τί. βίος ab ὁ βίος. ἀγίων
ab ὁ ἅγιος. ἀποβλέτων] Infiniti. ab ἀποβλέπω. ⊕ cætera, quæ
parui sunt momenti. quapropter istiusmodi posthac, aut in to- 30
tum onūtemus, aut leui tantum brachio, sicut modò fecimus, si-
mul omnia perstringemus, quæ ad eundem locum pertinebunt.

Ἐυχὰς πάλιν τὰς ἀναγνώσεις διαδεχόμεναι, νεαρωτέραν τὴν ψυχῇ καὶ ἀκμαιότεραν τῷ πρὸς θεοῦ πόθῳ κεννημένην παραλαμβάνουσιν.

5 Orationes rursum lectionibus succedentes, recentiorē animam & uegetiorem ad Deum desiderio motam accipiunt.

10 Iam uerò orationes lectionibus succedentes, recentiorem animam uegetiorem que accipiunt, utpote desiderio Dei iam flagrantem.

ἀναγνώσῃς] γνώσκω tempora sumit à γνώω. Futu. γνώσω. Præte. acti. ἔγνωκα, Passiuum ἔγνωμαι ἔγνωσαι, Verbale est ἢ γνώσις, τῆ γνώσεως. pag. 89. uers. 2. Accusatiuus pluralis τὰς γνώσεας, & per Crasin γνώσεις, Compositum ἀναγνώσῃς, Nominatiuus ἢ ἀνάγνωσις lectio, ab ἀναγνώσκω lego.

Νεαρωτέραν] νέος, inde νεαρός, ut λίπος λιπαρός, πίνω & πινάρος, ῥύπω & ῥυπαρός, & cætera. Comparatiuus ὁ νεαρωτέρω, ἢ νεαρωτέρα, τὴν νεαρωτέραν.

20 Ἀκμαιότεραν] A substantiuis in α, uel η, fiunt Adiectiua in αῖος, βία βιαῖος, γήνα γηναῖος, ἀκμή ἀκμῆω, Comparatiuus ὁ ἀκμαιότερω, ἢ ἀκμαιότερα, τὴν ἀκμαιότεραν.

Κεννημένην] κινέω, κινῶ, κενύκκα, κενύκκα, Participium ὁ κεννημένηω, ἢ κεννημένη, τὴν κεννημένην.

25 Reliqua facilia sunt. διχαὶ Nominatiuus pluralis ab ἢ διχῆ. πάλιν Auerbium est. διαδεχόμεναι à διαδέχομαι, Particip. διαδεχόμενος, ἢ διαδεχομένη, plurale αἰ διαδεχόμεναι, Simplex uerbum est δέχομαι. Ψυχῇ Accusat. ab ἢ ψυχῆ. πρὸς Præpositio posita hic cum Accusatiuo θεοῦ, cuius Nominatiuus

30 ὁ θεός. πόθῳ Datiuus ab ὁ πόθω, desiderium. παραλαμβάνουσιν tertia persona est pluralis numeri à παραλαμβάνω, Simplex λαμβάνω: additur autem ν in παραλαμβάνουσιν, de quo

pagina 21. uersu 26. in Institutionibus Grammaticis.

Εὐχὴ δ' ἔγε καλὴ, ἢ γνώσειν ἐμποῖσα τῷ θεῷ ἡ-
νοιαυ τῆ ψυχῆ. Ἐ τὸ τὸ ὄσι τ' θεῷ γνώσεσις, τὸ δὲ
ἐν μνήμῃς ἔχειν γνώσειον ἢ ἑαυτῷ τῷ θεῷ.

Oratio uerò bona, manifestam ingenerans Dei no-
tionem animo. & hoc est Dei inhabitatio, in memoria
habere insidentem in seipso Deum.

Atqui est oratio illa bona, quæ compertam
Dei notionem in animo ingenerat. Est uerò Dei ¹⁰
inhabitatio, insidentem intus Deum memoria
complecti.

Δέγε] δὲ uerò, autem, at, ceterum, porrò, ueruntamen, ut
loco quadrat. additur γε adiectio syllabica δέγε, ut apud Λα- ¹⁵
tinos qui, in alioqui, atqui.

ἔναρξῃ] ὁ καὶ ἢ ἔναρξῆς, τ' ἢ δὲ ἔναρξῆς, τ' καὶ τῷ ἔναρ-
ξῆ, Crasis ἔναρξῆ, Primæ declinationis contractorum.

ἐμποῖσα] Participium fœmininum ἐμποιέω.

ἐνοίησις] οἰκέω, γνώσκω, γνώσκω, γνώσκω, γνώσκω, γνώ- ²⁰
σκω, Verbale ablato incremento ἐνοίησις. pag. 89. uersu 2.

ἐνιδρυμῶν] ἰδρύω, Futu. ἰδρύσω, Præte. act. ἰδρύνα, Pass.
ἰδρυμαι, Particip. ἰδρυμένος, Accusatiuus τ' ἰδρυμένον, Com-
positum ἐνιδρυμῶν. quòd si legatur ἐνιδρυμένον Accentu in
antepenultima, erit Participium præsentis temporis, à Passiuo ²⁵
uerbi in μι: nam ab ἰδρύω fit ἰδρυμι, Passi. ἰδρυμαι, Com-
positum ἐνιδρυμαι, Particip. ἐνιδρυμένος, id est, insidens.

οὕτω γνώμεθα ναὸς θεῷ, ὅταν μὴ φροντίσι γνί-
ναις τὸ συνεχὲς ἐν μνήμῃς διακρίνηται, μὴ δὲ τοῖς ³⁰
ἀπὸσυνήτοις πάθεσιμ ὁ νοῦς ἐκταρέσθηται: ἀλλὰ
πάντα ἀκφυγῶν ὁ φιλόθεος, ὑπὸ θεῷ ἀναχωρεῖ, ἔξε-

λαίωνων τὰ περικελεύμενα ἡμᾶς εἰς ἀκρασίας πᾶσιν, καὶ τοῖς πρὸς ἀφ᾽ ἑαυτῶν ἄγχοισιν ὑπὸ τῆς δυνάμεως γινώσκουσι.

5 Ita efficiamur templum Dei, quando non curis terrenis assiduitas memoriæ interrumpitur, neque improvisis perturbationibus mens turbatur: sed omnia effugiens amans Dei, ad Deum secedit, expellens prouocantes nos in intemperantias affectus, & ad uirtutem ducentibus studijs immoratur.

10 Ἡ αὐτὴ nos ratione templum Dei efficiamur, quando nec terrenis curis perpetuus tenor memoriæ interpellatur, nec improvisis perturbationibus intellectus tumultuatur: sed hæc omnia
15 effugiens uir amore Dei præditus, ad Deum ipse secedit: tum affectus foras quatiens, qui ad intemperantiam prouocant: tum in ijs studijs libenter uersans, quæ ad uirtutem ducunt.

20 Ἀπροσδοκίτοις] δὲ κέω per ε, Compositum προσδοκάω, per α, ut contra σὺλάω per α, ἱεροσὺλέω per ε, igitur προσδοκάω expecto, Futu. προσδοκίσω, Præte. acti. προσεδόκηκα, Pass. προσεδόκημαι προσεδόκησαι προσεδόκησαι, Verbale προσδοκίσις, pag. 89. uer. 5. inde ἀπροσδοκί] in expectatus.

25 Ἀποφυγῶν] φύγω, secundus Aorist. ἔφυγον, pag. 28. uer. 5. Participium φυγῶν, Compositum ἀποφυγῶν ab ἀποφύγω. φιλόθε] amans Dei, ἀ φίλ] & θεός, ut φιλόανθρωπ] humanus, amans hominum, ἀ φίλ] & ἄνθρωπ].

Ἀναχωρῆ] χωρέω, ἀναχωρέω, Subiunctiuus tertiæ personæ ἔαρ ἀναχωρῆ, Crasis ἀναχωρῆ, ut ποιῆ.

30 Προκαλέμενα] καλέω, καλέομαι. Crasis καλέμαι, προκαλέμαι, Participium προκαλέμεν].

MEDITAT. GRAECANICAE

Ἀκρασίας] κεράννυμι Τέπορα sumit à κεράω, Fut. κεράσω,
 & elidendo e dicitur κράσω, Præte. act. κέρρακα, Pass. κέρρα-
 μαι, κέρρασαι, unde Verbale per α priuatiuū ἡ ἀκρασία. pag.
 88. uersu 2. intemperantia, Accusat. pluralis τὰς ἀκρασίας.

Ἐπιήδουμασι] Datiuus pluralis à nomine τὸ ἐπιήδου-
 μα, quod est uerbale à praterito passiuo uerbi ἐπιήδειω.

Ἐνδιατρέβη] τρίβω διατρέβω, ἑνδιατρέβω. Subiunctiuus ter-
 tia personæ est ἑνδιατρέβη.

Καὶ πρῶτον γε πάντων ἀποδ' ἄξιον προσήκει, πρὸς
 τῷ τῷ λόγῳ χρῆσιν μὴ ἀμαθῶς ἔχειν, ἀλλ' ἐρωτᾶν
 μὲν ἀφιλοτίμως, ἀκρίνευσαι δὲ ἀφιλοτίμως, μὴ
 διακρίνοντα τὸν πρὸς διαλεγόμενον, ὅταν χρῆσιμον
 λέγῃ, μὴ δὲ ὑπεθυμῶντα τὸν ἑαυτοῦ λόγῳ ἐπιδήμι-
 κῶς πρὸς ἐμβάλλειν, μέτρα δρίζοντα λόγῳ καὶ ἀνοῆ. 15

Et primūm quidem omnium, studere conuenit, cir-
 ca sermonis usum nō imperitè habere, sed percunctari
 quidem citra contentionē, respondere autē sine affecta-
 tione, non interpellantem differentem, quando utile di-
 cit, neq; desiderantem suum sermonem ostentando in-
 terferere, modos statuentem sermoni & auscultationi. 10

Atque in primis quidem magno studio id
 comparandum habemus, scitè ut fermocinari
 possimus, ut nec contentiosius percunctemur,
 nec affectantius respondeamus, ut differenti non
 obloquamur, nec interfari atque interpellare ge-
 stiamus absurda ostentatione, fastumq; præ se
 ferente, ut modum teneamus, & fermocinandi,
 & auscultandi. 30

Πρῶτον γε πάντων] γε Encliticum est. πρῶτον Superla-
 tiuus

τινὸς ἀδὲρ] *adverbialis cum Genitio, ut nos, primò omnium.*

Χρῆσις] ἢ χρῆσις Verbalis à Præterito uerbi χρᾶσμαι uxor.

ἀμαθῶς] *Aduerbium ab adiectiuo ἀμαθῆς, de quo supra.*

5 ἀμαθῶς ἔχω] *Aduerbium cum ἔχω sumpto neutraliter, pro eo quod est affectus sum, ἀμαθῶς ἔχω imperitè habeo, id est, imperitus & indoctus sum, sic ἑρδῆως ἔχω, Cod. e e 15. uers. 10.*

ὄρωταρ] *Infinitiuus ab ὄρωταῶ.*

ἀφιλονείκως] *νεῖκε contentio, φιλονείκε contentiosus,*

ἀφιλονείκε] *minimè contentiosus, Aduerbium ἀφιλονείκως.*

10 Ἀφιλοτίμως] *τιμῆ honor, φιλότιμος ambitiosus, et etiā qui magno studio & affectate rē quampiā efficere nititur, ἀφιλότιμος minimè affectatus, ἀφιλοτίμως Aduerb. pag. 83. uers. 26.*

Χρήσιμος] *à secunda persona Præteriti passiuī Verbalia fiunt in με, à χρᾶσμαι, κέχρησαι, inde χρήσιμος.*

15 ἐπιθυμῆσαι] *θυμός, θυμέω, ἐπιθυμέω, Participium ἐπιθυμῆσας ἐπιθυμῆσαι, ἢ ἐπιθυμῆσας, Crasis ἐπιθυμῆσαι.*

ἐπιδικῆτικῶς] *δικεύω, Futu. δέξω à δέκω, Præc. act. δέδικα, Passi. δέδικμαι δέδειξαι δέδεικται. Verbalis δεικτός, pag. 89. uersu 5. inde δικῆτικός, Compositum ἐπιδεικτικός, &*

30 *Aduerbium ἐπιδεικτικῶς à Verbo ἐπιδεικνύω.*

Μαυθάνειν δὲ ἀνεπαρχιώτως, ἢ δὲ ἀσέειν ἀνεπαφθόνως, ἢ εἰ τι παρ' ἐτέρου δέδιδάταται, μὴ ἐπικρύπτειν, ὡσπὲρ αἱ φαῦλαι τῶν γυναικῶν, αἱ τὰ
35 νόθα ὑποβαλλόμεναι, ἀλλὰ ἐκνήσομεν ἄγνωμονως τὸν πατέρα τοῦ λόγου.

Discere autem sine pudore, & docere sine inuidiā, & si quid ab alio doctum est, non occultare, quemadmodum improbæ mulierum, notha supponentes, sed
30 prædicare gratè patrem sermonis.

Neque uerò ad discendum uerecundum esse

oportet, nec ad docendum malignum, quod ab alio tute didiceris, nequaquam clam habendum, cuiusmodi facere mulieres improbae solent, quae ex alijs ipsae quaesitos liberos uiris suis tollendos subiiciunt, patrem ementientes. autorem uero ipsum prodere grata commemoratione decet, uerumque ipsius scientiae parentem.

Μαυδάνηρ] Quatuor sunt Infinitiu in hac oratione, qui pendent ab Impersonali prius posito προσήκει. 10

Ἀνεπαίσχυτος] ἀισχυόμεν, erubesco, Prateri. ἡσχυμμαι ἡσχυομαι ἡσχυώ, Verbale ἀισχυῖός. pag. 89. uers. 5. Compositum ἐπαίσχυτος ab ἐπαίσχυομαι, deinde per α priuatiuam particulam, ἀνεπαίσχυτος, Aduerb. ἀνεπαίσχυτως. additur autē litera ν propterea quod ἐπαίσχυω incipitur à uocali. 15

Ἀνεπίφθονος] φθόνος inuidia, ἐπίφθονος inuidus, et per α priuatiuum ἀνεπίφθονος minime inuidens.

Δεδιδάκται] Tertia persona prateriti passiu à διδάσχω: nam ab hoc themate sumit sua tempora διδάσκω doceo.

Φάυλαι ἔ γυναικῶν] improbae mulierum, hoc est, improbae mulieres. quoduis Adiectiuum Genitiuo iungi potest tanquam partitiuum ut Grammatici uocant. pag. 129. uersu 15. 20

Ἐγνώμωνος] γνώμη animus, uoluntas, ἐγνώμων gratus, ἔ γνώμωνος, τῶν ἐγνώμωνων, Aduerbium ἐγνώμωνως grato et candido animo. 25

Τόνδε δὲ φωνῆς ὁ μέγας πεπρωτέ, ὡς μήτε διαφεύγει πλὴν ἀηδῶν ὑπὸ σμυλῆσσι, μήτε φοβητικὸν εἶν τῷ μεγέθει καὶ στατάσεως.

Intentio porro uocis mediocris praeferranda, ut neque effugiat aurem praexilitate, neque odiosa sit magnitudine contentionis. 30

Vocis porro intentio mediocritate temperanda est, ut nec exilior fallat aures, nec contentior odiosa radat offensione.

5 Πρόδικτέ [Θ] τιμάω, τιμῶ, τετίμηκα, τετίμημαι, τετίμησθαι, τετίμηθι, Verbale τιμάτε [Θ], pag. 89. uersu 7. Compositum πρόδικτέ [Θ] à πρόδικάω eligo, probō, præfero.

Σμικρότης [Θ] μικρός uel σμικρός: nam plurima sunt apud Græcos διπλόλογα, id est, quæ duobus modis efficiuntur, ut scripsimus pag. 117. uersu 8. in uerbo διλω. à σμικρός sit ἡ σμικρότης, ἢ σμικρότης [Θ].

Φορτικός [Θ] ὁ φορῶ [Θ] onus, φορτικός onerosus, molestus.

Εἶναι [Θ] esse ab εἶμι sum pag. 103. uersu 24.

Μεγέθει [Θ] Crasis ex μεγέθει, Dativus à Nominat. τὸ μέγεθος.

15 Διατάσεως [Θ] τένω, τονῶ, τέτακα, τέταμαι, τέτασθαι, Verbale ἡ τάσις, pag. 89. uers. 2. Cōρο. διάτασις, τ' διατάσεως, à διατένω.

προεξετίθεντα δὲ ἐν ἑαυτῷ τὸ ῥηθισμόμιον, ὅτι αὐμοσιύειν τὴν λόγον, ὑπεροσίηρον ἐν ταῖς ἐντέξεσι, γλυκῶν ἐν ταῖς ὀμλίαις, ὃ δὲ ἐπὶ ὑπεραπῆλιας τὸ ἴδιον θηρώμιον, ἀλλὰ δὲ ἐπὶ ὑμιλῶς παρακλήσεως τὸ πρῶτον ἐχοντα, πανταχὸς τὸ τραχὺ, καὶ ἀντιμῆλαι δέοι, ἀπὸ θώμιον.

25 Prius expendentem autem in seipso dicendum, ita publicare sermonem, comiter appellentem in congressibus, suauem in conuersationibus, non per scurrilitatem uoluptatem uenantem, sed per beneuolam adhortationem, mansuetudinem habentem, ubique asperitatem, etiam si obiurgare oporteat, reiicientem.

30 Expendendum prius quid dicturus sis, atque ita demum edendum & prouulgandū. At uerò

in congressibus comiter appellare oportet, atq; in consuetudine suauem se præbere, non etiam uoluptatem facetosis sermonibus aucupari: adhortationum uerò benignitate, clementiæ ac mansuetudinis opinio colligenda est. Nusquam acerbum se præbere conuenit, etiam si obiurgatione opus sit.

Προεξετάσασθαι] ἐτάσσω, Futu. ἐτάσω, Aori. pri. ἤτασα, Partic. ἐτάσας, Cōpo. ἔξετάσας, deinde προεξετάσας à προεξετάσσω. 19

Ῥηθισόμωρον] Inusitatum ῥάω dico, ῥήσω, ῥήσῃκα, ῥήσῃμαι ῥήσῃσαι, ῥήσῃται, ῥήσῃθῃω, ῥηθίσομαι, ῥηθισόμωρον & Participium primi Futuri passiuī.

Οὕτω δημοσιεύει] subaudi δὲ oportet, aut προσκίη conuenit, quod antè præcessit. Cæterum οὕτω cum Infinitiuo pulchre ponitur post aliquod Participium, ut hoc loco. 15

Δημοσιεύει] δῆμῳ & populus, δημόσιῳ & publicus, δημοσιεύω publicum reddo & euulgo. Cæterum illa in εἶω, partim actiue, partim neutraliter usurpantur: quædam utroq; modo, quædam in uoce tantum passiuæ. 20

Ἐν προσκόγορ, γλυκῶ, &c.] Hi omnes Accusatiui referēdi sunt ad Infinitiuum orationis præcedentis. oportet quæq; ubi prius expenderit quid sit dicendum, ita demum proferre sermonem, ipsum, inquam, ἐν προσκόγορ, hoc est, comiter appellantem, simulq; γλυκῶ, id est, suauem, & ita in cæteris Accusatiuis, quasi subaudiatur participium uerbi Substantiuī, nempe ὄντα, id est, existentem, ut ita loquamur, id quod ut melius percipiatur, mutemus orationis faciem, & pro Infinitiuo colloceamus Modum finitum pro Accusatiuo Nominatiuū, hoc pacto: oportet ut, ubi quid dicendum sit, expenderit, ita demum sermonem proferat, ipse, inquam, simul existens comis in congressu, suauis in consuetudine, &c. Est enim hęc oratio in longum produ-

ἔτα, multitudine Accusatiuorū, qui in diuersis membris positi, tamen ad eandem pertinent periodum, id quod interpret mutauit, conuersis membris in clausulas. ideoq; singulis fermè Verbum, oportet, addidit, aut aliud consimilis significationis.

5 ἀποπροσκόροϛ] ab ἀγορά fit προσηγορέω, saluto, appello, ὁ προσήγορος, unde ἀπροσήγορος qui non grauatim salutatur. ἕνωξισι] ἢ ἕνωξις colloquium, congressus, Verbale ab ἕνωχάω, pag. 89. uersu 2. Simplex τυγχάνω, quod Tempora sumit à τεύχω.

10 Γλυκῶν] Accusatiuus ab ὁ γλυκός, ἡ γλυκίη. Ὁμιλίαις] Nominatiuus est ἡ ὁμιλία, à Nomine ὁμιλος. Ἡδύ] ὁ ἡδύς suauis, τὸ ἡδύ suauis, ὁ suauitas substantiuè. Θηρώμενοι] θήρ θηρός fera, θήρα uenatio, θυράω ὁ θηρώμαι uenor, aucupor, Crasis θηρώμαι, Particip. θηρώμενοι.

15 Εὐμενής] μέν ὁ animus, δυσμενής inimicus, maleuolus: ἀμενής beneuolus, amicus, Genitiuus εὐμενείη, Crasis autem εὐμενής, Primæ declinationis contractiorum.

Παρακλήσεως] καλέω. Fut. καλέσω aut καλήσω. pag. 59. uer. 27. Prat. act. κέκληκα per Syncopen pro κεκάληκα, Pass.

20 κέκλημαι κέκλησαι, Verbale ἡ κλήσις, pag. 89. uers. 2. Compositum ἡ παράκλησις, ἡ παρακλήσεως, à παρακαλέομαι.

Προσώεις] αἶν ὁ laus, inde Adiectiuum ἀπίως scelus, immitis, crudelis, quasi ἀπὸ uel ἀποθερ αἶν, id est, procul à laude. nihil enim magis inuisum populo quàm crudelitas, ex αἶνος

25 autem eliditur iota, ὁ α migrat in η: contrarium est προσώεις mitis, mansuetus, placidus. Nam in huiusmodi compositionibus, ἀπὸ ὁ πρὸς sepe numero contraria sunt, ut ἀπόθεη reiectus, πρόσθεη ascitus. Igitur à προσώεις Neutrum est τὸ προσώεις captum substantiuè pro mansuetudine.

30 Τὸ προσκνές ἔχοντα] Interpret τὸ προσώεις ἔχον interpretatur mansuetudinis opinionem colligere. Nam ἔχον non tantum significat habere, sed etiam præbere ὁ præstare, quasi dicat

MEDITAT. GRÆCANICAE

dicat Basilius, benigna adhortatione præbendam & præstan-
dam esse morum mansuetudinem & clementiam.

Τὸ ἄσπερον] asperū, id est, asperitatem, à Masculino ὁ ἄσπερος.

Κάμ] per Crasin, pro καὶ ἄρ, uide pag. 103. uersu 9.

ἐπιτιμῆσαι] τιμῆν, inde τιμάω, Futu. τιμάσω, Aorist. pri. 5
ἐτίμισα. Inf. τιμῆσαι, inde ἐπιτιμῆσαι ab ἐπιτιμάω increpo.

Δέοι] δὲ oportet per Crasin à δέοι. Optatius autem δέοι
citra Crasin effertur, nec dices δοῖ pro δέοι.

Ἀπωδέμενον] ὠδέω, Compositum ἀπωδέω, & deponen-
tialiter ἀπωδέομαι, Crasis ἀπωδέμαι repello, reijcio. 10

Προκαταλαβὼν γὰρ ἑαυτὸν ὁὕτως ταπεινοφροσύνης,
ὅπως ἑυπαράδεκτος ἔσῃ τῷ θεομύῳ ἢ θεραπείῳ.

Præoccupans enim teipsum per humilitatem, ita fa-
cilè acceptus eris indigenti curatione. 15

Ita enim maximè castigando acceptus eris, si
infra fastigium tuum descendens id feceris.

Προκαταλαβὼν] λαμβάνω Tempora sumit à λίσσω. secun.
Aori. ἔλαβον, Partic. λαβὼν, Composi. καταλαβὼν à καταλαμ- 20
βάνω, id est, occupo, cōplector, inuado, & etiam idem quod reū
perago. quasi dicat Basilius, Si prius ipse te per modestiā tan-
quā reum iudicaueris, nec te immunè à culpa duxeris: sed uelut
communè miseriam apud alterum miseratus fueris, facilius ad-
mittetur adhortatio tua, quippe qui non uidearis alterū arro- 25
ganter increpare, sed communem casum dolere. A' καταλαμ-
βάνω sit προκαταλαμβάνω, præoccupo, Aori. sec. προκαταλα-
βὼν. Cæterū haud scio, num Budæus legerit προκαταλαβὼν, an
potius προκαταβλάβω, id est, prius deijciēs: siquidē uertit, infra
fastigiū tuum descendens, tanquam à Verbo καταβάλλω deijcio, 30
demitto: unde & καταβεβλημὲν & abiectus, de quo postea.

Ἐαυτὸν] teipsum. nā etiā est secūde personæ. pag. 81. uer. 25.

IN ARTEM GRAMMATICAM.

Ταπεινοφροσύνης] ταπεινός humilis, ταπεινός φρων modestus, humiliā de se sentiens, τ' ταπεινός φρον, inde η ταπεινοφροσύνη modestia animi, per S)ncopen pro ταπεινοφροσύνη, Cod. e e 10. uersu 12. in σωφροσύνη.

5 Εὐπαράδειγτος] δεχομαι, δεχομαι, διδεγμαί, διδεγμαί, δεδοκῆς, Verbale δεκτός, pagina 89. uersu 5. Compositum παράδειγτος, à παραδέχομαι: inde εὐπαράδειγτος, qui facile suscipitur & admittitur.

10 Πολλάκις δὲ χρήσιμος ἡμῖν εἶ οὗτος πλεονέκτης τρόπος τῆ ἐπιπλήξεως, ὅς τῃ δαβιδ' ἀμαρτήν, ὃ παρ' ἑαυτοῦ ἐπήγαγε τὸν ὄρον τῆ κατὰ δίκης, ἀλλ' ὑποβολῇ προσώπως χρησάμενος, αὐτὸν ἐκείνου ἐκάθισε τ' ἰδίου λοιπὸν ἀμαρτήμας, ὡσεὶ αὐτὸν κατ' ἑαυτοῦ

15 πλεεξνεγκήσια πλὴν κείνου, μηδὲν ἐπι μέμφεσθαι τὸν ἐβελέγεσθαι.

Plerunq; uerò utilis nobis & Prophetæ modus increpationis, qui Dauid peccanti non à semetipso impetit modū damnationis, sed suppositione personæ usus, ipsum illum constituit propriū iudicem peccati, adeo ut ipse aduersus semetipsum pronuntians iudicium, nihil iam succenseret increpanti.

Plerunq; uerò conducibilis nobis erit ea increpandi ratio, quam Propheta secutus est, qui peccati reo Dauidi nō à semetipso impetit dānationis modum, sed accersita persona utens, iudicem illum ipsum in proprio crimine æstimando constituit. adeo præiudicio in sese facto, nihil ille deinde habuit, quod succenseret increpanti.

Πολλάκις] πολλός multus, πολλάκις sæpius, δέκα decem,

MEDITAT. GRAECANICAE.

δεκάκις decies, ἐπτά septem, ἐπτάκις septies, πέντε quinque, ποσάκις, ἕξ sex, ἑξάκις, & ita in cæteris.

Προφήτης] φημί dico, πρόφημι prædico, coniugationem eius uide pagina 107. uersu ultimo. Tempora sumuntur à φάω, φήσω, πέφηκα, πέφημαι πέφησα πέφηται : inde Compositum προπέφηται, Verbale δ̄ προφήτης propheta, pagina 89. uersu 5. Ἐπ̄ροφήτης Primæ declinationis.

ἐπιπλήξω] πλήξω, πλάξω, πέπληκα, πέπληγμαι, πέπληξα : unde ἡ πλήξις, pagina 89. uersu 2. Compositum ἐπιπέπληξα, ἢ ἐπιπλάξω, a Verbo ἐπιπλήξω increpo. 10

Δαβὶδ] Historia est secundi Regum capite 12.

Ἀμαρτόν] ἀμαρτάνω pecco, Tempora sumit ab ἀμαρτέω, pag. 110. uersu 9. Futu. ἀμαρτήσω. Aoristus pri. ἠμαρτήσα, Aoristus secundus ἠμαρτήσθω : de cuius formatione pag. 60. uersu 1. Particip. ὁ ἀμαρτήσας, ἡ ἀμαρτήσασα, ἡ ἀμαρτήσασα, ἡ ἀμαρτήσασα. 15

ἐπήγαγε] ἄγω, secun. Aorist. ἤγαγον. Atticè ἤγαγον, pag. 109. uersu 11. Compositum ἐπέγαγον, secun. Aorist. ἐπέγαγον, & Atticè ἐπέγαγον ἐπέγαγον ἐπέγαγον.

καταδικάζω] ἡ δίκη : inde καταδικάζω supplicium, condemnatio.

ὑποβολή] ὑποβάλλω propono & tanquam fingo. inde 20 Verbale ἡ ὑποβολή suppositio & tanquam fictio.

χρησάμενος] χρᾶσμαι, Futurum χρᾶσομαι, Aoristus primus medius ἐχρησάμην, Participium χρᾶσάμενος.

ἐκάθισε] ab ἔω sedeo fit ἵζω Pleonasmoliter &. Solet autem propter Pleonasmum conuerti ε̄ in ι, τέκω τίξω, ῥέπω 25 ῥίπω, μένω μένω. sic ab ἔω fit ἵζω : inde Compositum ex Præpositione κατά, quod magis receptum est κατίζω, Futu. κατίσω, Aorist. pri. ἐκάθισα ἐκάθισας ἐκάθισε. fitq; Augmentum ante præpositionem, quod Compositum nihil addat ad significationem. pag. 96. uersu 17. Est autem κατίζω interdum 30 Neutrum, id est, sedeo, interdum Actiuum, id est, colloco, constituo, & sedere facio. hoc loco capitur actiuè.

IN ARTEM GRAMMATICAM.

Κεῖναι] κείνω, iudico, Fut. κείνω. Prat. act. κέκεικα, Pass. κέ-
 κειμαι κέκειται κέκειται, Verbale δ κείης iudex pag. 89. uer. 5.
 Ἀμαρτήμα] ἁμαρτήσω, Futurum ἁμαρτήσω ab ἁμαρτήω,
 Prat. acti. ἠμαρτήκα, Pass. ἠμαρτήμαι, Verbale nomen τὸ
 3 ἁμαρτήμα, τ' ἁμαρτήμα] ἁ. pag. 88. uersu ultimo.
 ὥτε] ponitur cum Infinitiuo, nempe μέμφομαι. Cod. d d 16.
 uersu 2.

Προεξορευκόν] φέρω, secund. Aorist. ἤνεγκον ab ἔνεγκω,
 Participium δ ἔνεγκών, τ' ἔνεγκόν] ἁ, τ' ἔνεγκόν] ἁ, Compo-
 10 situm ἔξορευκόν ab οκρέω, deinde προεξορευκόν à προεκρέ-
 ρω, id est, prius effiro & pronuntio.

Κείσιν] ἢ κείσις, ἢ κείσεως, Verbale à κείνω.
 Ἐξελίγξαι] ἐλέγχο, Futu. ἐλέγξω, Aorist. pri. ἠλέγξα,
 Participium ἐλέγξας, Compositum ἔξελίγξας ab ἔξελίγχο.
 25

Ἔπει] δὲ τῷ ταπεινῷ καὶ κατὰ βεβλημένῳ φρονή-
 ματι, ὄμμα συγνόν καὶ εἰς γλῶσσων γινούκος, χῆμα
 ἠμελημένον, κόμη αὐχμηρὰ, ἐδὴς ῥυπῶσα, ὥτε ἂ
 ποιῶσιν οἱ πρῶτοντες κατ' ἐπιγῶδισιν, ταῦτα ἐκ τοῦ
 20 αὐτομάτω ἡμῶν ἐπιφάνεσθαι.

Comitatur autē humiles atq; abiectos animos, ocu-
 lus tristis, & in terram innuens, habitus neglectus. co-
 ma squallida, uestis fordida, ita ut quæ faciunt lugētes
 25 secundum studiū, ea ex spontaneo in nobis appareant.

Et consentaneus quidem fuerit summissis atq;
 abiectis animis, tristis oculus atq; deorsum uer-
 gens, habitus neglectus, squallida coma, uestis
 30 fordida, aded quæ lugentes consilio meditatorq;
 faciunt, ea suapte animi sponte in nobis, & ueluti
 habitu temerario, extitisse uideri debent.

MEDITAT. GRAECANICAE

Ἐπιϵ] ἔπομαι sequor, comes sum, Dativus iungitur.

Καταβεβλημένω] βάλλω, Futu. βαλλῶ, Præter. act. βέβληκα, pag. 112. uer. 17. Pass. βέβλημαι, Partic. βέβλημένος, Compositum καταβεβλημένω ⊕ abiectus, à καταβάλλω deicio, demitto.

Ὀμμα] ὄπομαι, Præter. pass. ὄμμαι, Verbale τὸ ὄμμα, 5 pag. 88. uersu ultimo.

συγγρόν] Multa nomina sunt ab Aoristo secundo, eiusq; seruant penultimam, σϵ characteristicon. πάβω ἔπιθερ πιδανός. sic à σύζω, Futurum σύξω, Aoristus secundus ἔσυγγρον, Nomen συγγρόν, sed per Syncopen dicitur συγγρός tristis. 10

Σιωνουδικός] πάω, πάσω, πάσκα, Partic. ὀνουδικός, Nentrum τὸ νουδικός, Compositum σιωνουδικός à σιωνόω.

Σχῆμα] ἔχω quædam Tempora sumit à σχέω, σχέσω, ἔσχκα, ἔσχμαι, Verbale τὸ σχῆμα. pag. 88. uersu ultimo.

Ἡμελημένω] ἀμελέω, Futurum ἀμελήσω, Præter. acti. 15 ἠμέληκα, Passiuum ἠμέλημαι, Participium ἠμελημένω ⊕.

Ἀυχμηρά] αὐχμηί squallor, inde Adiectiuum αὐχμηρός.

Ἔσθης] ἔω induo, Futu. ἔσω, Præter. acti. ἔφα, Pass. ἔσμαι ἔσαι ἔσαι: unde ἔσθς Verbale, pag. 89. uersu 5. ut autem ab ἀργός fit ἀργός ἀργήτ ⊕, ⊕ à γυμνός γυμνίς γυμνήτ ⊕, 20 sic ab ἔσθς fieret ἔσθς ἔσθτ ⊕, sed tenuis τ, migrat in aspiratam θ, quod pensatur prima syllaba, ubi uertitur ἔ aspiratum in ἔ tenue, dicimusq; ἢ ἔσθς, ἢ ἔσθτ ⊕ uestis.

Ῥυπῶ(α) Particip. fœmininum, à ρυπάω, ut βεῶω, βεῶσα.

Κατ' ἐπιήδουσι] secundum studium id est, studio, consultò. 25

Ἐπιήδουσι] ἢ ἐπιήδουσις, Verbale ab ἐπιήδωω. pag. 89. uersu 2.

Ἀυτομάτως] Obsoletum est Verbum μάω, id est, promptus sum, unde μεμαῶς, pag. 77. uer. 21. sînge uerbum in μι, μεμῶμι, Futu. μέσω, Præter. acti. μέμικα, Pass. μέμαμαι μέμασαι 30 μέμασαι, Verbale ματός, pag. 89. uersu 5. quasi dicas promptus, inde αὐτόματ ⊕ ultroncus, spontaneus, suapte natura

IN ARTEM GRAMMATICAM.

promptus, nec aliunde adhibita cura ascitus. ἐν τῷ αὐτομάτῳ
fiunt, quæ sua sponte eueniunt, quasi per se, nulla extrinsecus
adiocata causa.

5 Χιτῶν εἰς ζώνης προσεσαλμύθη τῷ σώματι, τὸ
μύτη ζῶμα μήτε αὖω τῷ λαγόνω, γυναικῶδες γὰρ
μήτε χῶνον, ὡς διαρρέω τῷ χιτῶνα, βλακικὸν γὰρ.

10 Tunica per cingulum astricta corpori: ueruntamen
cinctus neque supra ilia, muliebre enim: neque laxus ut
diffluat tunica, desidiosum enim.

Tunica cinctu appressa sit corpori & astricta.
Cinctus neq; muliebrem in modum ilia exupe-
ret, neque prælaxus fluxam tunicam efficiat.

15 Προσεσαλμύθη] ἔλλω, σελῶ, ἔσαλμα, ἔσαλμαι, Partic.
ἔσαλμύθη, Compositum προσεσαλμύθη, ἀ προσίλω suc-
cingo, astringo, scribiturq; per unicum σ.

Ζῶμα] ζωνῶω cingo, Futurum ζώσω, Præteritum ἔζωσα.
20 ἔζωκα, Passiuum ἔζωμαι, Verbele τὸ ζῶμα.

Λαγόνω] ὁ λαγῶν, τῷ λαγόνῳ, id est, ilia.

Γυναικῶδες] ἡ γυναιξ, αἱ γυναικός. inde ὁ καὶ ἡ γυναικῶ-
δης, hic est hæc muliebris, τὸ γυναικῶδες.

Διαρρέω] ῥέω, Infinitiuus ῥεῖν, Crasis ῥεῖν, Compositum
25 διαρρέω ἀ διαρρέω per geminum ῥρ. pag. 121. uersu 1.

βλακικόν] ὁ βλάξ, τῷ βλακός, mollis, unde ὁ βλακικός
mollis est piger, est qui torpore desidet, pro quo posuimus
Nomen desidiosum, ut numero Grecorum responderemus.

30 Καὶ τὸ βάδισμα μήτε νωθρόν, ὡς ἐκλυση εἰ ψυ-
χῆς κατὰ γορεῖν, μὴ δὲ ἄν σφοδρόν καὶ σεβημιλίον,
ὡς ἐμπλήκεις αὐτῆς τὰς ὀρμὰς ὑποφαίνειν.

MEDITAT. GRAECANICAE

Et incessus neque segnis, ut dissolutionem animi declaret, neque rursus uehemens & incitatus, ut consternatos ipsius impetus significet.

Incessus esto nec segnis, ne animū dissolutum declaret, nec rursus uehemens insolenterque incitatus, ne consternatos impetus animi significet.

Βαδίσμα] βαδίζω. Futu. βαδίσω, Præter. αἰτι. βεβάδικα, P. β. βεβάδισμα, Verbale τὸ βάδισμα. pag. 88. uersu ulti. ἔκλυσιρ] λύω, Futu. λύσω, Præte. αἰτι. λέλυκα, P. β. λέλυμαι λέλυσα, Verbale ἡ λύσις, pag. 89. uersu 2. Compositum ἔκλυσις ab ἐκλύω.

Κατηγορεῖρ] ab ἀγορά fit Verbum κατηγορέω mutatione α in η. Infinitiuus κατηγορέειρ, Crasis κατηγορεῖρ. quod Verbum non solum significat accusare, sed etiam demonstrare, declarare, ut arguo apud Latinos, degeneres animos timor arguit, id est, demonstrat, ostendit.

Σεσοβημέριον] σοβέω, σοβήσω, σεσόβηκα, σεσόβημαι, Partic. σεσοβημένος, turbulentus & concitatus, à Verbo σοβέομαι turbulententer ingredior, & obuium quæque submoueo, & protrudo. 20

Ἐμπλήκεις] πλέκω, πέπληκα, πέπλημαι πέπληξαι πέπληκται, Verbale ὁ πλεκτός, pag. 89. uersu 5. & cum ἔν Præpositione ἔμπληκται.

Ceterum in hac Epistolæ parte geminum est ὡς, id est, ut, & tamen Budæus utroque loco posuit ne, propterea quod in huiusmodi orationibus, idem efficere solet negatio quod & affirmatio.

Σκοπὸς ἐστίν τῳ εἰς, κάλυμμα ἐν καρδίᾳ, πρὸς χειμῶνα καὶ θέρμῳ αὐτῆς.

Scopus uestis unus, operimentum esse carnis, contra hyemem & æstatem sufficiens.

Vnum modò sit uestitus propositum, operi-
mentum ut existat, ab æstus frigorisq; iniuria
corpus asserere aptum & idoneum.

3 Κάλυμμα] καλύπτω, καλύψω, κεκάλυφα, κεκάλυμαι,
Verbale τὸ κάλυμμα, pag. 88. versu ultimo.

Σαρκός] ἡ σάρξ, ἢ σαρκός, caro carnis.

Ἄυτρκες] ἀρκέω sufficio, αὐτός ipse, hinc ὁ ἢ ἡ αὐτάρκης, qui
ipse sibi sufficit, sufficiens, externis adminiculis non indigens,
10 sed sua ipsius sorte contentus: Neutrum τὸ αὐτάρκης Accentu
in antepenultima, ut dictum de Vocatiuo ὦ δημόσθενος à No-
minatiuo ὁ δημοσθένης. pag. 127. versu 2.

Μῦτε δὲ ἐν χρώματι τὸ ἀνθυρὸν διοκέδω, μῦτε γν̄
15 τῆ κατασίδου τὸ λεπτόν ἐστι μαλακόν. τὸ γὰρ τὰς γν̄
ἔδῃτι ἐυχροίας πόδισκοπεῖν, ἵβρ ἔστι χρωαίειω καλ-
λωπισμῶ, ὅμ ἐκέναι ἐπιτηδύσειν, ἀλλοτριῶ αὐθε
παρεῖας καὶ τρίχας ἐαυτῶν καταβάπτειν.

20 Neq; uerò in colore amœnitas exquiratur, neque in
structura tenue & molle. Nam in ueste nitidos colores
circumspicere, æquale est muliebri ornamento, quod
illæ affectant, extraneo flore malas & crines suos ipsa-
rum intingentes.

25 Colorum amœnitates ne exquirantur, nec
opificiorum deliciae prætenues ac molliculæ.
Etenim in ueste pigmentorum lautitias conse-
ctari, perinde est atque si muliebrem comptum
30 nobis accommodemus, quem magno illæ studio
sibi aptare solent, accersitis lenocinijs crines ma-
lasq; inficientes.

MEDITAT. GRAECANICAE

χρώματι] χρώω uel χρώω obsoletum Verbum. Futu. χρώσω.
 Præte. act. κέχρωκα, Pass. κέχρωμαι, Verbale τὸ χρώμα co-
 lor. pag. 88. uers. ult. τὸ χρώματός, τὸ χρώματι. Ut autē thema
 reperiāmus tametsi obsoletū, præstat sursum ascendere hoc præ-
 cto: χρώματι Dativus est, Genitiuus autem χρώματος, Nomina-
 tiuus τὸ χρώμα. Neutra uerò in μα sunt Nomina uerbalia,
 quæ deducuntur à prima persona Præte. passiui ablato Incre-
 mento, & conuerso μαι in μα: fit igitur χρώμα à κέχρωμαι,
 quod formatur ab actiuo Præteriti κέχρωκα, erit ergo Futu.
 χρώσω. Præsens, nec tertia potest esse coniugationis, nec Quar-
 ta: illic enim Præte. passi. assumit σ ante μαι, pag. 34. uers. 15.
 ut à πέθω πέσσω, πέψωμαι, à φράζω φράσω, πέφρασμαί. qua
 lege diceretur τὸ χρώσμα à Præterito κέχρωσμαί. erit igitur
 Præsens Sextæ coniugationis χρώω: nam in hac coniugatio-
 ne non omnia sumunt σ ante μαι: aut erit Præsens χρώω &
 per Crasin χρώ in Tertia circumflexorum. In coniugationi-
 bus autem circumflexorum, quando penultima Præte. actiui est
 longa, non assumitur σ, ut scripsimus in Institutionibus pag.
 61. uers. 4. diciturq; χρώμα per ω, non χρόμα per ο. Præteritū
 igitur passiuum, unde hoc Verbale proficiscitur, est κέχρωμαι
 per ω. quod si scriberetur per ο paruum, diceremus κέχρω-
 μαι, & inde Verbale τὸ χρόσμα, interiecta litera σ.

ἀνθέρη] ἀνθῆ flos, ἀνθηρός floridus, iucundus, amœnus,
 τὸ ἀνθηρόν amœnum, substantiuè amœnitas.

Διωκέσθω] διώκω persequor, sector, studiosè affecto, Passi-
 uum διόκομαι. Imperatiuus διώκεις διωκέσθω.

Κατασκέδη] Dativus à πᾶσασκεδή, Simplex ἢ σκεδή.

Λεπίον] λέπω decortico, Futurum λέψω, Præte. λέλεφα,
 Passiuum λέλεμαι λέλεσθαι λέλεπται, Verbale λεπτός, pa-
 gina 89. uersu 5. tenuis, minutus, quasi decorticatus.

Λεπίον καὶ μαλακόν] utrunq; Adiectiuum, & in Genere
 neutro capitur hîc substantiuè.

IN ARTEM GRAMMATICAM.

ἴσος] ἴσ⊕ equalis. interdum iota est breue, tum scribitur ἴσ⊕ Accentu acuto. interdum producitur, & scribimus ἴσος circumflexè, quia longa ante breuem finalem circumflectitur, ut ἐξῶτ⊕. pag. 125. uersu 20.

5 Γυναικίῳ] ἢ γυναιξί, ἢ γυναικός. inde fit Adiectiuum in ἴος, ὁ γυναικί⊕ muliebris.

καλλωπισμῶ] κάλλ⊕ pulchritudo, ὠψὶ ὠπός facies. hinc Verbum καλλωπίσω excolo, accuratè orno. Futu. καλλωπίσω. Præte. ἀτι. κενάλλωπινα, Pass. κενάλλωπιμαι. Verbale

10 ὁ καλλωπισμός Secunda declin. pag. 88. uersu ultimo.

ἀλλοτρίῳ] ἄλλ⊕ alius, ἀλλότρι⊕ alienus, ascititius.

ἄνθει] τὸ αὐθ⊕, ἢ αὐθεός, τῶ αὐθει, Crasis αὐθῆ.

τείχεσ] ἢ θείξ, ἢ τειχός per τ, pag. 12. uersu 3. Accusatiuus pluralis τὰς τείχεσ Accentu in priore syllaba, pag. 15

na 126. uersu 21.

Ἀλλὰ μὴν ἐν παχύτητος ὄτως ἔχει ὁ χιτῶν ὀφέλει, ὡς μὴ δειδῶσι κεινωνθὲ πρὸς τὸ θάλπειν τὸν ἐνδύομενον.

Atqui & crassitudine sic habere tunica debet, ut ne 20 indigeat socio ad fouendum indutum.

Tunica sit eousq; crassa, ut alio opus nõ sit in tegumēto ad calefaciendum corpus ea contactū.

Ἀλλὰ μὲν] at uerò, enim uerò, atqui.

25 Παχύτητ⊕] ὁ παχύς crassus, inde Substantiuum ἢ παχύτης, ἢ παχύτητ⊕ crassitudo.

Παχύτητ⊕ οὕτως ἔχει] Eleganter Genitiuus additur, quoties ἔχω ponitur cum Aduerbijs. Lucianus, ὡς ἕκαστος γνώμης ἢ ἐμπειρίας εἶχει. In cuiusmodi orationibus subaudias

30 ἐνεκα uel χάρι, quæ crebrò in Genitiuis intelliguntur, γὰρ οὕτως εἶχε, tali erat genere, id est, sic se habebat, quod ad genus attinet. παχύτητ⊕ οὕτως ἔχει ὀφέλει, quantum ad

MEDITAT. GRAECANICAE

crassitudinem pertinet, sic se habere debet.

Δεῖσθ] Crasis ex infinitiuo δεῖσθ, à δεῖσθαι indigeo.

Πρὸς τὸ θάλπημ] ad fouendum. uel calefaciendū. est infinitiuus pro gerundio. Cod. a a 16. uers. 4. in πρὸς τὸ ἐμποιῖσαι.

Ἰνδύμενον] δέω, Ἰνδύω, Ἰνδύομαι induor, Participium presentis temporis ὁ Ἰνδύμενος qui induitur.

Ἰπόδημα δὲ τὸ ὑπελὲς ἢ ἤϊ τῆ ἀξίαν, ἀνυδῆως δὲ τὴν χεῖραν ἀκρηρῶν.

Calciariū uerò uile quidem secundum dignitatem, 19
citra indigentiam autem necessitatem implens.

Calciarium esto pretio quidem illud uili, sed
quod uicem suam implere possit.

Ἰπόδημα] δέω, δέσω, δέδηκα, δέδημαι, sic ab Ἰποδῆω 15
Ἰποδῆμαι: unde Verbale τὸ Ἰπόδημα, pag. 88. uersu ultimo. Subaudiendum autem hoc loco uerbum Substantiuum sit uel esto, ut etiam antea.

ὑπελὲς] τέλθ interdum impensa et sumptus, πολυτελής
sumptuosus, sic ὑπελὲς uilis, et facile parabilis impense. 20

ἀνυδῆως] Ἰνδύω indigenter, ut sic loquamur, et per a
priuatiuum ἀνυδῆως citra indigentiam.

Ἀποπληρῶν] πλήρης plenus, πληρῶ impleo, Participium
ὁ πληρῶν τὸ πληρῶν, Crasis πληρῶν, Compositum απο-
πληρῶν, à Verbo ἀποπληρῶ. 25

Καὶ ἀπαξιαπλῶς, ὡς γν τῷ Ἰνδύματι ἠγείσθι πρὸς ἡμῶν
τὸ χεῖρας, ὅτω κὴ γν Ἰσοφῆ ἀρετὴς ἐκπληρῶσαι τῆ χεῖραν,
ἢ ὕδωρ θεραπεύσθ τῆ δέψαν τῷ ὑγιάνοντι, κὴ ὅλα
ἐκ ἀσθενῶν παροφύματα, πρὸς τὰς ἀναγκαῖας 30
χεῖρας τὴν ἰχθὺν τῆ σώματι δυνάσται διασώσασθ.

Et semel in uniuersum, ut in indumēto præire cōue-

nit utile, sic & in cibo panis explebit indigentiā, & aqua sedabit sitim sano, & quæ ex leguminibus obsonia, ad necessarios usus robur corpori possunt conferuare.

5 Et ut semel omnia uno uerbo complectar, ut in ueste comparanda, rationē in primis constare oportet utilitatis, ita in cibo panis usus expleuerit id quod opus est ad alimentum: aquæ potus sedauerit sitim hominī integræ ualitudinis. quibus
10 bus accedent ea pulmenta, quæ ex leguminibus ad usus tantum necessarios facta, tuendæ sunt integræ corporis firmitati.

Ἀπαξ ἀπλῶς] ἀπαξ semel, ἀπλῶς simpliciter, denique,
15 ἔ summatim. quæ duo Aduerbia simul iunguntur, ut etiam dicitur ἀπαξάπῶς, id est uniuersus.

ἠδύματι] ἠδύω, ἠδύω, ἠδύσω, ἠδεδύκα, ἠδεδύμαι, Ver-
bale τὸ ἠδύμα, pag. 88. uersu ult. τ ἠδύματος, ἔδ ἠδύματι.

ἠγέσθ] ἠγέομαι, Infinitiuus ἠγέσθ, Crasis ἠγέσθ, id est,
20 præire, ἔ tanquam primas partes obtinere.

Χρειώδες] χρεία usus, ὁ καὶ ἢ χρειώδης utilis, χρειώδες
utile. Substantiuè capitur pro utilitate.

Τροφή] τρέφω nutrio, ἢ τροφή alimētū, cibus. Cod. bb i. uer. 6.
ἐκπληρώσθ] πληρῶω, Fut. πληρώσω, Composi. ἐκπληρώσω.
25 forsitan scribendū hic ἐκπληρώσθ, ἔ post θεραπέυσθ in Subiū-
ctiuo: nā Budæus uertit expleuerit ἔ sedauerit. quāquā et La-
tini Indicatiuū quādoq; sic usurpare solent, ualebis pro ualeas.

Σπέρματων] σπέρω, Fut. σπερῶ, Præte act. ἔσπαρκα, Pass.
ἔσπαρμαι, Verbale τὸ σπέρμα, τ σπέρματι, per e, ut etiam
30 τὸ τέλμα à τέλω, τὸ τέρμα à τέρω. pag. 88. uersu ultimo.

Παροψήματ] ὀψάω ὀψήσω, ὀψήκα, ὀψήμαι, Composi. παροψή-
ψμαι, Verbale τὸ παροψήμα τ παροψήματος. pa. 88. uer. ult.

MEDITAT. GRAECANICAE

ἀναγκάσας] ἢ ἀνάγκη, necessitas, ὁ ἀναγκάσῃ necessary, ut ab ἀγκῆ ἀγκῆσῃ, ἀ βία βιάσῃ. Cod. ff 9. uersu 18.

ἰσχυῶ] ἢ ἰσχύς, ἀ ἰσχύσῃ, τὸ ἰσχυῶ. pag. 15. uersu 4.

Σώματι] τὸ σῶμα, τ̄ σώματισῃ, τῷ σώματι. Plato dictum putat σῶμα quasi σῆμα, id est, sepulchrum, quòd corpus sit tanquam sepulchrum animæ. Quamuis autē non statim occurrant uocum themata, non tamē protinus à rimando supersedebimus, præsertim ubi aliqua deducendi spes affulserit. uerbi gratia, Neutra quæ in µα, desinunt, à Præterito passiuo deducuntur, ἔ Verbalia sunt. fingamus igitur thema, à cuius significatiōne Nomen ipsum non multum abludat. σώω idem est quod ὑγιαίνω sanus sum ἔ ualeo, unde legitimè formari possit τὸ σῶμα, ut prius χρώμα à χρώω. non tamen usitatum est σώω, sed σώζω, quemadmodum nec χρώω, sed χρώζω, quæ dicta sunt per Pleonasmum literæ ζ, cuiusmodi plurima sunt Sextæ coniugationis: aut interuentu ζ, Quartæ, ἔω ἔζω, διυάω διυάζω, ἔ c. sic à χρώω ἔ σώω fiunt χρώζω ἔ σώζω, quæ magis usitata sunt. nam crebrò sunt obsoleta Primitiua, ἔ recepta ex illis deducta, τίξω uersatur in usu, non τέκω primum.

Διώασαι] tertia persona Verbi διώασαι secunde coniugationis in µι, est autem deponens uerbum.

Διασώσασαι] σώζω, Futu. σώσω, Aoristus primus ἔσωσα, Medius ἔσωσάµην, Infinitiuus σώσασαι, Compositum autem Διασώσασαι à Verbo διασώζομαι.

Ἐδίει δὲ μὴ λυσώσθην γαστριμαργίαν ἐμφάνοντα, ἀλλὰ παύλαχθὲ τὸ ἐυσταθὲς ἢ πρῶτον ἢ πῶς τὰς ἰδύνας ἐγλυρατὲς διασώζοντα, μηδὲ τότε τὸν νῦν ἀργῶν ἐν τῇ πῶς θεῶ γνῶνίᾳ ἔχοντα, ἀλλ' αὐτῶν τ̄ βρωμάτων τὴν φύσιν, καὶ τὴν τῷ ὑποδεχοµένῃ σῶματι κατὰ σκευῶν, ἀφορµῶν ποιείδῃ δεξιοσγίας. πῶς πικρὰ εἶδη τροφῶν τῇ ιδιότητι τῶν σωματικῶν ἀρµόζον-

τῆ, παρὰ τὸ πάντα ὀικονομῶντος ἐπιτηρόητου.

Edere autem non rabidam gulositatem ostendentem, sed ubique constans & mansuetum & circa uoluptates continens seruantem, neque tunc mentem otiosam in de Deo cogitatione habentem, sed ipsam alimentorum naturam, & suscipientis corporis structuram, occasionem facere glorificationis. quomodo uaria genera ciborum proprietati corporum congruentia, ab omnia moderante excogitata sunt.

10 Inter epulandum hoc cauere conuenit, ne heluantium speciem præbeamus, sed & constantiã, & mansuetudinem ubiq; retineamus, atq; in percipiendis uoluptatibus æquabilem continentia, 15 ne tum quidem porro ita animis esse feriatís nos oportet, ut commentatione rerum diuinarum uacemus. Quippe qui alimentorum naturam, corporisq; aliti opificium argumentum habeamus, diuinas laudes exordiendi, utique cum in mentem nobis uenit, quomodo uaria cibi genera corporum qualitati accommodata, ab eo sunt inuenta, qui omnia moderatur & regit.

25 Λυσώδην] λύσσα rabies, ὁ καὶ ἡ λυσώδης rabidus, ἢ καὶ ἂν λυσώδεια, ἢ ἢ τὴν λυσώδεια, Crasis λυσώδης.

Γαστριμαργία] γαστήρ uēter, μάργος edax, γαστριμαργία, γυμπαίνον[α] φαίνω, ἐμπαίνω, Partic. ἐμπαίνων. (lositas.

Ἐσαδής] ἴσημι, tertia perso. Præte. pass. est ἔσαται, Verbale

30 ἔσατος, pag. 89. uers. 5. à quo ὁ καὶ ἡ ἐσαδής, τὸ ἐσαδής, migrat

Ἐρωμάτωρ] ἐρώσκω Τέρονα sumit à βρώω, βρώσω, βέβρωκα, βέβρωμαι, Verbale τὸ βρώμα, ἢ βρώματος. pag. 88. uer. ult.

IN ARTEM GRAMMATICAM.

Ἄξιός] ἄξις & dignus Genitiuo iungitur, sic & Aduerbiu
 ἀξίως & παροχῶν: quemadmodum ad Romanos cap. ult. ἰνα
 αὐτῶν προσδέξῃσθε ἕν κενῶν, ἀξίως & ἀγίως, ut eam suscipia-
 tis in domino, dignè sanctis, id est, ita ut sanctos decet. ad eun-
 5 dem modum Latini: Viuere natura si conuenienter oportet.

Γονέσδωσαρ] γίνομαι, secun. Aor. medius ἐγονέμην. pag. 113.
 uersu 2. Imperatiuus γονέσθω, γονέσθω, Plurale γονέσθωσαρ.

Παροχῶν] ἔχω, παρέχω præbeo, ἢ παροχὴ quicquid largi-
 mur & conferimus, uertitur e in o, ut dictum prius in Ἔτεω
 10 ἴσθω & Cod. b b 1. uersu 6. Genitiuus pluralis & παροχῶν.

ᾧτε] ᾧ Relatiuum est antecedentis παροχῶν. Graeci ue-
 rò Relatiuum ponunt in eodem casu cum antecedente, ἀξίως
 & παροχῶν, ᾧρ δίδωσι, pro ᾧς δίδωσι. pag. 132. uersu 5.

Μέλλω] Futurum, siue uenturum. est Participium neutri
 15 generis Præsentis temporis, à Verbo μέλλω, unde Graecis Fu-
 turum tempus dicitur μέλλωρ.

ἔταμιόσατο] ταμιόω. Futurum ταμιόσω. Aoristus pri-
 mus actiuus ἔταμιόσα. Medius ἔταμιόσάμην, ἔταμιόσω,
 ἔταμιόσατο, id est, condidit & seposuit.

20 διχαρισίαν] χάρις gratia, beneficium, χαρίζομαι gratiam
 confero. sive uocem actiuam, χαρίζω, χαρίσω, κεχάρισα κε-
 χάρισμαι κεχάρισαι κεχάρισθαι, Verbale χαρισός, pag. 89.
 uers. 5. & addita particula δι fit διχαρίζω: unde διχαρισίω
 gratias ago. & Nomen διχαρισία gratiarum actio.

25 δεδουμένω] δίδωμι. Præte. pass. δέδομαι, pag. 72. uersu 9.
 unde Participium ὁ δεδουμένος, ἡ δεδουμένη, τὸ δεδουμένον.

Ἄησις] αἰτέω, αἰτήσω, ἤτηκα, ἤτημαι, ἤτησαι, Verbale
 ἢ αἰτησις, ἢ αἰτήσεως, τῶν αἰτησιῶν. pag. 89. uersu 2.

Ἐπηγγελμένω] ἀγγέλλω. Futurum ἀγγελῶ. Præte. acti.
 30 ἤγγελκα, Passiuum ἤγγελμαι, Particip. ἤγγελμένος, Com-
 positum ἐπηγγελμένος ab ἐπαγγέλλω.

Ἄρα μίαν τροφῆν ἀπέταγγεμένην, ἢ αὐτὴν ἵππῃ πε-
 h h 1 εἰσόδου

MEDITAT. GRAECANICAE

είσοδον ἀπαντῶσα, ὡς ἐκ τῶν ἐικοσιτεσσαράρων ὥρων τοῦ
 ἡμερονοκτίου, μόλις εἰν ταύτῳ προσαναλισκομένη τῷ
 σώματι : τὰς δὲ λοιπὰς γὰρ τῆς κατὰ νόμον ὀργασίας
 ἀπασχολεῖσθαι ἔστι ἀσκήτω.

Hora una cibi constituta, eadem per ambitum reuer-
 tens, ita ut ex uigintiquatuor horis diei & noctis, uix
 sit hæc insumpta corpori : at reliquas in circa mentem
 operatione occupetur exercitator.

Deniq; cibi sumendi hora fit unica & cōstitu-
 ta, eademq; semper per ambitū reuertēs, uix hæc
 ut curando corpori destinata, una sit quatuor &
 uiginti, quam temporis intercapedinem comple-
 ctitur diei noctisque uicissitudo. Reliquas autem
 horas mens commentando occupata sit, hominis
 quidem certè, qui menti exercendæ in solitudine
 se addixerit.

ἀποτέταγμα] τάσσω, τάξω, τέταχα, τέταγμα, Parti-
 cip. τεταγμένον, Compositum ἀποτέταγμένος, ab ἀποτάσσω. 20

Περίοδος] ab ὁδός multa fiunt, περίοδος, κάθοδος,
 ἔφοδος, μέθοδος, & ita in cæteris Propositionibus.

ἀπαντῶσα] ἀνίσσω, Participium ὁ ἀνίσσας, ἢ ἀνίσσασα, Cra-
 sis ἀντῶσα, Compositum ἀπαντῶσα ab ἀπανίσσω.

ἐικοσιτεσσαράων] de numeralibus, pag. 85. uersu 27. 25

ἡμερονοκτίου] ἡμέρα dies, ἢ νύξ, ἢ νυκτός nox, inde τὸ
 ἡμερονοκτίον, tempus complectens diem & noctem.

Προαναλισκομένη] ἀλίσσω, ἀναλίσσω, προαναλίσσω,
 προαναλίσκομαι, Participium προαναλίσκομένη.

ἀπασχολεῖσθαι] σχολή, inde Verbum ἀσχολέω, ἀσχολίο-
 μαι, Compositum ἀπασχολέομαι, Infinitiuus ἀπασχολεῖσθαι,
 & per Crasim ἀπασχολεῖσθαι, ut ποιεῖσθαι.

IN ARTEM GRAMMATICAM.

ἀσκητῶν] ἀσκέω, ἀσκήσω, ἥσκηκα, ἥσκημαι ἥσκησας
ἥσκησαι, Verbale ὁ ἀσκητής. pag. 89. uersu 5.

Ὑπνοὶ ἢ κῶφοι ἢ ὕαπάλλακτοι, φυσικῶς ἀνορθῶν-
τες τῷ συμμέτρῳ τῆ διαίτης, κατ' ἐπιήδυσιν δὲ
5 τῆς ποδὲ τῶν μεγάλων μελιμανοῦ διακοπτόμενοι.

Somni uerò leues & facilè discedentes, naturaliter se-
quentes proportionem diætæ, secundum studium au-
tem de magnis curis interrupti,

10 Somni leues sunt, eiusq; modi qui excuti fa-
cile possint, ex naturæ utique præscripto, ad uir-
tutisq; rationē appositū. id uerò interim accuran-
dum studioq; assequendū est, ut commentandis
rebus arduis ipsi pascantur somni.

Ἐυαπάλλακτοι] ἀλλάττω, ἀλλάξω, ἥλλαχα, ἥλλαγμα
ἥλλαξαι ἥλλαξαι, Verbale ἀλλακτός, Compositum ἀπάλ-
λακτῶ, ab ἀπαλλάττωμαι: deinde cum ὁ dicitur ἀπα-
πάλλακτῶ, id est, qui facilè discedit.

20 φυσικῶς] ἢ φύσις natura, φυσικός naturalis: unde Aduer-
bium φυσικῶς à Genitiuo plurali, uerso ν in σ.

Συμμέτρῳ] μέτρον, inde ὁ σύμμετρος, Neutrum σύμ-
μετρος substantiuè, id est, συμμετρία proportio.

Διαίτης] ἢ διαίτη, τῆς διαίτης.

25 Διακοπτόμενοι] κόπτω, διακόπτω, διακόπτομαι, Particip.
διακοπτόμενος, qui interruptitur. Exemplar Aldinum habet
διαδοσκομένοι à βόσκω, quod sequutus est Budæus, ipsi, in-
quiens, pascantur somni.

30 Τὸ γὰρ βαθεῖ κέρω κατὰ λειραῖα δὲ, λυομένην αὐτῆ
μελῶν, ὡσε γολυῶ ἀτόποις φαντασίαις παρέχειν, γὰρ
καθημερινῶ θανάτῳ ποιεῖ αὐτὸν ἔτω καθύπευθε.

MEDITAT. GRAECANICAE

Nam profundo sopore detineri, solutis ipsius membris, ita ut otium absurdis uisis præbeat, in quotidiana morte facit sic dormientes.

Nam altiore correptum esse sopore, sicq; esse ueterno dissoluta hominis cōtemplatoris membra, ut interim pateat aditus uisis absurdis obrepentibus, id certè instar est quotidianæ mortis.

βαδῆ] ὁ βάθυσ, ᾤ βαδίϞ, ᾤ βαδέι, Crasis βαδῆ. de cuiusmodi nominum contractione, pag. 91. uersu 25. 10

Κάρῳ] κάρϞ, somnolentia grauis sopor.

Κατακραΐῆα] κρατέω, κρατίομαι, Infinitiuus κρατέει, Crasis κραΐῆα, Compositum κατακραΐῆα.

Μελῶρ] τὸ μέλϞ, ᾤ μέλεϞ, ᾤ μελέωρ, Crasis μελῶρ.

ἄτόποις] τόποιϞ, hinc ἄτοποιϞ absurdus. 15

Φαῖ]ασίας] uide Codice d d 5. uersu 19. in φαῖ]ασίας.

Καθημερινῶ] ἡμέρα dies, καδ' ἡμέραρ, quasi dicas per diem, ut καδ' ἐκάστῳ ἡμέραρ, per unumquemq; diem, per singulos dies. Ϟ quia dictum est καδ' ἡμέραρ per Apostrophum, etiam tanquam unica dictio composita scribitur καδ'ημέραρ, id est, quotidie: unde Adiectiuum καθημερινός quotidianus, ut μεθήμερινός diurnus, Codice d d 5. uersu 5. in μεθήμερινός.

Οὕτω καθόλου] οὕτως Ϟ οὕτω idem, sed hoc ante Consonantem, illud ante Vocalem, οὕτως ἔποιησε.

Ἀλλ' ὅπως τοῖς ἄλλοις ὁ ὄρθρος ὄσι, ᾤσῳ τοῖς ἀσώ-²⁵
 ταῖς φηῖ ὕσεβείας τὸ μελόνυκλον, μάλισα χολῶ πῆ
 ψυχῆ φηῖ νυκτερινῆς ἡσυχίας χειρομλίνης, ὅτε ὀφθαλ-
 μῶν, ὅτε ὠτων βλαβεράς ἀκοῆς, ἢ θείας ἠδὲ καρδίας
 παραπεμπόντων, ἀλλὰ μόνου καδ' ἑαυτῶν ᾤ νῦ ᾤσῳ
 θεῶ σωόντος, καὶ διορθωμένης μὲν ἑαυτῶν πῆ μνήμης
 τῆς ἡμερημλίνου: ὄρθρος δὲ ἑαυτῶ ἡβγίντος πρὸς τῆς ἑκ-
 κλισίῳ

κλιση τ̄ καλῶ, ἢ τὴν παρὰ θεῶ συνεργίαν εἰς τὴν
 πλείωσιν τῶν ἀποδ' αζομλίων ἐπιζητῶν] &.

Sed quod alijs diluculum est, hoc cultoribus pieta-
 5 tis media nox, maximè otium animæ nocturna quiete
 largiente, neq; oculis, neq; auribus noxios auditus aut
 aspectus in cor admittentibus, sed solùm apud seipsam
 mente cum Deo præfente, & corrigente quidem se-
 ipsam memoria peccatorum: fines uerò sibi ipsi sta-
 tuente ad declinationem mali, & à Deo auxilium ad
 10 perfectionem studiorum implorante.

Atqui quod alijs diluculum, id nox ijs dimi-
 diata est, qui se colendæ pietatis studio deuoue-
 rint. Tum enim præcipuè otium animæ largitur
 15 nocturnum conticinium, cum neque oculi aspe-
 ctus importunos, neque aures auditus obturba-
 tores intrò ad cor admittunt. Cæterum mens so-
 la secum, cum Deoq; negotium habens, tum pec-
 catorum suorum recordatione sese corrigens, fi-
 20 nes ipsa sibi præscribit ad uitia auersanda, opem
 etiam diuinitus implorans ad ea adipiscenda, ad
 quæ magno studio incitata est.

Ἐυσεβείας] σέβω colo, ueneror, σέβω reuerentia & ado-
 25 ratio, inde Adiectiuum ὁ καὶ ἡ εὐσεβής, à quo Substantiuum
 ἡ εὐσεβεία, ἢ εὐσεβείας, contrarium ἀσεβής, ἀσεβεία.

Μεσονύκτιον] μέσσω & medius, ἢ νύξ, ἢ νυκτός nox noctis:
 unde μεσονύκτιον media nox, nox intempesta.

Νυκτερινός] ἢ νύξ, τ̄ νυκτός, à quo νυκτερός: unde ὁ νυκτε-
 30 ρινός, ἢ νυκτερινή, τῆς νυκτερινῆς. quomodo autem adiecti-
 uorum Fœmīnea se habeant & Neutrum, scriptum pag. 84.
 uersu 26.

MEDITAT. GRAECANICAE.

ἄνω] τὸ ὄσ, ἢ ὠτός, ut φῶς φῶός. pag. 14. uersu 21.
βλαβδρός] τὸ βλάβθ, uel ἡ βλάβη nocumentum, inde
fit ὁ βλαβδρός nociuus, ut ἂ φόβθ φοβδρός.

Σιῶντθ] ἐμὶ sum, Participium ὡρ ὄνθ. pag. 103. uer-
su 24. Compositum σιῶν, σιῶνθ, ἂ Verbo σιῶμι.

Διορθμῆς] ab ὀρθός fit Verbum ὀρθόω, Compositum διορ-
θόω, διορθόωμαι, Crasis διορθῆμαι, Particip. διορθῆμθ.

Μνήμη] μνάομαι reminiscor. finge uocem actiuam μνάω
uel μνέω, Futurum μνήσω, unde ἡ μνήμη, ut ἡ γνώμη, ἂ
Futuro γνώσω, ἢ ῥώμη ἂ Futuro ῥώσω, ἂ ῥώννυμι, Da-
tius τῆ μνήμη.

Ἡμαρθημῶν] ἁμαρῆάνω pecco, Tempora sumit ab ἁμαρ-
τέω, Futurum ἁμαρτήσω, Prater. acti. ἁμαρτηκα, Passiuum
ἁμαρτημαι, Participium ἁμαρτημῶθ, plurale neutrum τὰ
ἁμαρτημῶνα, hoc est, peccata, quae peccando admissa sunt, ut ἰς
τὰ σεσωφρονημῶνα, quae temperanter acta sunt.

Τιδένθ] τίθημι, Participium ὁ τιθές, ἢ τιθῆνθ.
pagina 63. uersu 21.

Ἐκκλισιρ] κλίνω, Futurum κλινῶ, Prater. acti. κέκλικα,
Pass. κέκλιμαι κέκλισαι: unde ἡ κλίσις. pag. 89. uersu 2. ἂ
κλίσεως, τῶν κλίσιρ, Compositum ἐκκλίνω: inde ἐκκλίσις.

Σιωδργίαρ] ἔργον opus, σιωδργός adiutor, auxiliator, ἢ
collega in opere, ἢ σιωδργία auxilium.

Τελείωσιρ] ἂ τέλθ fit ὁ τέλθθ perfectus, inde Ver-
bum τελεῶ perficio, τελεῶσω, τετελείωκα, τετελείωμαι ἢ
τετελείωσαι, Verbale ἢ τελείωσις. pag. 89. uersu 2. ἂ τε-
λειώσεως, τῶν τελείωσιρ, id est, perfectionem.

Σωδαζομῶνρ] τὰ σωδαζόμενα quae nobis cura sunt,
ἢ in quae magno studio incumbimus, ἂ σωδαζώ, pro eo
quod est studiosè expeto.

Ἐπιζητένθ] ζητέω, Partic. ὁ ζητέωρ, ἢ ζητέονθ, Crasis
ζητένθ, Compositum ἐπιζητένθ, ἂ Verbo ἐπιζητέω.

HAEC habui quæ de Grammaticis Meditationibus in
 medium adferrem, id potissimum spectans, ne iuuentus
 Græcarum literarum auida, diutius quàm par esset, in primis
 linguæ rudimentis hæreret, sed uno in opusculo totum istarum
 minutiarum tædium deuoraret, grauioribus deinde disciplinis
 & autorum mancipanda lectionibus. Cùm enim futurum spe-
 rarem, ut hoc studium apud plurimos minore grauarietur inui-
 dia, si compendio temporis mediocrem cognitionem attulisse
 uideretur, non committendum putavi, ut hac parte studiosis ado-
 lescètibz deesset. Quod etiam eò feci libentius, eoq; magis co-
 nandum esse duxi, quòd nullus ferme hodie terrarum sit angu-
 lus, sine Græcarum literarum fautoribus: sed apud quosuis ho-
 minum ordines, non pauci pro sua quisq; uice, rem pulcherri-
 mam & maximè frugiferam prouebant & exornent. quidam
 doctissimis ingenij sui monumentis, alij extruendis Gymnasijs,
 alij alendis linguarum professoribus, nunquam intermorituram
 sibi gloriam pepererunt. Quorum insignem unum, nulliq; se-
 cundum, nostra hæc tulit ætas, Ioannem Tartesium, quem felix
 & semper doctis fecunda uiris, in hac luce gaudens contem-
 platur Lutetia, omnium literarum Mecœnatem, Præsidentem
 Collegij Lexouiensis. Is igitur uir linguarum patrocinium
 ita suscipit, ut unus uerè sit instar totius Gallia. nusquam disci-
 pulorum numerus maior, nusquam tanta professorum cohors,
 omnium Musarum dotibus instructissima. Quem enim ille non
 ultrò asciscit, pascit, & ornat, quem eruditionis nomen com-
 mendauit? Est ubi Latine discas commodius, illic Græcè fortasse
 melius, ibi contra Hebraicè: uerùm hoc Lexouiese Collegium
 bonorum omnium est mare. Latinos, Græcos, Hebræos habet
 multos. quin & Chaldaeos atq; Arabicos propediem dabit, si
 modò parere liceat, quod diu parturiuit. adeò gladiatorio
 quodam animo Præsès ille in hanc laudem incumbit, quasi in
 satis esset, ut unus linguarum studijs promouendis præesset,

dignus profectò, qui Regum gazas, & opulentissimos thesau-
ros possideat, tam excelsa & benefica natus uoluntate, ut se-
ipsum literarum saluti deuouisse uideatur. Quapropter omnes
linguarum candidatos decet, ut hunc uirum colant & uene-
rentur, pro meritis in cœlum laudibus uehant, nomen ce-
lebrent, eiq; successus prosperos, & multorum
seculorum annos precentur. Nam uiuente
Tartésio, semper incolumes lite-
ræ durabunt, & nun-
quam cadere po-
terunt.

*

F I N I S .

ANNO TATIO-

NES RENATI GVIL-

LONII IN GRAMMATI-

CAM GRAECAM

CLENARDI.

*

Alpha, uita, &c. Clenardus pagina 3.

P V D Græcos literæ sunt tantum uigintiquatuor: quarum figuræ, nomina, & potestates (quæ tria literis cuiuscunque linguæ accidunt) deinceps collocantur apud Clenardum pag. 3.

Figura enim id nec dubie est, quod certis lineamentis atque tractibus, literæ corpus depingit. Nomen est ipsius elementi appellatio. Potestas uerò, literæ ipsius ualorem pronuntiatione indicat. Multiplex quidem certè & uaria est cuiusque literæ figura, cuius uarietatem colliges: tum ex Clenardo, tum ex elementalibus libellis, qui uulgi manibus quotidie teruntur.

Idem de earundem nomine & potestate facito.

Vocales longæ *u, ω*, &c. Clenardus pagina 4. uersu 1.

Capitalis & primaria omnium literarum Græcarum diuisio est, ut illas fundas in Vocales septem, & in septemdecim Consonantes. Vocales deinde subdividas in longas duas, *u, ω*: in duas breues, *e, o*: & in tres ancipites, *α, ι, υ*. Longæ sunt, quæ semper longam efficiunt syllabam, nisi cum terminant dictionem, & sequens dictio incipit à uocali: tunc enim uocales natura longæ, & diphthongi omnes communem faciunt syllabam. Animaduersione igitur dignum, *u, ω*, in capite, seu initio dictionum, in medijs item dictionibus, in fine dictionum sequen-

A te con

te consonante, perpetuò longas esse. Et si contigerit (ut dixi) illas finire dictionem, & sequentem dictionem incipere à uocali, tum *η*, & *ω*, omnes præterea diphthongi tam proprie quam improprie (quæ & suapte natura longæ sunt, haud secus atque *η*, & *ω*) in carmine redduntur ancipites. Proinde ante uocalem sitæ, poetica licentia sæpius corripuntur.

Breues uocales *e*, *o*, sunt, quæ semper breuem faciunt syllabam, nisi extendantur positione. Fit autem & Græcis & Romanis positio, quando post uocales naturâ breues (cuiusmodi apud Græcos sunt, *e*, & *o*) duæ subsequuntur consonantes, ut *ἔγχεος*, id est, septum, seu uallum: *ἔγγυς*, id est, cruptio, motus, impetus in quibus *e*, & *o*, positione producuntur. Et apud Latinos, Arma uirumq;, &c. Aut quando litera duplex, nempe *ζ*, *ξ*, *ψ*, sequitur, quarum duplicium una quælibet æquè pollet, atque duæ simplices consonantes, ut infra, *ὀδὺ βῆψ*, docebimus inter ipsarum duplicium executendam potestatem.

Ancipites siue communes, *α*, *ι*, *υ*, Græcis dicuntur τὰ δίχρονα φωνήεντα, id est, bitemporæ uocales, quia duorum sunt temporum, & ancipitis quantitatis, nunc breuem, nunc longam constituentem syllabam. Non Hercule in eadem dictione, sed in quibusdam productæ, in alijs uerò correptæ usurpantur. Dico itaque *α*, *ι*, *υ*, non ideò uocari δίχρονα, quòd ad cuiusuis arbitrium, ut quidam existimant, in una eademq; dictione & produci & corripì queant, sed eo modo δίχρονα esse, quo omnes uocales apud Latinos: ita quòd in hac dictione omnino producantur, in illa corripiantur, ut fusiùs docebimus in nostro Enchiridio ad cognitionem accentuum, & quantitatem syllabarum.

Tu rursam subdividito septem Vocales in Mutabiles, & Immutabiles: Mutabiles tres, *α*, *ε*, *ο*, quæ id nominis sortite sunt, quia in capite thematis alicuius uerbi constitutæ, in uerborum Præteritis mutantur, nempe *α*, & *ε*, in *η*: & *ο*, in *ω*: eodem quoq; modo in primo Futuro quorundam uerborum sextæ coniugationis,

nis & in thematibus uerborum in $\mu\iota$, si in sexta fuerint formatiue. Quid formatiua litera sit, uidebis paulò post. Immutabiles quatuor sunt, η , ι , υ , ω : quæ si in uerborum thematibus fuerint capitales, seu initiales, in Præteritis non mutantur.

Diphthongi propriæ, &c. pag. 4. uersu 6.

Ex simplicibus præscriptis Vocalibus coalescunt ac conflantur diphthongi duodecim, quæ diuiduntur in proprias diphthongos, & improprias. Propriæ sunt sex, quas discas ex Clenardo: quæ, ut placet Grammaticis, ita dicuntur, quòd naturalis pronuntiatio illas postulet. quippe quæ eo quo scribuntur modo, & proferuntur, aut certe proferri debent. Impropiæ contra, sic dicuntur, quòd pronuntiatio naturalis illas non requirat. Tu eas diuides in ἀφώωνος & κειφώωνος. Tres sunt ἀφώωνοι, α , η , ω , quæ quia scribuntur quidem, sed non proferuntur, præterquam instar simplicium uocalium α , η , ω , sine punctis subtus, quæ polleant iota, meritò perfectiò diphthongi hæ tres ἀφώωνοι uocitantur, hoc est, mutæ seu obmutescentes: tu unica dictione a sonas uocares, si dicitio Latina cum Græca compositionem reciperet: dicuntur enim quasi ἀνευ τῆς φωνῆς, quòd uoce careant saltem diphthongata, ut sic, docendi gratià, dixerim. Tres reliquæ $\eta\upsilon$, $\iota\upsilon$, $\omega\upsilon$, ob duriusculam, minusq; auribus delicatis alioqui lenocinantem ipsarum uocem, non iniurià κειφώωνοι nuncupantur, quasi malesonas dicas. Dum enim, ut decet, proferuntur, durum quid auribus insonat. & nescio quid (ut ita dixerim) Gothicon, auribus iniucundum, si cum suauiuocandaq; Diphthongorum propriarum pronuntiatione conferantur, auditu percipitur, ut nos aliàs docuimus: & posthac rursus, si Deus permiserit, nos itidem uiua uoce sumus docturi. Commentum planè grammaticum est diphthongus impropria, præsertim illa, quæ dicitur ἀφώωνος, proinde ad pronuntiationem nihil spectat. Nam Grammatici Diphthongorum mutationes indicatari, aut certè in diphthongis, alterius Voc-

lis elisionem, eiusmodi Diphthongos inuenerunt, ut sicubi ex α , fiat α , aut η , ut non parum sepe fieri assolet, idq; iota eliso: quod tamen quia in Diphthongo propria, subiunctiua uocalis erat, ut uocalium neutra in illa transmutatione pereat funditus, solent Græci suppingere iota in tribus illis α , η , ω , quæ quidem ex Proprijs consurgunt Diphthongis. Atque ad eò id factum esse palam est, ne ignorarent pueri in ea syllaba diphthongum desiderari. Quandoquidem autem ostendimus α , & η , ex α , coagmentari, eadem ratione & ω , ex ω , fieri dicas, mutata breui præpositiua in propriam longam: iota uerò quæ subiunctiua est, suppingatur. Tres enim non amplius mutabiles esse Vocales paulò antè diximus, α , ϵ , \omicron , quarum quæcunque accidat permu- tandæ uocalis ratio, α , & ϵ , mutantur in η , & \omicron , in ω . Ceterum ut de $\kappa\alpha\kappa\omicron\phi\acute{\omicron}\nu\omega\mu$ compositione quoque aliquid dicamus, $\nu\upsilon$, modò ex $\alpha\upsilon$, modò ex $\epsilon\upsilon$, fieri, sequentibus exemplis comprobatur: $\alpha\upsilon\lambda\iota\zeta\omega$, $\eta\upsilon\lambda\iota\zeta\omicron$: $\epsilon\upsilon\chi\omicron\mu\alpha\iota$, $\eta\upsilon\chi\acute{\omicron}\mu\eta\mu$, mutato ϵ psilo ex diphthongo $\epsilon\upsilon$ in η , idq; Attice, cum alioqui $\epsilon\upsilon$ sit de classe Diphthongorum immutabilium, ut suo loco sumus dicturi. At $\omega\upsilon$ fit ex $\epsilon\upsilon$, mutata breui in propriam longam. Reliquum iam est, ut υ ostendamus ex v & i , constare, atque hanc sibi comparare figuram, mirum ut i , affixum ad latus τ , v , suo apice pertingat corpus medium ipsius præpositiue, quæ est v : Idem uerò i longius se explicet deorsum. Quæ figura haud dubiè commodior: tametsi e hælcoptorum nonnulli uoluerint aliam figuram inuouatam sic v , subscripto i , uidelicet, perinde atq; in α , η , ω .

Vocales præpositiue α , ϵ , &c. pag. 4. uers. 12.

Est alia uocalium diuisio propter Diphthongos duntaxat recepta, nempe ut in diphthongorum coagmentatione & coalescentia aliæ uocalium sint præpositiue, aliæ uerò subiunctiue.

Præpositiue, quæ quinque recensentur, α , ϵ , η , \omicron , ω , ideo hanc nomenclationem adeptæ sunt, quòd subiunctiuis præpositæ Diphtho-

phtho-

phthongos faciant : uel, quia in diphthongo constituenda subiunctius præponuntur. Subiunctiue uerò, quas & postpositiuas uocant, sic dicuntur, quòd in constitutione Diphthongorum præpositiuus subiungantur : uel, quia præpositiuus subiunctæ aut postpositæ, diphthongos faciant, ut patet in formulis à Clenardo præscriptis. Sunt'que duæ duntaxat Subiunctiue uocales in diphthongis, *i*, & *u*. Ex præpositiuis una est, utpote *æ*, quæ diphthongos proprias constituit, *æi*, *æu*, & unam impropriad, *æ*. Verùm enim uerò, *ε*, solas proprias diphthongos parit, *εi*, *εu* : o item proprias propagat, *oi*, *ou* : *η* autem & *ω*, diphthongos tantum improprias, *ηu*, *η*, *ωu*, *ω*. Antiqui enim (ne quid silentio suppressam, quod sit operæpretium) aut non suppingebant prorsus *iota* in diphthongis *æ*, *η*, *ω*, quem morem adhuc retinuerunt Dores : aut certè ea utebantur figura, qua paulò antè depinximus *υ*, hoc uidelicet modo pingentes, *αι*, *ηι*, *ωι* : sed quia & Scriptores & Chalcographi in forma earum depingenda, sæpius ac numero hallucinabantur, Diphthongos plerunque proprias impropriarum uice depingentes, ob id aliud commentum subiit animos eruditorum, nempe ut punctum exile substerneretur, subiaceret'ue corpori ipsius uocalis alioqui præpositiue : quod quidem punctum designaret siue polleret *iota*. Veruntamen illud esse prætermittendum uidetur minimè, uidelicet *υ*, non solum subiunctiuam esse uocalem in diphthongis *æu*, *εu*, *ou*, *ηu*, *ωu*, sed etiam præpositiuam in diphthongo impropria *υ*, *υ*ίς, *υ*ία, *υ*ίρ, *υ*ία, & in consimilibus, quæ innumera sūt : quæq; p̄ βίβλιν ipse uenari tibi legendo classicios autores. Quandoquidem autem non ita multò antè Vocales diuisimus in mutabiles, & in immutabiles, eadem quoque diuisio in Diphthongos proprias non inconcinne cadit : siquidem earum quædam sunt mutabiles, utpote *αι*, *æu*, *oi* : quædam uerò immutabiles, nimirum *εi*, *εu*, *ou* : de quarum & transmutatione & statu agemus pluribus cum Clenardo suo loco, in tractatione augmenti temporalis uerborū. pag. 24. uers. 21.

Mutæ { Tenuēs π, κ, τ, }
 { Mediæ β, γ, δ, } pag. 4. uersu 12.
 { Adspiratæ φ, χ, θ, }

Diximus paulò antè consonantes secundam constituere partem generalis diuisionis literarum apud Græcos, quæ profectò subdividende sunt in Mutas, Duplices, Liquidas, & in σ: & sic in septem uocalibus, nouem mutis, tribus duplicibus, quatuor liquidis & σ, habes iustum numerum uigintiquatuor literarum Græcarum. At subdividere denuo debes mutas nouem in tres Tenuēs π, κ, τ: tres Mediās, β, γ, δ: & tres Adspiratas φ, χ, θ: Quæ duobus modis considerantur. Priore modo sic, recto uidelicet ordine π κ τ, β γ δ, φ χ θ, & hoc modo ferme per se & sine relatione aliarum ad alias expenduntur. Posteriore autem modo illas consideraueris, ordine in formula proposita transuersario, nempe à summo deorsum, sic, π β φ, κ γ χ, τ δ θ, ut π & φ extremorum contrariorum rationem obtineant, haud secus atq; album & nigrum apud philosophos. Idem de reliquis mutis iudicium, nimirum ut tenues semper proprijs opponantur Adspiratis: econtrariò uerò Adspiratæ Tenuibus: quia naturam inter se contrariam sortiuntur. Interijciantur autem Mediæ, quòd mediam quandam rationem & naturam habeant inter utraq; extremas, inter Tenuēs uidelicet & Adspiratas.

Tenuēs ideò sic nuncupantur, quòd sine ullo spiritu denso ac sibilante proferantur. Adspiratæ, contrà: quia cum spiritu crasso, denso, spumoso, & cum sibilo proferuntur. Mediæ autem, ut diximus, cum utrisque extremis ita consentiunt, ut nec prorsus spiritu careant, nec prorsus ad spumosum flatum Adspiratarum accedant. Isthæc autem Mutarum oppositio inter se ideò fit, quia aliæ in alias sepius migrant, ut facile conijcere licet in deductione aliorum Temporum ex alijs in Coniugationibus uerborum. Hic obiter notandum, primum ordinem contrariorum primam constituere coniugationem, ut π ω, β ω, φ ω: &

secum

secundum, secundam, ut $\kappa\omega, \gamma\omega, \chi\omega$: tertium item, tertiam, ut $\tau\omega, \delta\omega, \theta\omega$. Hactenus de mutis.

Duplices, ζ, ξ, ψ, pag. 4. uersu 26.

Duplices idcirco dicuntur, quia quarum uim habent simplicium Consonantium, in casq; non raro explicantur & dissoluuntur, cum ex illis analogicè conficiantur. Atque adeò tres sunt, ζ, ξ, ψ, quarum ζ fit ex $\sigma\sigma$, uel $\sigma\delta$, & in cas sepiusimè resoluitur, præsertim apud Dores : ut pro $\sigma\upsilon\rho\iota\zeta\omega$, & $\delta\zeta\omega$, $\sigma\upsilon\rho\iota\sigma\delta\omega$, & $\delta\sigma\delta\omega$, scribunt Dores : $\mu\acute{\alpha}\sigma\sigma\omega$, id est, pinso, inde $\mu\acute{\alpha}\zeta\alpha$, quam Latini usurpata dictione Græca massam uocant. ξ autem non tantum $\kappa\sigma$, sed & $\gamma\sigma$, & $\chi\sigma$, ualet : ut $\mu\acute{\upsilon}\zeta\alpha\xi$, id est, barba menti : à quo nomine resolutio ξ in $\kappa\sigma$, atque adeò inter utrumque collocata uocali o, fit casus gignendi, & alij pariter obliqui casus : ut $\mu\acute{\upsilon}\zeta\alpha\kappa\omicron\varsigma$ $\mu\acute{\upsilon}\zeta\alpha\kappa\iota$, & c. $\theta\acute{\omega}\zeta\alpha\xi$ $\theta\acute{\omega}\rho\alpha\kappa\omicron\varsigma$, & id genus alia. Sed aliquando, ut dixi, in $\gamma\sigma$ explicatur eadem ratione seruata, que in $\kappa\sigma$: ut $\acute{\alpha}\rho\pi\alpha\xi$ $\acute{\alpha}\rho\pi\alpha\gamma\omicron\varsigma$. Item in $\chi\sigma$, ut $\theta\epsilon\lambda\chi\iota$, $\tau\epsilon\chi\iota\chi\omicron\varsigma$. Verum enim uero, ψ, seruata præterea ratione ea, que in superioribus, dissoluitur plerumque in $\pi\sigma$, inserta uocali, ut inde consurgat obliquus casus in nominibus : ut $\kappa\acute{\upsilon}\nu\lambda\omega\psi$ $\kappa\acute{\upsilon}\nu\lambda\omega\pi\omicron\varsigma$: $\acute{\omega}\psi$ $\acute{\omega}\pi\omicron\varsigma$. Aliquando uerò in $\beta\sigma$, interiecta uocali : ut $\acute{\alpha}\rho\alpha\psi$, $\acute{\alpha}\rho\alpha\beta\omicron\varsigma$, $\phi\lambda\epsilon\psi$, $\phi\lambda\epsilon\beta\omicron\varsigma$. & aliquando in $\varphi\sigma$, ut $\sigma\acute{\iota}\rho\alpha\psi$ $\sigma\acute{\iota}\rho\alpha\varphi\omicron\varsigma$: & alia eiusdem modi plurima.

Liquidæ siue Immut. pag. 4. uersu ult.

Quatuor sunt liquidæ Græcis, λ, μ, ν, ρ, totidem Latinis, & eadem, aut saltem eiusdem potestatis, l, m, n, r. Sed Græcis præterea Immutabiles uocantur, quòd non mutantur, nègenne in alias Consonantes, neque in declinationibus uocantur : ut $\tau\acute{\iota}\tau\alpha\rho$, addendo $\omicron\varsigma$, non mutato ρ , finali litera, Recti fit Genitiuus $\tau\acute{\iota}\tau\acute{\alpha}\nu\omicron\varsigma$: sic $\delta\acute{\alpha}\mu\alpha\rho$, $\delta\acute{\alpha}\mu\alpha\rho\varsigma\omicron\varsigma$. Neque in uerborum Coniugationibus, ut $\psi\acute{\alpha}\lambda\lambda\omega$, μ , $\psi\alpha\lambda\acute{\omega}$, $\nu\acute{\epsilon}\mu\omega$, μ , $\nu\epsilon\mu\acute{\omega}$: in utroq; tempore λ & μ immota manent : sed quemadmodum Presentis, ita Fu-

turi literæ sunt Characteristicæ.

Σ, omiffum à Clenardo.

Inconsonantium subdivifione omiffit, σ, Clenardus: id' que for-
tasse de industria, quòd non fit de claffibus Mutarum, Duplicium,
Liquidarum. Non enim muta est, quia neque tenuis, neque media,
neque aspirata. Ad hæc non duplex, cum non æquivalcat duabus
simplicibus consonantibus: nec tandem immutabilis, cum in casu
gignendi plerunq; mutetur in τ, ρ, θ: ut λέβης, λέβητ' & : μονός:
μονάδος: ὄγυις ὄγυιβος. Proinde σ à quibusdam μοναδικόν, id
est, sui cuiusdam iuris, ac suæ potestatis dicitur. A quibusdam ue-
rò, ἄσκημος, id est, sine nota & signo, quòd aliarum Consonan-
tium notas inustas habeat nanimè, nempe ut uel muta dicatur,
uel duplex, uel liquida: sicuti in grege ouium, ceteris ouibus si-
gnatis, si earum aliqua non sit eodem quo aliæ signo insignita &
notata, illa uocatur ὄϊς ἄσκημος, quasi nulla signatione signatam
ouem dicas.

Accentus tres, &c. pag. 5. uersu 5.

Accentus à uerbo accino dictus, quòd accinat dictioni quam
afficit. Huic nomini respondet Græca uox προσωδία, à πρὸς,
id est, ad: & ὠδή, carmen, canticum. Est autem accentus pronun-
tiandi ratio, syllabæ accidens. Syllabarum porrò, aliæ longæ, aliæ
breues, & aliæ ancipites, quæ pro ratione quantitatis suæ acuan-
tur aliæ uel grauantur, aliæ uerò circumflectuntur. Itaque tres sunt
Accentus, Acutus, Grauis, Circumflexus.

Acutus sic pingitur, fitq; ex sinistra parte maiusculæ literæ
lambda Δ.

Grauis' ex eiusdem parte dextera.

Circumflexus ex utraque Δ, aut sic α, ex superiori parte lite-
ræ θ, qui & hoc modo ~ ornandæ potius scripturæ, quàm ullius
necessitatis ergò notatur.

Notandum obiter, Græcos in assignandis Accentibus solitos
esse

esse singularum dictionum syllabas ordine præpostero & retroactò supputare, nimirum incipientes ab ultima, à qua fit progressus ad penultimam, & à penultima ad antepenultimam. Ultra antepenultimam non retroagitur accentus, neque apud Græcos, neque apud Latinos. At in hoc dissident Latini à Græcis, quòd Latini, ut proprium dictioni cuique assignent accentum, penultimæ syllabæ dictionis illius quantitatem perpendunt: ut cum (dominus) penultimam habeat breuem, ideo eius accentus in antepenultimam retrahitur syllabam: dicimus ergo Bárbara, pyrámidum, síleat, mirácula, mémphis: acutendo in singulis polysyllabis declinabilibus uocibus antepenultimam propter penultimam breuem, quæ si longa foret, Accentum perpetuò retineret: ut meditáris aúena. Veruntamen in dictionibus dissyllabis siue longa, siue breuis sit penultima (uoco autem illam Penultimam, quæ anteit proximè ultimam dictionis cuiuslibet syllabam, etiamsi prima sit dictionis, ut in Dissyllabis omnibus) eidem penultimæ perpetuò insidebit Accentus. Exemplum de longa penultima, ut tegmine fágí, linquimus árua, lénthus in úmbra. De breui, ut deus, áqua, mánu, & reliqua cohors dissyllabarum id genus. Sole autem indeclinabiles uoces apud Latinos Accentum in ultima syllaba recipere possunt, cuiusmodi sunt, porrò, ergò, maximè, & similes. Vfus tamen in omnibus frequentior præualeat. Verumenimuerò ultimæ syllabæ quantitas apud Græcos expanditur, atque adeò proratione quantitatis ultimæ assignatur apud eos Accentus, nunc in eadem ultima, nunc in Penultima, nunc in Antepenultima, ut nos docebimus susius in nostro Enchiridio ad notionem accentuum. De locis autem singulis singulorum accentuum id interim est Prælibandum, Acutum utpote in dictionibus tres sedes sibi uendicare, ultimam, ut θεός, ὄς enim ultima syllaba acuitur: penultimam, ut λόγος, ἦρως: antepenultimam, ut τῆπιτομεν, παρὰ κληῖτος. Et uerè solus Acutus, sua ueluti prærogatiua, antepenultimæ insidere potest. Siquidem

Circumflexus duas tantum sedes occupat, ultimam, ut $\omega\omicron\iota\omega$: penultimam, ut $\beta\omicron\alpha\tau\alpha$. Grauis autem, quanquam intelligitur in quacunque syllaba dictionis cuiuslibet, quæ neq; acuitur, neque circumflectitur, nusquam tamen pingitur, nisi demum in ultima dictionis syllaba, tum maxime, cum $\kappa\alpha\tau\alpha$ $\sigma\iota\omega\iota\pi\epsilon\iota\alpha\pi$, id est, in consequentia uerborum & continuatione uocum inter se, qui acutus insidebat ultime syllabæ dictionis, aliam dictionem præeuntis in structura orationis: mutatur in grauem, ut passim contingere solet.

Acutus attollit syllabam quam afficit, ut $\theta\epsilon\omicron\varsigma$. Circumflexus tardat, ut $\beta\omicron\omega\mu\upsilon\nu$. Grauis uerò, est æqualis pronuntiationis tractus, communisq; tenor his syllabis, quæ nec acuitone sunt, nec inflexæ, ut $\phi\iota\lambda\omicron\sigma\omicron\phi\iota\alpha$, solum iota acuitur, reliquæ syllabæ graues sunt, & ut docet Demetrius, $\kappa\alpha\theta'$ $\omicron\mu\alpha\lambda\iota\sigma\mu\omicron\rho$ $\alpha\nu\alpha\gamma\omega\sigma\kappa\omicron\nu\tau\alpha$, id est, leguntur seruata æqualitate pronuntiationis. Et quia deforme fortasse fuerit tot apices singulis inscribere syllabis, idcò suis partibus fingens, nusquam grauis, nisi loco acuti in solis (ut dixi) ultimis syllabis, idq; in contextu orationis, ut $\theta\epsilon\omicron\varsigma$ $\kappa\upsilon\mu\omicron\pi$, id est, deus noster.

Illud præterea adijciendum ad extremum uidetur, dictionem acuitonam per se positam, hoc est, citra complexum orationis, aut etiam in clausula collocatam, quippe quæ terminet sententiam, acutum perpetuò retinere accentum, nec conuertere acutum in grauem, nisi in oratione perpetua continetur cum sequentibus alijs dictionibus: sic, $\epsilon\pi\iota$ $\alpha\nu\iota\pi$ $\kappa\alpha\lambda\omicron\varsigma$ $\kappa\alpha\gamma\alpha\theta\omicron\varsigma$: cum alioqui & $\alpha\nu\iota\pi$, & $\kappa\alpha\lambda\omicron\varsigma$, & $\alpha\gamma\alpha\theta\omicron\varsigma$, ultimas syllabas suapte natura acuant. Hunc in modum autem accentus diuidas licet, ut dicas Accentuum alios dictionum esse, alios uerò syllabarum. Duo sunt accentus dictionum, acutus uidelicet & circumflexus, quorum alterutro quælibet apud Græcos dicitio insignitur. Cæterum Grauis dicitur syllabicus, quia in omni syllaba esse intelligitur, quæ neque acuitur, neque circumflectitur. Enim uerò qui accentus quibus quæ dictionibus debeantur, aperiemus quàm poterimus

terimus luculentissimè in nostro libello de accentibus.

Spiritus duo, asper, &c. pag. 5. uersu 10.

Duo sunt apud Græcos Spiritus, Asper, siue densus, qui præfixus literis maiusculis sic^t pingitur, ut in parte sinistra literæ, *κ*, ita concinnetur. Minusculis autem præpositus sic^c, ut pars sit media circuli integri, ac ueluti semilunium, cuius cornua explicentur in dexteram: pars uerò gibba & circumferentia in sinistram: ut *Ὄμνος, ἄρμακκ*. Tenuis, siue lenis cum maiusculis literis uocalibus sit ex dextera parte uocalis *κ*, hoc modo^t, cum minusculis autem sit^c, ut sit pars altera circuli integri aut semilunij, cuius cornua ad sinistram: circumferentia uerò, cum gibba parte ad dexteram uergant: ut *Ἀσθρονος, ἀσθρονός*. Hactenus exemplis comprobatum, notas Spirituum supra Vocales initiales dictionum collocari. Omnis enim dictio incipiens à uocali, uel adspiratur, ut *Ἐτερος*: uel tenuatur, ut *ἀλκιδεα*. Vt autem in transitu nonnihil de pronuntiatione quoque Spirituum dicamus, quæ haud dubiè silentio prætereunda minime uidetur, animaduertas licet Spiritum asperum Græcorum cum suis uocalibus haud secus profèrri atque *ח*, he litera Hebræorum cum punctis uocalibus: aut apud Latinos, *h*, quæ nota duntaxat est aspirationis præfixa uocalibus, ut *ha, he, hi, ho, hu*. Econtrario uerò Spiritus tenuis Græcorum profertur ut *א*, aleph Hebræorum cum suis motionibus sine ullo uidelicet spiritu flatu ue denso, atque adeò hæsitante, ut in *ח*, he, in gutture. Vel dicas Tenuem spiritum Græcorum profèrri eo modo, quo Latini uocales suas sine *h*, nota aspirationis pronuntiant, ut *a, e, i, &c.* Nec te malè habeat, studiosè lector, quòd sinam te hoc loco ambiguum, utro spiritu insignire uocalem dictionis initialem debeas, si tibi calamo sit admouenda manus. Non enim præsentis est instituti atque operis, spirituum regulas tradere (notas & pronuntiationem duntaxat edere hoc loco in animo est) quia maius profectò otium postulauerit, quàm quod nobis in præsentia contigit. Proinde tu

interim

interim dum maius nanciscamur, quò eas peculiari aliquo libello perstringamus, ipse multa frequentiq; eximiorum autorum lectione uenabere, ut eorum Spirituum usum tibi compares. Vfus enim omnium artium magister atq; architectus, recte comparatus, eas quas expetis spirituum regulas abundè satis suggeret.

Consonans ρ , &c. pag. 5. uersu 13.

ρ , & υ , in principijs omnium dictionum perpetuò adspirantur, hoc est, notantur spiritu aspero: ut $\rho\acute{\omega}\mu\eta$, $\rho\acute{\iota}\omega\tau\omega$, $\upsilon\acute{\iota}\delta\acute{o}s$, &c. Quòd si, ρ , in medijs dictionibus gemineatur, prius ρ , tenui spiritu signatur, ne syllaba illa desinat in literam adspiratam. Nulla enim apud Græcos syllaba in adspiratam desinit: ρ , uerò posterius, quia initium est nouæ syllabæ, idcirco perinde atque in principio dictionis, adspiratur: ut $\tau\alpha\rho\rho\kappa\sigma\acute{\iota}\alpha$, id est, dicendi libertas atque licentia. At ρ , simplicex unicum'ue, in medio dictionis corpore neutro duorum spirituum signari debet. Cùm autem dixerim, nullam apud Græcos syllabam desinere in literam adspiratam, argutulus aliquis legis huiusce præuaricator conabitur fortasse euertere hanc nostram sententiam, atque ostendere eius, quod diximus, contrarium. Cui hoc unum uelim responsum, si contigerit duas reperiri adspiratas in media dictione, ut in $\alpha\phi\theta\omicron\nu$ Θ , utranq; adspiratam coniunctum pertinere ad sequentem uocalem, id quod compositiones plerumq; indicant: nam in $\alpha\phi\theta\omicron\nu$ Θ α priuans est, pro $\alpha\theta\omicron\nu$, unde seorsum proferri debet, & non sequete adspirata: $\phi\theta\acute{o}\nu$ Θ uerò item separatim, ex quibus componitur $\alpha\phi\theta\omicron\nu$ Θ , id est, $\alpha\theta\omicron\nu$ τ $\phi\theta\acute{o}\nu$ s, sine inuidia, seu inuidia carens. Idem iudicium de reliquis etiam in appositione, ut $\nu\acute{\chi}\delta'$ $\acute{o}\lambda\omega$.

Apostrophos nota est, &c. pag. 5. uersu 17.

$\text{Ἀπόστροφος } \Theta$ ab $\alpha\pi\acute{o}$, $\acute{\alpha}$: $\sigma\tau\acute{\rho}\phi\omega$, uerto, unde $\alpha\pi\acute{o}\sigma\tau\acute{\rho}\phi\omicron\nu$ Θ , auersio. Nota est detruxæ seu elixæ Θ reiectæ uocalis à fine dictionis. Auersionis enim nota ponitur supra locum ablatae uocalis à fine dictionis, propter initialem capitalem'que uocalem sequentis dictionis

dictionis

ditionis : ut ἐπὶ ἐμὲ, pro ἐπὶ ἐμέ. Solent autem hoc pacto elidi quatuor Vocales, quarum in locum Apostrophi nota sufficitur, α, ε, ι, ο, & duæ Diphthongi apud Poëtas, αι, οι. Eliditur & η, per Apostrophum, licentia poetica, apud Homerum in catalogo nauium, ubi in exemplari Aldino sic habet : Τληπόλεμος δ' ἐπὶ δῆρ Ἰάφ' ἐνὶ μεγάρω ἐὺ πάντω. id est, Tlepolemus autem posteaquam educatus est in palatio affabrefacto. In quo uersu Ἰάφ', pro ἐ Ἰάφῃ positum est, ut docet uetus interpres Græcus. Notam autem Apostrophi sic describas depingasq; oportet, ut sit dextra pars circuli ad ultimam consonantem apposita, qua ostenditur parti orationis deesse ultimam uocalem. Ex hac autem Apostrophi descriptione constat eam tenuis Spiraculi figuram habere. Verum in hoc differunt, quod signum Spiritus tenuis in principijs dictionum à uocalibus inceptarum ponitur : Apostrophi uero nota insidet literæ finali, index uique (ut dixi) uocalis, uel diphthongi in calce reuulsa, ut ἀρ' οὐτως.

Quæ si adspiretur, &c. pag. 5. uersu 19.

Notabis hoc loco mutam tenuem π, κ, τ, & in compositione, & in appositione manere tenuem, nec conuerti in propriam adspiratam aut uocalem capitalem sequentis dictionis affectam spiritu tenui. In appositione, ut πάντ' ἔλεγον : in compositione, ut κατάρατος. Quod si uocalis sequens adspiretur, tenuis muta finalis præcedentis dictionis migrabit in propriam adspiratam φ, χ, θ. Quia omnis tenuis muta perpetuò concipit adspirationem sequentis uocalis : ut νόχθ' ὄληρ. Et quia appositio est, non compositio, ipsa uocalis sequens suam etiam retinet adspirationem, quam in compositione perderet seu abijceret : ut in καθάρτομαι, ἀφαιρέμαι, & similibus.

ὕφῆρ, id est, subunio, nota est, qua utimur, cum duas dictiones natura diuisas coniungimus : ut ὅπως δῆρ : Vel quæ malè diuisas coniungit hoc modo, Pauca in conuiuio, loquere : uel, conspici tur, sus, conspici tur sus.

Ἐποδιαγολή, id est, subdistinctio, est nota, qua non coherentia discernuntur. Vel distinctio est, quæ syllabas malè coherentes separat, sic, τό, τε: aliud enim significat, τότε: ὁ, τι, & ὅτι.

Latini inter declinandum, &c. pag. 6. uers. 20.

Ἄρθρον Græci Articulum uocant, &, ut autor est Moscopulus, deducitur ab ἀρτάω, quod est, coapto, compingo, & cohærerere facio, quòd hoc Articulo membra orationis coaptentur, cohæreant inter se, & compingantur. Nominum præterea & Casus & Genera dignoscantur. Minutissima quidem certè orationis particula est Articulus, sed eiusmodi, ut si eam tollas, nihil aptum, nihil integrum, nihil sonaueris decens. Quemadmodum enim hæc corporis nostri moles articulis roboratur, uegetatur, & compingitur: sic articulis, orationis partes alioqui dissiptæ & discriminatæ, compinguntur. Idioma autem Romanum articulos ignorat, quippe quod ne uoce quidem ulla Græcorum Articulum exprimere ac reddere queat. Ceterum quòd Grammatici Latini nominum declinandorum casibus præfixerunt, hic, hæc, hoc, id nec dubiè docendi gratia fecerunt, non quòd Latinus sermo illos haberet articulos. Gallicus sermo articulos habet, atque adeò Græcanici articuli uim exactè noueris ex idiomate Gallicano: ut si Græcus dixerit, ἡ ἐσθῆς τῆς Πέτρῃς, Gallus suo idiomate sic reddet, la robe de Pierre: Romanus uerò, uestis Petri, sine expressione articulorum & Græcanicorum & Gallicanorum. A superiore oratione Græca exime articulos ἡ & τῆς, nihil decentius sonabis, quàm si dicas Gallicè, robe Pierre, sine articulis la & de: id quod ineptum prorsus apud Gallos fuerit. Non perpetuò tamen Emphatica erit apud Græcos particula, Articulus, sed aliquando addetur, aliquando uerò detrahetur, uenustandæ orationis gratiâ. Ut autem res ponatur ob oculos, dicemus Articulos Gallicorum à nonnullis Notas casuum non omnino ineptè appellari. Eas autem docendi gratiâ sic proponemus: Articulus masculæ singularis apud Græcos est, ὁ, qui à Gallis exprimitur hac uoce, le:

cè, le : ut ὁ δεσπότης, le seigneur : ſœmineus articulus, ἢ Grecè, la, Gallicè : ut ἡ δεσποινίς, la dame : & in numero multitudinis utriusq; generis dicimus Gallicè, les : ut οἱ δεσπότες, les seigneurs : αἱ δεσποινίς, les dames. Galli cum Hebræis carent Articulo neutrius generis, sed pro eoutrique usurpant masculinum. Articuli autem Gallorum exprimentes articulos casus Gignendi, Græcorum habita tamen ratione generis & numeri, sunt, δε, du, des. Dandi casus, α, au, aux. & sic deinceps. Enimuerò eadem fermè in omnibus est Gallis cum Græcis & constructio, & loquendi ratio. Proinde utranque litteram utpote cum altera conferas, ut ex energia unius alterius uires non ægrè agnoscas. Musa quidem certè Romana quanquam apud se superba, & elegans, tamen non perinde facilè cum Græca conferri potest.

Prima est in αs masculinorū, &c. pag. 7. uers. 10.

In ea fuit heresi Clenardus, ut quorundam neotericorum opinionem sequutus, putauerit quædam nomina in αs primæ declinationis communis esse generis : ego uerò frequentiore usum iugiter approbans, facilius subscripserim opinioni Theodori Gaza, & Demetrii Chalcondylæ, aliorumq; præcorum ac primariæ classis Grammaticorum, qui omnia primæ declinationis nomina siue simplicia sint, siue composita, siue deriuata, sub utraq; terminatione, αs uidelicet, & αs, masculina esse censent, ut omnia secunda sunt fœminea. Quòd si à nominibus Primæ Fœminea deducere uelis, tu illa ex prima, quæ propria masculinorum tantum, deriuabis, uel in Secundam, uel in Quintam, prout nomini congruet magis & quadrabit uel secunda, uel quinta : ut ὁ δυνάστης, & ἡ δυναστία, τῆς δυναστείας ὁ ψάλτης, & ἡ ψαλτήρια, τῆς ψαλτηρίας ὁ πολίτης, & ἡ πολιτεία, τῆς πολιτείας, & ὁ δεσπότης, & ἡ δεσποινίς, ὁ τιμωρ, & ἡ τιμωρία, τῆς τιμωρίας ὁ παρακλῆτης, & ἡ παρακλήσις, τῆς παρακλήσεως. Tu idem de reliquis iudicato atq; obseruato legendis autoribus nominatissimis.

Dualia & plural. &c. pag. 7. uersu 16.

Articulus fœmineus dualis numeri est, τὰ, τῶν, pluralis αἱ, τῶν

τῶν, &c. ubicunq; habet τ, literam capitalem, aut supra uocalem initialem spiritum asperum, tu inde utrunque detrahitō, habebis singulas κατὰ λήξεις singulorum Casuum dualis & pluralis numeri Nominum omnium primæ inflexionis. Quando ergo dicit Clenardus (conueniunt cum articulo) non possunt cum eo, nisi terminatione tantum conuenire. Iam uerò oculos deflecte in elenchum declinationis, in quo ab autore præscribitur tibi formula inflectendorum per singulos & numeros & casus nominum omnium huiusce classis primæ.

Finita in δα, βα, γα, &c. pag. 8. uersu 14.

Quæ nomina secundæ inflexionis desinunt in α, illa formant genitiuos mutato α, in η, ut μῆσα μόνῃς. Excipe inde habentia ρ, λ, θ, aut uocalem diphthongum uel pro literis characteristicis: quia eiusmodi omnia retinent α, finalem recti: in obliquis omnibus, immutabilem: ut μᾶα μᾶας, α, αv. Reliqua exempla repetas ex Clenardo. Siquidem autem dictio omnis apud Græcos suam habet characteristicam, id est, formatiuam, figuratiuam uel: nec dubiè illam uoco Characteristicam dictionis literam siue uocalem, siue consonantem, quæcunque proximè anteit uocalem illius dictionis finalem.

α præterea purum uocat Clenardus, quod uel uocalem, uel diphthongum ante se habet pro figuratiua. Quia omnis litera, imò & syllaba apud Græcos pura dicitur, quæ habuerit ante se uel uocalem simplicem, uel diphthongum pro characteristicâ. Quòd si habeat consonantem, dicitur impura.

Dualia & pluralia sequuntur, &c.

pag. 8. uersu 24.

Neutra tertiæ in duali & plurali sequuntur terminationem articuli neutrius generis eiusdem numeri. Masculea autem, Fœminea, & Communia sequuntur terminationem articuli masculi inter declinandum. Ex hac Tertia Græcorum declinatione fluxit

fluxit *Secunda Latinorum*. Tu iam perpende elenchum formularium declinationis tertiæ ab autore tibi propositum.

Quarta declin. Atticorum. pag. 9. uers. 8.

Non soli Attici, sed & *Dores* nomina in hac quarta declinatione inflectunt, quam ex Tertia (in qua, lingua communi declinatur) in hanc Quartam, quæ ipsorum est propria, deriuant, conuertentes ubiq; o tertiæ, in ω, ut ex tertia confletur quarta. Reliquas mutationes Diphthongorum, *oi, eu,* & Neutorum pluralium in ω, ex α, tertiæ discito ex Clenardo.

Quinta declin. imparis. pag. 9. uersu 27.

Cum uariæ sint terminationes nominum quintæ declinationis, ex illis haud dubiè numerosis Genitiuus, alioqui supra Rectum excrescens, in os perpetuò desinit. Vbi autem Genitiuum ex Nominatiuo formaueris, eiusdem Genitiui literam figuratiuam perpendito. Quia quæ litera Characteristica est Genitiui singularis, eadem perdurabit figuratiua in reliquis deinceps casibus, cuiuscunque sint generis nomina, & numeri: præterquam in Datiuo plurali in σι, uel actu, uel potentiâ perpetuò desinente. Caterum ex hac Quinta Græcorum facta est tertia Latinorum.

Quòd si tum penult. pag. 16. uersu 2.

Quanta est penultima Datiui singularis nominum quintæ inflexionis, tanta esse quantitate debet & Datiui pluralis penultima. Nam si longam penultimam, siue naturâ, siue positione habuerit singularis Datiuus, penultimam quoque extendet Datiuus pluralis, eo quo docet modo Clenardus in habentibus, δ, θ, υ, τ, pro indicibus Datiui singularis, in eòq; positionem facientibus, At breuis penultima singularis Datiui, breuis quoq; manebit in plurali Datiuo, qui tamen semper à suo singulari, eo quo docet modo Clenardus, formatur. Exempla liquidò constant ex uerbis ipsius autoris, tu ex eo illa expiscare.

Illā in ηρ, quæ Syncop. pag. 16. uers. 10.

Nomina in ηρ, quæ inter declinandum Syncopen patiuntur, à Dativo singulari Syncopen passo, Dativum pluralem posito σ, ante ι, formant sed ad uitandam κακοφωνίαν, quæ fit ex concursu tot consonantium malè duriterq; inter se coherentium, interseritur α. Exempla id probantia reperias plurima apud Clenardum, tu ex eo illa in tuum usum de promito.

Atq; hæc quidem declin. &c. pag. 16. uers. 16.

Decem sunt apud Græcos nominum Declinationes, quæ diuiduntur in quinque Declinationes nominum simplicium, hoc est, simplici formula & sine ulla contractione declinatorum, & in quinque Contractorum nominum inflexiones: intelligas tamen oportet, quinque ordines contractorum ortum ducere à quinta simplicium inflexione: formante Genitiuum in os purum, & reliquos item Casus in terminationem puram. Contracta nomina sunt ea, quæ uel Synæresin uel Crasin patiuntur, & ob id à Græcis illa ἐπιπλάσι, hoc est, passa, seu affecta uocantur. Alia uerò, quæ utpote superius tradita sunt, & ἀπλάσι, & ἀπαδᾶσι, id est, simplicia, & impassia nominantur. Et, ut quod res est, summam dicam, nulla neque nomina, neque Verba dicuntur Contracta, nisi quatenus passa sunt uel Crasin, uel Synæresin, ita ut in Nominibus uoces omnes incontractæ sint planè Quintæ simplicium nominum declinationis: ubi uerò receperunt contractionem, tum fiunt alicuius classis Contractorum nominum. Idem de Verbis iudicium, ut suo loco fusius aperiemus.

Est autem Synæresis duarum uocalium seruatarum in unam diphthongum contractio & coalescentia: ut cum ei in ei, oi in oi, ai in æ contrahuntur, ut ἐφρῆι, ἐφῆι: λητοῖ, λητοῖ, γηρᾶι, γηρᾶ. Etymon autem sic habet, ut deducas à σὺρ, cum: & αἰγῶ, & per Crasin αἰρῶ, capio, traho.

Crasis uerò, est duarum uocalium, uel uocalis & diphthongi mutatarum in unam uocalem, uel diphthongum commissio: ut
in his

In his, ἀληθείος, ἀληθῆς : ἀληθέα ἀληθῆ : ἀληθείῳ ἀληθεῖ : in quibus eo in ου, & ea in η, & eoi in οι nascuntur & contemperantur. Dicitur autem Crasis à uerbo κεράννυμι, cuius Præteritum actiuum est κέρρακα per Syncopen, pro κέρρακα, unde passiuum κέρραμαι, à cuius secunda persona uidelicet κέρρασαι, fit uerbale κράσις, id est, mistio, cōmixtio, temperatura uel temperamentū. κεράννυμι & κεράννω significat misceo, & tempero.

Animaduertes porro, omnium & Synaresin & Crasin fieri perpetuò uel ex duabus uocalibus breuibus in longam uel uocalem uel diphthongum : uel ex breui & longa, & semper in longam. Quòd si contingat longam præcedere breui, nulla inde fiet contractio, nisi rarissimè apud poetas, ut nos fusius in nostro enchiridio ad notionem Accentuum & quantitatis syllabarum. Tu reliqua exempla tibi deproine ex Clenardo : fuerit enim non difficile præsertim industriò & ingenuè nato.

Prima declin. &c. pag. 17. uersu 5.

Tres sunt terminationes, quas Græci κατάληξις uocant, nominum omnium primæ classis contractorum, nempe. ης, ες, ες. Notabis tamen in transitu, Neutra in ες deduci à Communibus in ης, atq; adeò huiusce inflexionis nomina omnia habere ε, pro Characteristica, seu indice litera obliquorum casuum, ex qua uocali ε, & sequente uel uocali, uel diphthongo, contractionè fieri, eo quo tibi præscripsit modo Clenardus in formula contractionū nominum primæ inflexionis. Ad hæc nomina quæ in omnibus casibus cōtrahuntur, ελασπαδῆ à Græcis dicuntur, à nomine ελος totus, παθος affectus, passio, quòd tota sint affecta, nempe in omnibus casibus contractionè recipiāt, ut ἡρακλέης, ἡρακλῆς : ἡρακλέος, ἡρακλέε, & ita deinceps. Quæ uerò non in omnibus, sed in multis duntaxat contrahuntur, à Græcis πωλυπαδῆ uocantur, à πωλὸ multum, & πάθος affectio, quòd in multis, nec tamen in omnibus casibus affecta sint contractionè : ut Δημοσθεύς, Δημοσθένεος eius, & ita deinceps, in quo Nominatiuus & Vocatiuus singulares nō

contrahuntur. Idem iudicium de reliquis id genus. Sed reperiuntur nonnulla in Secunda potissimum declinatione, item in Tertia & Quarta, quæ quia in paucis casibus patiuntur contractionem, uocantur propterea ὀλιγοπαθῆ: ὀλίγῃ enim est paucus, παθῆ uerò passio, quasi paucipassa, aut paucipatentia dicat.

Secunda declin. pag. 18. uersu 8.

Secunda contractorum declinatio habet pro indice seu formatiua obliquorum casuum breue, *i*, ex quo & uocali sequente semper fit Contractio in *i*, longum. Omnis enim syllaba contracta longa est natura. Quòd si proprietate linguæ Ionice uerteris, *i*, figuratiuam in *e*, eandem cum Prima contractionem recipiet, sed in illis duntaxat casibus, in quibus hæc Secunda contractionem admittit. Est enim de classe ὀλιγοπαθῶν, id est, paucipassorum,

Quinta declin. &c. pag. 19. uersu 26.

In hac declinatione duæ duntaxat Contractiones recipiuntur, nempe in *α* longum, & in *ω*: fit enim ex uoce communis linguæ uox Ionica, reuulsa, *τ*, litera characteristica. Deinde ex uoce Ionica, utpote hiulca, conflatur Contractio, quæ propria est Atticorum. Et quia in hac declinatione, *α*, breue, litera est characteristica uocis Ionice, ex qua consurgit Attica contractio, si aut *i*, aut *e*, sequatur figuratiuam *α*, semper in *α*, fiet contractio, subscripto tamen iota, si, *α*, fiat ex *αι*. Quòd si præcedat *α*, & sequatur *ω*, aut *ο*, siue solum siue in diphthongo, semper fit contractio in *ω*, subscripto tamen *i*, si fiat ex *οι*, sic *ωι*.

In uerborum coniug. &c. pag. 20. uers. 16.

Διαθεσεις, id est, dispositiones uerborum, formulæ uidelicet coniugandi, ac figuræ tres sunt in uerbis Barytonis & Circumflexis, nempe *ω* actiuorum, *μαι* passiuorum, & *μαι* mediolorum: *ω* dispositio actiua est, id est, quædam coniugandi formula, quæ per omnes modos, omnia tempora, & omnes personas facilis notio

notio est, quæ terminatio actiua sit: ut γράφω, γράφεις, γράφει,
γράφουσι, ἔγραψα, dispositionis actiue sunt, quia ex ω deducun-
tur. De passiuiorum & mediorum dispositione itidem est iudi-
candum. Appellatione dispositionum Demetrius τὰ γένη, id est,
genera uerborum intelligit. Sed ex hac nostra diuisione dispo-
sitionum, si dispositio pro genere sumatur, palam est, aliam esse
rationem generum apud Latinos, & aliam apud Græcos. Ge-
nera Latina uerbi significationem explicant: Græca uerò pro
dispositionibus sumpta ductum siue filum coniugationis indi-
cant. Quod si Græcorum genera non pro dispositionibus su-
mas, sed Latinorum more illa quatenus uerbi significationem
explicant, consideres, multò plura nec dubiè uerborum genera
apud Græcos reperiās, quàm apud Latinos, ut ex altera hac di-
uisione patebit hoc modo: γένος ἐνεργητικόν, id est, genus acti-
uum, ut, τύπτω, uerbero: παθητικόν, id est, passiuum, ut τύπτομαι,
uerberor: ἰστέρον, id est, neutrum, ut ὑγίαινω, id est, ualeo: ζῶ,
uiuo: κοινόν ἐστὶ μέσον, id est, commune, siue medium, ut βιά-
ζομαι, id est, compello, uel compello: cogo uel cogor: uiolo, uel
uiolor. Per se actiuum siue deponens Græcè αὐτοενεργητικόν, ἢ
ἀποθητικόν, ut μάχομαι, id est, pugno: αὐτοπαθητικόν, id est, per
se passiuum, ut πάσχω, patior: ὀλοενεργητικόν, id est, omnino
actiuum in uerbis neutris, ut ἀναβαίνω, id est, conscendo. Et αὐ-
τοἰστέρον, id est, per se neutrum, ut παλαίω, id est, dicesco, omni-
no passiuum, plusquam medium, seu plusquam commune: de qui-
bus omnibus latissimè se expandit diuisio tum apud Gazam, tum
apud Demetrium.

Quinta in λω, μω, νω, ρω, &c. pag. 21. uers. 21.

Quinta coniugatio habet quatuor liquidas siue immutabi-
les, λ, μ, ν, ρ, characteristicas Præsentis & Futuri, quæ ma-
nent in alijs quoque temporibus, non iugiter, figuratiue, sed ante
ipforum temporum figuratiuas: ut ἄλλω, Fut. ἄλλῶ, ἔφαλ-
κα, ἔφαλμαι, ἔφαλθίω. Meritò proinde immutabiles dicuntur,

quia non mutantur in alias consonantes, sed eadem perpetuò reuinentur: uel ita reijciuntur, ut nulla alia consonans in ipsarum locum sufficiatur. In alijs Coniugationibus secus, siquidem indices thematis uerborum primæ coniugationis, π. β. φ, in Futuro migrant in ψ, Præteritum uerò assumit φ, pro indice. In alijs uerò coniugationibus perinde, sola Quinta excepta. Notio: Quandocunq; σ est figuratiua futuri, κ est index Præteriti perfecti: ut ἀδῶ, ἄσω ἢ κα' φράσω, φράσω, π'εφρανα: ἀκούω, ἀκούσω ἢ κούνα. At in quinta coniugatione, dicit aliquis, Præteritum in κα desinit: nec tamen Futurum in σω: Cui respondendum, non immeritò profus Præteritum quintæ sibi reseruasse κ, pro indice, siquidem proprietate duarum linguarum, Aeoicæ uidelicet Ἑ Doricæ, Futurum in uerbis omnibus quintæ in σω desinit, retenta tamen ante σω figuratiua uocis lingue communis: ut ψαλλω, Futurum commune ψαλλῶ, Doricum Ἑ Acolicum ψαλλῶ: sic ἀπειρω, ἀπερωῶ, ἀπερωσω: νέμω, νέμῶ, νέμωσω, Ἑ ita in reliquis.

Præsens singulare τῦπτω, pag. 23. uers. 14. & 15.

Præsens, quod modò fit, significat, ut λέγω, id est, loquor. A Græcis uocatur ἐνεσῶς χρόνος, id est, instans tempus, ab ἐπ, id est, in: Ἑ ἵστημι, sto: significat enim id quod adest, quodq; præsens est, quippe actum ipsum existere, Ἑ nondum desisse indicat.

Imperfectum, &c. pag. 23. uersu 24.

Præteritum imperfectum a Græcis παρατετακτὸς χρόνος dicitur, id est, extensiuum tempus, extenso utpote tempore in rem quæ agebatur nondum perfectum. Nonnulli Grammaticorum inchoatiuum modum nominant, quia id quod agitur, partim quidem præterisse, sed adhuc pendere, Ἑ quasi extensum esse significat. A παρατείνω, id est, extendo: ut, Cùm tu rideres, plorabam.

Datiuis pluralibus, &c. pag. 23. uers. 26.

Ex uerbis auctoris tibi ostenditur duntaxat lingue commu-

nis appendix. Et uerò linguâ Atticâ sit eadem, etiam ante Consonantem sequentis dictionis capitalem: ut τὸν ἄνθρωπον τῆσσι. Tu ergo eum canonem sic colligas, Dativis pluralibus in *i*, desinentibus, tertijs item personis quoruncumq; uerborum aut in *e*, aut in *i*, finitis, communes quidem *v*, appendicem addere consueverunt sequente dictione: quæ incipiat à uocali: Attici uerò etiam sequente consonante. Iones nunquam, quippe qui & dictionibus & orationibus quantumuis hiulcis gaudent, aut certè in predictis casibus & personis *i*, uel *e*, per Apostrophon elidere solent. Et quia in mentionem Apostrophi denuò incidimus, supplenda hoc loco sunt à nobis illa, quæ de proprietate Apostrophi incogitantes omisimus, cum de Apostropho ageremus, nempe omnem uocalem, quæ elidatur per Apostrophum, breuem esse, etiam si de classe Bitemporarum sit. Quòd si sint diphthongi *ai*, & *oi*, quæ natura sunt longæ, et in fine dictionum ante uocalem sequentis dictionis capitalem, ancipites, in ratione tamen Apostrophi perinde atq; in ratione assignandorum Accentuum, pro breuibus habentur, & proinde apud poëtas potissimum per Apostrophum frequentissimè eliduntur.

Diphthōgi mutabiles, &c. pag. 24. uers. 21. & 22.

a, & *o*, præpositiue uocales, in Diphthongis mutabilibus *ai*, *eu*, *oi*, nihil minus mutabiles sunt, ac cum citra complexum diphthongi comperiuntur. Nam *a*, in *n*, *o* uerò in *ω*, proprias utpote longas commutantur: subiunctiua uerò *i*, illis suppingitur. At in diphthongis immutabilibus nulla fiet neq; præpositiue neque subiunctiue uocalis mutatio, nisi aliquando apud Atticos, qui ex diphthongis *eu*, & *ei* conuertunt e præpositiuam diphthongi in *n*: ut ἐν χορῶν, ἐν χορῶν, ἐῖδαρ, ἦδαιρ, noueram, Plusquamperfectum medium à themate εἶδω. In *n* autem iota subditur, quod illi est perpetuum, quando subiunctiua est in diphthongo Propria, si ex Propria conflaueris Impropiam: u non item.

Perfectum $\tau\epsilon\tau\upsilon\phi\alpha$, &c. pag. 25. uers. 9. & 10.

$\omega\alpha\rho\kappa\epsilon\acute{\iota}\mu\epsilon\upsilon\omicron\varsigma$ $\chi\rho\acute{\omicron}\nu\Theta$, id est, adiacens tempus, quod uulgò Latinorum Præteritum perfectum dicitur, prorsum absolutam actionem designat. Et Græcis adiacens tempus dicitur, quia quod iam primum factum est significat: à $\omega\alpha\rho\alpha$ ad, iuxta: Θ $\kappa\epsilon\acute{\iota}\mu\alpha\iota$ iaceo: unde compositum $\omega\alpha\rho\alpha\kappa\epsilon\acute{\iota}\mu\alpha\iota$ adiaceo, $\omega\alpha\rho\alpha\kappa\epsilon\acute{\iota}\mu\epsilon\upsilon\Theta$ adiacens. Totum enim (ut dixi) actum exactum esse significat, sed paulò antè, ita ut instanti seu præsentì adiaceat: unde quia tempus signat præteritum, sed limitatum, & circumscriptum, ideo ab Aoristo differt, ut aperiam suo loco.

Quod ad primam (scilicet, syllabam) atinet, pag. 25. uersu 14.

Quæcunque uerba uocales habent, diphthongosq; tam mutabiles quàm immutabiles thematis initiales, quæcunque item à consonantibus incepta, in principio Imperfecti habent e augmentum syllabicum positione longum, ea idem initium habent in omnibus Præteritis, nempe præterito imperfecto, perfecto, plusquamperfecto, & duobus Aoristis: ut $\acute{\alpha}\nu\omega\omicron$, $\acute{\eta}\nu\nu\omicron\upsilon$, $\acute{\eta}\nu\nu\kappa\alpha$, $\acute{\eta}\nu\nu\kappa\alpha\iota$, $\acute{\eta}\nu\nu\sigma\alpha$, $\acute{\eta}\nu\nu\omicron\upsilon$: sic $\omega\pi\acute{\epsilon}\rho\omega$, $\acute{\epsilon}\omega\chi\rho\kappa\alpha$, $\acute{\epsilon}\omega\alpha\rho\kappa\epsilon\acute{\iota}\mu$, $\acute{\epsilon}\omega\alpha\rho\kappa\epsilon\acute{\iota}\mu\epsilon\upsilon$, $\acute{\epsilon}\omega\alpha\rho\kappa\epsilon\acute{\iota}\mu\epsilon\upsilon\sigma\alpha$, $\acute{\epsilon}\omega\alpha\rho\kappa\epsilon\acute{\iota}\mu\epsilon\upsilon\sigma\alpha$: eodem modo id genus reliqua omnia, quæ sunt innumera, quæq; tua ipsius diligentia tibi uenaberis, perlegendis magnis autoribus.

At dissyllaba quintæ, &c. pag. 26. uersu 8.

Ab hac lege exorbitant uerba dissyllaba Quintæ coniugationis habentia μ pro indice tum Præsentis, tum Futuri: siquidem non mutant e futuri penultimam in α in præterito, sed formant præteritum, præteritiue penultimam instar uerborum Sextæ coniugationis Barytonorum, aut certè Primæ contractorum, ac si $\nu\epsilon\mu\acute{\epsilon}\omega$, uel per $\kappa\rho\acute{\alpha}\sigma\iota\upsilon$ $\nu\epsilon\mu\acute{\omega}$, pro $\nu\epsilon\mu\omega$ Barytono usitato diceres, unde Futurum foret $\nu\epsilon\mu\acute{\iota}\sigma\omega$, uertendo $\sigma\omega$ in $\kappa\alpha$, præfixoq; Augmento ex futuro formaues Præteritum $\nu\epsilon\mu\acute{\iota}\mu\eta\kappa\alpha$

να usitatissimum, & non νεάμικα. quod quidem präteritum format paulò post Clenardus ascito η ad μ, per Epenthesein uide- licet uocalis, η, Tu utranque rationem expende, ut collatione utri- usque, & auctoris, & meam intelligas mentem.

Plusquamperfectum ἐπιτύφει, &c.

pag. 26. uersu 20. & 21.

Plusquamperfectum uocatur Græcis ὑπερσωτελικὸς χρόνος, & id est, plusquamperfectum tempus, eius usus est Græcis, qui & Latinis: ab ὑπὲρ supra, σὺν cum, & τελῶω finio, perficio, quod finitum esse actum, & multò antè significet.

In fronte assumitur ε, &c. pag. 26. uers. 23.

Quæ habent ε, incrementum syllabicum breue in fronte Im- perfecti, quo modo ad Präteritum usq; plusquamperfectum cre- scant in principio, tu sic perpendito: τὸ πῶω præsens dissyllabi- cum est: ἐτυπῶω imperfectum trissyllabum: τέτυφα perfectum trissyllabum, crescit una duntaxat litera, quæ ex initio thematis repetitur supra augmentum syllabicum, si ipsum quidem fuerit breue ad constitutionem primæ syllabæ præteriti perfecti τέτυ- φα, quod quia incipit à consonante, Plusquamperfectum assumit denuo, ε, incrementum alterum syllabicum. sic, ἐτετύπει: de reliquis idem iudicium. Notabis tamen, Plusquamperfectum aliquando contentum esse augmento Præteriti perfecti, ut do- cebitur aliàs.

Aoristus primus ἐτύφα. pag. 27. uers. 2. & 3.

ἄοριστος χρόνος, id est, indefinitum tempus, consummatam quidem actionem esse significat, sed indefinitè, id est, neque multò, neque paulò antè indicat, ob idq; ἀόριστος dicitur, ἀπὸ τῆς α, ἡερτικῆς μορῆς, id est, ab α priuatiua particula: & ὀριστός, id est, finitus: ὀρίζω finio, definio. Differt autem ἀόριστος à παρακει- μένω, id est, adiacente, quòd παρακείμενος rem iam primum præterisse indicat: unde dicitur adiacens, quasi iuxta id positum

quod transit. Ἀόριστος uerò præterisse rem significat : sed indefinitè (ut dixi) quia ambiguum est, num olim, an modò præterierit id de quo agitur, cùm per indefinitum exprimitur : quòd eius significatio aliqui præterita non circumscribatur neque limitetur : ut cum dico, τέτυπα, id est uerberaui, indico me iam primum uerberasse. Cùm uerò ἔτυψα, uel ἔτυπον dico, utens ind discriminatim alterutro Aoristo, uerberasse me significo : uerùm ambiguus est quo cum ego loquor, olim ne, an nuper uerberauerim. Quæ duplicis præteriti ratio uel hoc mihi probatur, quòd actus alios παραδιδέω, alios uerò ἀορίστω significantius exprimamus. Romanus utrunq; præteritum sub uoce unica confundit, uertens pro τέτυπα ἔτυψα & ἔτυπον, uerberaui. Gallus proprietatem hellenismi felicissimè affecutus, pro τέτυπα suo idiomate uertit, ie l'ay batu : & pro Aoristo utroque ἔτυψα, & ἔτυπον, ie le bati. At si Aoristo adiunxeris aduerbium ἀρτι, id est, nuper, Præteriti perfecti significationem fueris affecutus, ut ἔτυψα uel ἔτυπον ἀρτι, hoc est uerberaui nuper, Gallicè, ie le bati n'a pas long temps, hoc est, τέτυπα Græcè, ie l'ay batu Gallicè. Si uerò Aoristo addideris πάλαι, id est, olim, Plusquamperfecti significationem habueris : sic ἔτυψα πάλαι, id est, ἔτετύπαρ. Ambo autem indefinitè, significatione inter se conueniunt, sicuti & ambo Futura. Proinde lingue locupletanda gratiâ potius, quàm ulla necessitate excogitata uidentur hæc duo tempora congeminata.

Ab indicatiuo, &c. pag. 29. uers. 16.

Notio, Adde modum Indicatiuum huius esse ac fundamentum reliquorum omnium modorum, quippe cùm ex eius temporibus singulis singula sint formanda tempora, in reliquis deinceps modis & participijs. Idcirco primum omnium tibi sedulo ediscendus, memoriaq; firmissima tenendus, ut nullo postea labore possis inde aliorum modorum tempora corriuare. Præsens à Præsenti, Præteritum à præterito, Aoristum ab Aoristo, Futurum

turum à futuro, ut uiua uoce Deo adspirante trademus.

Futurum quoq; nec hîc reperitur.

pag. 29. uersu 23.

Verba Demetrii sunt hæc, ἐτι ἐρ τοῖς προσηλλοῖς ἢ ὑποτακτικοῖς μέλλοντες δεκτικῶν, οἱ δὲ ἀόριστοι μελλοντικῶν ἔχουσι σημασίαν καλῶνται δὲ ἀπ' ὧν παραγονται. id est, Præterea in Imperatiuis (inquit) & subiunctiuis Futura non sunt, uerum Aoristi futurorum habent significationem: denominationem autem sumunt ab illis, à quibus deducuntur.

Nihil quicquam neque citius, neque tenacius herere potest, quàm id quod oculi memoriæ commendarunt: ideo breuissimos tibi præscribemus elenchos, formulasq; deductionum temporum non pœnitendas, quibus citra laborem possis notionem assequi genuini discursus singulorum temporum per omnes Modos & Participia, deducendo illa à suis temporibus Indicatiui modi, hoc modo:

Indicat. præsens τὴν τῶ
& imperfectū ἐτυπτορ,
quæ in alijs modis cōiun-
guntur sic, à superiore facta
semper deductione.

Imperat. τὴν τῶ ω in ε conuerso.
Optat. τὴν τῶ οἰμι, ω in οἰμι uerso.
Subiunct. ἐὰν τὴν τῶ, ut in Indicat.
Infinitiuus τὴν τῶ, à τὴν τῶ, addi-
to μ.
Particip. τὴν τῶ, à τὴν τῶ, addi-
to μ.

Indicat. persē. τέτυφα
et plusquāper. ἐτέτυφαρ,
quæ in alijs deinceps mo-
dis coalescunt sic,

Imperat. τέτυφε α, in ε.
Optatiuus τέτυφοιμι, α in οἰμι uer-
so.
Subiunct. ἐὰν τετύφα, α in ω.
Infinitiuus τέτυφῆναι. A τέτυφε,
addendo ναι, & accentu in penul-
retracto.
Particip. τέτυφῶς, α in ωs.

Indicat.

Indicat. Aorist. 1. *ἔτυλα. ας. A' quo in reliquis deinceps modis, reijce augmentum.*

Imperat. *τύλα α in ορ uerso.*
 Optat. *τύλαιμι, α in αιμι.*
 Subiunct. *ἔαρ τύλω, conuerso α in ω.*
 Infinitiuum *τύλαι, à tertia Indicat. e uerso in αι.*
 Particip. *τύλας, A' secūda Indicatiui ἔτυ-
 λας, reiccto augmento ε psilo.*

Indicat. Aorist. 2. *ἔτυπων, ες, A' quo deinceps reijciendum augmentum ut in Aorist. 1.*

Imperat. *τύπε, ορ in ε.*
 Optat. *τύποιμι, ορ in οιμι.*
 Subiunct. *τύπω, ορ uerso in ω.*
 Infinit. *τυπᾶν, idem cum secundo Futuro, de quo paulò pòst.*
 Particip. *τυπῶν, acuto ῶν, ex ορ grauitono, & reiccto augmenio.*

Indicat. Fut. primum *τύλω.*

Optat. *τύλοιμι, uerso ω in οιμι.*
 Infinit. *τύλω, à τύλαι, addendo ρ. ut in Presenti.*
 Particip. *τύλωρ, à τύλω, adde ρ.*

Indicat. Fut. secundum *τυπῶ. A' 2. Aorist. ορ in ῶ circumflex. detractòq;*

Optat. *τυποιμι, uerso ῶ in οιμι.*
 Infinit. *τυπᾶν, à τυπῆι, addendo ρ.*
 Participium *τυπῶρ à τυπῶ, addi-
 to, ρ.*

Iam uerò reliquas formationes Temporum tu ipse aut ex Cle-
 nardo, aut ex quouis alio grammatico aucupare: fecisse nanque
 satis officio hoc loco mihi uideor, si digitum (ut aiunt) in fon-
 tem intenderim, unde Græcarum literarum studiosi alias subin-
 de atque alias, aliorum ex alijs temporum deriuationes hau-
 riant. Nec me fugit, alios aliaratione deductionis & excursus
 quorundam Temporum aliquando usos. Mihi quidem certè
 placet facilitas, quam hætenus siue Græca, siue Hebraica fue-
 rint mihi tractanda, quàm potui diligentissimè enixissimè que
 sum consecutus. Quod quàm uerum sit, attestari possunt ij iu-
 uenes

uenes ingenii, qui toto hoc septennio aut octennio peregrinas literas me profitentem sedulo studiosq; audierunt. Nunc autem pergamus ad uerba Passiua.

Fit ab actiuo extre. &c. pag. 33. uers. 13.

In formatione Præteriti Passiui ex Actiuo, dicit Clenardus extremam literam aut syllabam conuerti in $\mu\alpha\iota$. Tu autem hunc, in modum distinguo, ut dicas in Prima & secunda duntaxat Coniugationibus extremam literam, quæ perpetuò est α , conuerti in $\mu\alpha\iota$: in reliquis uerò deinceps Coniugationibus, in quibus uidelicet Præteritum in $\kappa\alpha$ desinit, integra ipsa syllaba extrema, $\kappa\alpha$, migrat in $\mu\alpha\iota$.

In prima coniug. &c. pag. 33. uers. 17.

Formando Præteritum Passiuum ex Actiuo, inuenias primum ordinem mutarum inter se oppositarum hac ratione. Nempe ut φ , sit index Præteriti actiui, in prima uerò Passiui persona, β , media, ante $\mu\alpha\iota$, sed quia β , cum sequente litera, quæ est, μ , malè coheret, idcirco uertitur in μ , alterum, uitandæ Cacophonie gratiâ, ut $\tau\acute{\epsilon}\tau\upsilon\varphi\alpha$, $\tau\acute{\epsilon}\tau\upsilon\beta\mu\alpha\iota$, unde $\tau\acute{\epsilon}\tau\upsilon\mu\mu\alpha\iota$. In secunda uerò & tertia Persona ante $\sigma\alpha\iota$, uidelicet & $\tau\alpha\iota$, est π , tenuis: ut $\tau\acute{\epsilon}\tau\upsilon\cdot\iota\alpha\iota$ pro $\tau\acute{\epsilon}\tau\upsilon\pi\sigma\alpha\iota$, $\tau\acute{\epsilon}\tau\upsilon\omega\iota\alpha\iota$: \downarrow , enim ualet $\pi\sigma$, ut nos docuimus suo loco.

Eadem hic ratio, &c. pag. 34. uers. 4.

In secunda coniugatione, secundus ordo mutarum inter se, eo quo suo loco docui modo oppositarum format Præteritum passiuum ex Actiuo, sic, ut χ , sit index Præteriti actiui: γ , uerò, quæ media est, ante $\mu\alpha\iota$, in prima uidelicet Præteriti passiuui persona sedem habeat: in secunda uerò ac tertia eiusdem Præteriti passiuui persona singulari ante $\sigma\alpha\iota$ & $\tau\alpha\iota$, uidelicet est κ , tenuis: ut $\lambda\acute{\epsilon}\lambda\epsilon\chi\alpha$, $\lambda\acute{\epsilon}\lambda\epsilon\gamma\mu\alpha\iota$, $\lambda\acute{\epsilon}\lambda\epsilon\kappa\alpha\iota$, pro $\lambda\acute{\epsilon}\lambda\epsilon\chi\sigma\alpha\iota$ $\lambda\acute{\epsilon}\lambda\epsilon\kappa\tau\alpha\iota$: ξ enim, ut ante dictum est, ualet $\kappa\sigma$. At in Præteritis reliquarum Coniugationum isthæc mutarum oppositio locum habet minime, nisi de-

nam in Quarta, sequendo in formatione Futuri & Præteriti perfecti secundaria mutetur coniugationem, de cæteris autem con-
sulto Clerardom.

Sexta coniugatio nunc, pag. 16. vers. 11.

Verba illa que ex lexi Barytonorum pagant in aliquam
classera Contractorum, si Perfecti alium penultimum longum ha-
buerint, nihil ante *μαι* assumunt: ut *πῶμα* *πεπίμα*, *μαπίμα*,
μαίμα: *βῆμα*, *βηβήμα*, *βηβήμα*: *χευόμεν*, *χεχέσμενα*, *χεχέσο-*
μαι. In breuē ante *μαι* assumūt: *στέλειν*, *τετέλεικα*, *τετέλει-*
μαι, *γέλαον*, *γεγέλακα*, *γεγέλασμαι*. Sunt que absq; σ, proferuntur,
agō, *ἔγραφα*, *ἔγραψα*, *ἔγραψα*, *ἔγραψα*, *ἔγραψα*: *ἔδρα*, *ἔδρα*,
ἔδρα, *ἔδρα*, *ἔδρα*. At uerba sextæ coniugationis in contrāctis, quan-
doque σ, recipiunt ante *μαι*: ut *ἀκούω*, *ἠκούσμαι*, id est, *audio*,
auditus sum: *κέλευω*, *κέλευσμαι*, *κέλευσμαι*, *κέλευσμαι*, *κέλευσ-*
μαι: *σῶω*, *σῶω*, *σῶωσμαι*: *κρούω*, *κρούσμαι*, *κρούσμαι*. Quan-
doq; nihil ante *μαι* assunt, ut *ἔβω*, *ἔβω*, *ἔβω*, *ἔβω*, *ἔβω*: *βασιλεύω*,
βασιλεύω, *βασιλεύω*, *βασιλεύω*, *βασιλεύω*: & alia id
genus, si qua reperiantur, eodem modo formabuntur: que tu tua
ipsius diligentia lectione accurata uenaberis.

Formula discursus ac deductionis temporum uocis pas-
sive Baryton per omnes modos & particip.

Indicat præf. <i>τύπτομαι</i> et imperf. <i>ἔτυπτόμην</i> . que duo Tempora in alijs de- inceps modis compactilia sunt, ut in actiuo à <i>τύπτω</i> , <i>ω</i> in <i>ομαι</i> , sit <i>τύπτομαι</i> .	Optat. <i>τυπτόμεν</i> . <i>ομαι</i> in <i>οίμεν</i> : uel ab actiuo <i>μι</i> in <i>μῶ</i> , <i>τύ-</i> <i>πτοιμι</i> <i>τυπτόμεν</i> .
Rursum ab <i>ἔτυπτο</i> uerso op in <i>οίμεν</i> , sit <i>ἔτυπτόμην</i> .	Subiunēt. <i>ἔαρ</i> <i>τύπτομαι</i> , ut in In- d est, sed o præcedens <i>μαι</i> : <i>μι-</i> <i>grat</i> in <i>ω</i> .
Imperat. <i>τύψα</i> , à secunda imperfecti sublato aug- mento.	Infini. <i>τύπτεσθ</i> . A secūda plurali Indicativi uerso <i>ε</i> in <i>αι</i> : uel à ter- tia sing, uertendo <i>ται</i> in <i>ασθε</i> . Particip. <i>τυπτόμενος</i> uerso <i>μαι</i> in <i>μενος</i> .

Indicat. perfect.
 τετυμμαι: & plusquamperfect. ἐτετύμμαι, quæ in alijs deinceps modis compinguntur ut in uoce actiua, formationem eorū uide apud Clenardum.

Imperat. τετυ-τω, A secunda plusquamperfecti sublato augmento.

Optat. τετυμμένος εἶναι. Suppletur per Participiū præteriti temporis, & Verbum substantiuum Optatiui modi, ut apud Latinos.

Subiunct. ἐὰν τετυμμένος ᾖ, ᾖς, ᾖ, per Participium præteriti temporis, & Verbum substantiuum Subiunctiui modi: more Latinorum.

Infinit. τετυφθαι, A secunda plurali Indicatiui uerso ε in αι, & accentu retracto in penultimam: uel à tertia singulari mutatis tenuibus in aspiratas.

Particip. τετυμμένος, A prima singulari μαι uersa in μέν &.

Imperat. τυφθῆτι, A tertia indicatiui, si uideatur, sublato augmento & addito uel θι: uel τι, uide Clenard.

Optat. τυφθείναι, A prima singulari, sublato incremento, & inserta diphthongo αι inter mutam aspiratam, & terminationem ην, ut uides.

Subiunct. ἐὰν τυφθῶ, A prima singulari, sublato augmento, & uersa ην in ᾧ circumflexum.

Infinit. τυφθῆναι, A tertia singulari, sublato augmento, & addito ναι.

Particip. τυφθείς, A secunda singulari Indicatiui, sublato augmento, & acuto εῖ pro η uide licet.

Indicat. Aorist. 1.
 ἐτύφην, à τετυ-πῆαι, sublata reduplicacione, tenuibusq; mutatis in aspiratas, & αι in ην, uide Clenardū.

Indicat. Aor. 2.
ἐτύπην, ab Actiuo
ἐτυπον, uersa sylla
ba or in ην,

Imperat. τύπῃθι, A' tertia singulari sublato
augmento, & addito θι.

Optat. τυπέην, A' prima singulari reiecto
augmento, & interiecta ei diphth. ut in
priori Aoristo.

Subiunct. ἐὰρ τυπέω, A' prima singulari, si
uideatur, remoto augmento, & ην in ᾠ
uersa.

Infinit. τυπέειν, A' tertia singulari sublato
augmento, & addito ναι.

Particip. τυπέεις, A' secunda sing. sublato
augmento, & acutitona ultima, & assumpta ei pro η.

Indicat. Fut. 1. τυφθήσο-
μαι, A' secunda primi Aor-
isti persona sublato au-
gmento, & addito ομαι: ut
ἐτύφθης, τυφθήσομαι.

Optat. τυφθήσοίμην, A' prima sin-
gul. ομαι in οίμην.

Infinit. τυφθήσεσθαι, A' secunda plu-
rali sui temporis indicatiui, con-
uerso ε in αι, ut in Praesenti.

Particip. τυφθῆσόμενος, A' prima
singulari, με in μένος.

Optatiuus τυπήσοίμην, A'
prima singulari ομαι in
οίμην uerso,

Infinitiuus τυπήσεσθαι, A'
secunda plurali sui tem-
poris indicatiui, sed ε in
αι.

Particip. τυπήσόμενος, A'
prima singulari sui tem-
poris indicatiui modi, με
in μένος. τυπήσομαι, τυ-
πήσόμενος.

Indicat. Futu. 2. τυπήσομαι, A'
secunda Persona secundi Aoristi,
sublato augmento, & addito ομαι,
ut ἐτύπης τυπήσομαι.

Indicat.

Indicat. paulò post Futurum, τετὺ-
 ζουαι. A secunda perfecti interiecto
 εμ, ut τετὺζαι, inter ζ & αι interpo-
 sito εμ, fit τετὺζουαι : uide Clenardū:
 & contra naturam Futurorum, quip-
 pe augmento carentium retinet au-
 gmentum Præteriti, à quo formatur,
 idq; in omnibus modis.

Optat. τετὺζοίμεν. A
 prima singulari οραε
 in οίμεν uerso.

Infinit. τετὺζεσθ. A
 secunda plurali indi-
 catiui, ε uerso in αι.

Partic. τετὺζόμεν. C.
 A prima singulari,
 uerso μαι, in μένος.
 τετὺζουαι, τετὺ-
 ζόμεν. C.

Nec te moueat, studiose lector, quòd aliam uiam ingressus
 ego, alia plerunque ratione ac methodo usus sim, quanquam alij
 Grammatici consecrati sunt. Mihi in quibusdam placuit alia
 subinde atque alia præceptio, non in omnibus, inquam, sed in
 nonnullis duntaxat. Studui enim (ut prædixi) & facilitati, quan-
 tum in me fuit, & breuitati. Si alia methodus tibi arrideat, eam
 amplectare. Si compendiarium magis nactus fueris uiam, eam
 ingredi, eam insisteri. Nihil enim refert, quo quisque modo, quaq;
 ratione discat, dummodo rem recte intelligere queat. In hisce
 formulis, à me breuitatis ergò tibi præscriptis, primas quasque
 personas, in singulis temporibus tibi proposui: reliquas autem
 atque ad eò motionem totam, excursumq; coniugationis integre
 per omnes personas & numeros, ex Clenardo expiscare. Vo-
 lui enim hanc tibi præscribere uiam rationem uè, qua postquam
 ex Clenardo solidam coniugationem didiceris, memoriæ tuæ
 possis, nullo propè negotio, inculcare, ea præsertim, quæ in
 tanta multitudine, tot salebris, sinuosisq; anfractibus, facile me-
 moria elabi possunt, & excidere. Tu, quòd ea quæ fuerim di-
 uerticula, in quibus utpote animum iam multis laboribus ex-
 antillatis, multis que sudoribus fahiscentem recreare ac reficere
 possis, æqui boniq; consulas. Quoniam autem & Actiuum &

Passiuum absoluimus, reliquum est, ut de uerbo quoq; medio non-
nihil agamus.

Verbum medium, &c. pag. 41. uers. 18.

Ab actiuo & Passiuo medium uerbum deslectunt. Graeci, quod
significationis utriusq; sit particeps. Aliquando enim actiue, ali-
quando & passiuue significat, pro ratione utpote constructionis.

Præsens & imperfectum uerbi Medij eadem prorsus sunt
cum uerbo Passiuo. Perfectum uerò & Plusquamperfectum
formantur ab Actiuo per indicem secundi Aoristi, & secundi
Futuri cum finali & augmento perfecti & plusquamperfecti
actiuorum. Proinde superuacaneum foret, hoc loco proponere
clenchos deductionum eorum temporum: siquidem iam Præsenti
& Imperfecto Medij uerbi satisfacimus in formula passiuorum,
à quibus in duobus illis temporibus Medium ne latum quidem
unquam discedit. Quantum autem attinet ad Perfectum & plus-
quamperfectum, sequere tabellam actiuorum. Reliquum igitur
est, ut perstringamus utrunque Aoristum, & utrunque Futu-
rum, in hunc modum:

Indicat. Aor. 1. me-
dius ἐτυλάμην, ab
ἐτυλα primo Aori-
sto actiuo, addendo
μην, ut ἐτυλα, ἐτυ-
λάμην.

Imperat. τὸ λα, A secunda Indicatiui a
uerso in α, & adiecto augmento: ut
ἐτὸ λα, τὸ λα ἄσθη,

Operat. τυλάμην, unde & quo modo
Imperatiuus addendo μην.

Subiunct. ἐὰν τὸ λαμεν, A secunda In-
dicat. sublato augmento, & addito
μεν.

Infinit. τὸ λασθαι, A secunda plurali In-
dicat. modi sublato augmento, & e
uerso in αι.

Particip. τυλάμεν, A prima sin-
gulari μην mutato in μένος, & abie-
cto augmento.

Indicat.

Indicat. Aor. 2. ἐτυπό-
μην, A secunda Aoristo
actiuo op in ὄμην uerso,
ut ἐτυπον ἐτυπόμην.

Imperat. τυῆς, A secunda sui tem-
poris Indicatiui modi sublato au-
gmento, & circumflexa ultima, ut
ἐτύης, τυῆς, τυῆσθω.

Optat. τυπόμην, A prima singula-
ri sublato augmento, & uerso o
penultima in oi.

Subiunct. ἔαρ τύωμαι, A prima
singulari ὄμην uertendo in ωμαι
cum auulsione augmenti.

Infinit. τυπέσθαι, A secunda plurali
uerso e in αι, & augmento sub-
lato.

Particip. τυπόμενος, A prima sin-
gulari uerso μην in μένος, cum reiectione augmenti, ut ἐτυπό-
μην, τυπόμενος.

Indicat. Fut. 1. medium
τύσσομαι, ab actiuo τύ-
σω, ω in σσομαι.

Optat. τυύσομαι, A prima singu-
lari σσομαι in ὄμην.

Infinit. τυύσασθαι, A secunda plurali,
e uerso in αι.

Particip. τυύσμενος, A prima sin-
gulari uerso σσομαι in μένος.

Indicat. Fut. 2. medium
τυῆσμαι, à secūd. Fut. act.
ὦ circumflex. uertendo in
ἔμαι: ut τυῆσθω, τυῆσμαι.

Optat. τυῆσομαι, τυῆσθω, A prima
singulari uertendo ἔμαι in ὄμην.

Infinit. τυῆσθαι, A secunda plurali
uerso e in αι.

Particip. τυῆσμενος, A prima sin-
gulari uerso σσομαι in μένος.

Notio: Ex præcedentibus igitur palam est, τυῆσσομαι, ut
Passiuum significare percutior: ut Medium autem, percutio
uel percutior: sic reliqua & Tempora & Modos huiusce uer-
bi, aliorumq; consimilium, communiter exponito. Habent &

uerba Deponentia Græci, quæ sola uoce passiuâ flectuntur, actiue tamen perpetuò significant: ut ἐργάζομαι operor, ἐργαζέμην, operabar, ἐργασμαι operatus sum. In hisce deponentibus coniugandis, primum omnium fingenda est uox actiua, etiamsi abusiua sit.

Contractiones uerborum. pag. 46. uers. s.

Verba grauitona, actiua, passiuâ, & media hæcenus explicuimus, quàm potuimus breuissimè: siquid enim in nostris hisce adnotationibus desideretur, illud supplendum est ex Clenardo: siquidem illa duntaxat uolui attingere, de quibus obscure nimis locutus fuisset Clenardus, aut de quibus etiam nihil prorsus dixisset. Nunc restant determinanda Circumflexa, de quibus animaduertas Canones sequentes licet.

Verborum circumflexorum coniugationes sunt tres, quæ quidem certè distinguuntur per figuratiuas uerborum Grauitonorum Sextæ coniugationis, à quibus deducuntur.

Hæ characteristicae seu figuratiuæ, sunt tres mutabiles, ε, α, ο: unde si uerbum grauitonum sexti coniugatus desinat in ω, Circumflexum ex eo erit primi ordinis coniugandi: ut ποίω, ποιῶ: Si in αω, secundum Βοάω, Βοῶ: si in οω, tertium: ut χροάω, χροῶ. Proinde per ε primam, per α secundam, per ο tertiam dignoscimus coniugationem. Ab alijs autem uerbis Grauitonis nulla deducuntur uerba Circumflexa. Circumflexa ob id dicta sunt, quòd syllabam ultimam circumflectant, aut saltem syllabam affectam contractione, nisi sequens repugnet, quemadmodum & Grauitona, ab accentu graui, quo afficitur syllaba finalis. Dixi, nisi sequens repugnet, quia longa etiam contracta, ante aliam longam acuitur, ut ἐποιέεμην, ἐποιόεμην. Contracta uerò, quia fiunt ex contractione uocalis figuratiuæ ipsius uerbi grauitoni cum sequente uel uocali uel diphthongo. Cum igitur constet ex precedentibus omnem Contractionem fieri in hisce uerbis, ex uocali figuratiua uerbi grauitoni, eademq; breui, nempe

nempe ϵ , α , o , & sequente uel uocali uel diphthongo: talem uero uocalium concursum tantum reperiri in prima cognatione temporum, hoc est, in Præsenti & Imperfecto, quæ habent easdem Formatiuas inter se, unde cognata dicuntur tempora, sit propterea, ut hæc uerba habeant duntaxat duo tempora, præsens & præteritum imperfectum in omnibus modis, & participijs. Quocirca superuacaneum fuerit, in uerbis eiusmodi cætera requirere tempora, cum ea sint grauitonorum sexti coniugatus, de quibus superius abunde satis diximus. Enim uero quia uerba hæc contracta formantur à grauitonis actiuis, passiuis, & medijs, nemo attinet ea coniugare, antequàm grauitonorum coniugationem exactè & tanquàm proprios ungues tenuerit, alioqui uentos rebus captaturus. Tota enim eorum difficultas in contractione consistit, quam tu prorsus deuiteris, si grauitonis coniugationibus perspectus & cognitis, canones pro formula contrahendi à Clenardo tibi præscriptos notaueris. Et quia tres (ut diximus) sunt Coniugationes contractorum, tres etiam, pro numero coniugationum, elenchos, quas figuras contractionis uocant, tibi præscripsit, quas formulas habebis ob oculos, siquidem ex nobis alias non habebis. Verùm enim uero notabis sedulo, in omni formula seu elencho, quatuor uocales: & quatuor diphthongos sequi continenter uocallem figuratiuam cuiusque uerbi grauitoni sextæ coniugationis. Vocales eiusmodi sunt due breues, uidelicet ϵ & o : & due longæ η , ω . Quatuor autem diphthongi sunt, ei , oi , ou , & η cum i subscripto, ut uideas apud Clenardum in singulis formulis. Si ω sequatur figuratiuam cuiuslibet coniugationis, sit semper contractio in ω .

Indicat. præsens, ω ω , ω . pag. 48. uersu 2.

Ratio contrahende primæ coniugationis est eiusmodi: si diphthongus aut uocalis longa naturâ sequatur figuratiuam ϵ , in eandem ipsam sequentem fieri debet contractio: si uero ϵ , in α : si o , in ω , uide Clenard.

tractionem recipiunt, ut $\omega\lambda\acute{\epsilon}\omega$, id est, nauigo, &c. ut suprà. Adde quòd & Optatiua & Subiunctiua huiusmodi uerborum non contrahuntur prorsus: ut $\omega\pi\acute{\epsilon}\omicron\mu\iota$, $\omega\lambda\acute{\epsilon}\omicron\iota\varsigma$, $\omega\lambda\acute{\epsilon}\omicron\iota$. $\epsilon\acute{\alpha}\rho$ $\omega\lambda\acute{\epsilon}\omega$, $\omega\lambda\acute{\epsilon}\upsilon\varsigma$, $\omega\lambda\acute{\epsilon}\eta\varsigma$, &c. Et de circumflexis quidem hactenus, nunc ad uerba in $\mu\iota$ transitus est faciendus.

Indicat. præsens, $\tau\iota\theta\eta\mu\iota$, pag. 63. uers. 21.

Verba in $\mu\iota$ à terminatione nomen sortita sunt:

Verba autem Grauitona & Circumflexa ab accentu.

Verba in $\mu\iota$ quatuor habent coniugationes, quarum tres primæ deducuntur à uerbis grauitonis sextæ coniugationis, habentibus circumflexa. Quæ autem in $\mu\iota$ sunt quartæ, à uerbis item sextæ desinentibus in $\acute{\epsilon}\omega$: habentq; omnia uerba in $\mu\iota$ tria duntaxat tempora, Præsens, præteritum Imperfectum, & Aoristum secundum: cætera quæ uerbis in $\mu\iota$ tribuuntur, tempora sunt Grauitonorum. Proinde uerba in $\mu\iota$ Primæ coniugationis. sunt à uerbis in $\acute{\epsilon}\omega$. Secundæ, à uerbis in $\acute{\alpha}\omega$: Tertie, à uerbis in $\acute{\epsilon}\omega$: Quartæ, à uerbis in $\acute{\epsilon}\omega$ desinentibus, mutando ω finale in $\mu\iota$, & penultimas uocales mutabiles in proprias longas, hoc est, ϵ & α in η : & \omicron in ω : υ per se producitur, quæ longæ uocales in duali & plurali omnium actiuorum primæ coniugationis, & in omnibus passiuis & medijs iterum mutantur in suas breues.

Uerbis in $\mu\iota$ trium primarum coniugationum, & grauitonis item eorum thematibus Iones præfigunt Augmentum, ι , aut etiam loco τ ι , in quibusdam ϵ , cui (nisi extendatur positione, aut præponatur uerbo incipienti à uocali) præponitur consonans capitalis litera ipsius thematis: unde fit, ut uerba eiusmodi trium sint ut minimum syllabarum. Quæ autem nos hoc loco Augmenta uocamus, Clenardus Reduplicaciones proprias & improprias appellat.

Superiorum regularum exempla.

Thematia grauitona, unde sunt uerba in $\mu\iota$.

$\theta\acute{\epsilon}\epsilon\alpha$

$\tau\iota\theta\acute{\epsilon}\alpha$

$\tau\iota\theta\eta\mu\iota$.

C 4

$\delta\acute{\delta}\epsilon$

διώ	διδῶ	διδῶμι
ζευγύω		ζευγύομαι.
ἔαω	ἔσῶ	ἔσῃμι.
ἔω	ἔσω	ἔσῃμι.

Reliqua autem quaecunque tradi possunt de uerbis in *μει* in presentia, tibi ex Clenardo supplenda sunt, siue ad Coniugationem ea spectent, siue ad temporum deductionem: cuius certè deductionis formulas tibi præscripsissem, haud secus ac feci in uerbis grauitonis, nisi subiisset uereri, ne nimius essem in re ex antecedentibus perspicua satis. Nunc autem reliqua pergamus adnotare, quæ Clenardo intacta, aut ab illo non satis discussa, pernecessaria uidebuntur.

Tertiæ personæ, Sing. ὅς, εὖ, pag. 80. uers. 2.

Nominatiuus ὅς, Pronominis primitiui auctore Demetrio, est abusiuius, sed à casu gignendi εὖ, id est, sui, incipiendum, id quod Latini imitati Græcos fecerunt.

Attici demonstratiuis, pag. 80. uers. 25.

Singulis casibus pronominum Demonstratiuorum Attici addunt tota acutitonū, idq; auctore Demetrio, τὸς πλεῖον εὖδαξίη, id est, ad maiorem demonstrationem. In 27. ante uersu eiusdem pag. τούτῃ & ταυτί, pro τούτοι & ταυταί dicta sunt per Syncopen, uitandi hiatus gratiâ.

Contrahuntur etiam nomina in eos, pag. 91. uersu 3.

Vox incontracta nominum in eos desinentium, Tertie est declinationis simplicium, declinaturq; instar nominis λόγ & λόγος. Eo nanque modo quo in secunda reperiuntur quædam in casibus omnibus contractionem recipientia, ut docuit Clenard. pag. 89. uersu 25. eodem quoque modo hæc in omnibus casibus contrahuntur. consule Clenardum.

Sic χεῦσός pag. 91. uersu 18.

Nomina metallica contractionem admittentia, in syllabam contract

contractum accentum (contra canones communes omnium aliorum nominum) retrahunt : uide Clenard.

Acuta in vs ^p eos. pag. 91. uers. 25.

Meminit hoc loco Clenardus eorum nominum, quæ à Theodoro dicuntur nomina primi seu prioris *v*, & nomina secundi *v*: illa enim apud Theodorum dicuntur primi *v*, quæ in obliquis pro *v* finali recti & primi casus, assumunt *e*, ut *ἀδὺς*, *ἰδέος*: secundi autem *v*, uocantur illa, quæ in omnibus casibus retinent *v*: imò quæ in contractis casibus in *v* contractionem ferunt, ut *ὁ βότρυς*: *βότρυς*: *οἱ* & *ᾧ βότρυες*, *βότρυς*, *τὸς βότρυας*, *βότρυς*: consule Clenard. uersu ultimo. pag. 91.

Attici tertij person. pag. 95. uersu 10.

Si uel aliquatenus te torquet hic locus Clenardinus, uide tu ea, quæ de appendice tum Attica tum communi superius dixerim in eum locum Clenardi, ubi pagina 23. uersu 26. sic habet: Dativus pluralibus aut personis in *i* desinentibus, &c.

Litera *g*, &c. pag. 95. uersu 13.

Verba omnia, quorum litera capitalis thematis est *g*, quia *g* consona est, syllabicè augmentur: sed ut *e* syllabicum augmentum sit positione longum, *g* geminatur in præteritis post ipsum augmentum, ut *ῥέω*, *ἔρρεον*: *ῥίπλω*, *ἔρριπρον*: sic reliqua cohors uerborum à *g* incipientium. Ceterùm de tenuando & aspirando *g*, siue in principijs dictionum, siue in medijs dictionibus, abundè factis, nisi fallor, locutus sum in initio harum adnotationum: tu igitur siquid hac in re hoc loco desideres, illinc repetas.

In incremento, &c. pag. 95. uersu 25.

Duo sunt uerba ab *α* incipientia, quæ contra normam aliorum non mutant *α* in *η* in Præterito imperfecto, augmenti temporalis recipiendi gratiâ, propter concursum utpotè duorum uitandum: *ἀνδύεω* desuesco, Imperfect. *ἀνδύεον*, & non *ἀνδύεον*. Sic *ἀνδύεω*, abhorreo, Imperfect. *ἀνδύεω*. Nec item ista

duo, αω Spiro, αορ, ne coincidat cum ἴορ ibam, αίω audio, αίορ, ne denuo coincidat cum imperfecto ἴορ ibam.

Diphthongon oi hæc &c. pag. 96. uers. 13.

Verba quæ hoc loco citantur à Clenardo, non mutant oi in Præterito imperfecto, sed illis superaddidit Urbanus οἰωσῶ, id est, iugo: Aoristo primo tamen usus est Plutarchus, οἰωσῆς: & Lascaris in tractatu de uerbis anomalis ita dicendum esse censet. Aduertendum autem est, pleræque eiusmodi uerborum, aut anomala esse, aut defectiua, aut certè inusitata in quibusdam temporibus. Proinde ex autorum classicorum accurata lectione usus eorum est attendendus.

Compositi augetur, &c. pag. 96. uers. 17.

Præter ea quæ iam de augmento dicta sunt, sciendam, uerbum cum Præpositione compositum non plus significans quàm simplex, augeri in principio totius compositi, hoc est, si sui simplicis significationem seruet, suscipere augmentum ante præpositionem, scilicet in principio uerbi: ut ἐπω dico, componitur cum ἐρ, & idem significat, ἐρεπω, ἠρεπορ: ἐυδω dormio, καθεβδω idem, ἐκάθειδωρ compositum ex κῆ, & ἐυδω, abiecta per Apostrophum extrema uocali Præpositionis, & muta tenui conuersa in suam aspiratam, propter aspiratam sequentem uocalem. Tenuis enim muta, ut antè diximus, ante uocalem aspiratam semper transit in suam aspiratam. Præpositione uerò plus significati addente notandum fieri Augmentum in principio uerbi simplicis, non præpositionis per compositionem uerbo præfixæ: hoc est, ut apertius loquamur: Verba composita si significationem simplicis mutant, suscipiunt augmentum inter præpositionem & uerbum: ut λαλέω loquor, καταλαλέω detraho, κατελάλεορ: γράφω pingo, scribo, κατὰγράφω describo, depingo, κατέγραφον: ἀκούω audio, παρακένω absumulo audire, obaudio, παρακούορ. In quibus adueniente augmento abigitur

ultima uocalis, ut prædiximus, præpositionis, præterquam ab his duabus $\omega\rho\acute{o}$ & $\omega\rho\epsilon\pi\iota$: ut $\xi\epsilon\chi\omega$ curro, $\omega\rho\acute{o}\xi\epsilon\chi\omega$ præuerto cursu, præcurro $\omega\rho\acute{o}\xi\epsilon\chi\omega\rho$: $\epsilon\rho\chi\omicron\mu\alpha\iota$, eo, uenio, $\omega\epsilon\epsilon\lambda\epsilon\rho\chi\omicron\mu\alpha\iota$, obiero, obambulo, $\omega\epsilon\epsilon\mu\rho\chi\omicron\mu\eta\rho$.

Quædam Attici augent initio, &c. pag. 96. uers. 20.

Docet hoc loco Clenardus, quædam Composita more Attico suscipere augmentum in principio, quædam in medio, & quædam utrinque: quorundam tamen simplicia themata sunt abusua.

Attici inchoatorum ab ϵ , &c. pag. 97. uers. 10.

In uerbis incipientibus ab ϵ , α , o , Attici præterito communi actiuo, passiuo, medio, duas literas initiales præsentis anteposunt, corripuntq; sepius tertiam à principio syllabam, si uerbum quadrisyllabum excreuerit, uel si mauius, hanc regulam accipe his uerbis: Præterito communi uerborum à breui uocali mutabili incipientium, actiuo, passiuo, & medio Attici duas primas literas thematis præfigentes, tertiamq; à principio syllabam corripientes, si tres syllabas excesserit, proprium præteritum faciunt actiuum, passiuum, & medium. Tertia syllaba hoc modo corripitur, si longa fuerit, uidelicet α in ϵ , & ω in o conuertetur: & subiunctiuæ quidem, ut pote i , u , præpositiuam e reijcient: o uerò subiunctiuas abijciet ex diphthongo, si tertia, à prima syllaba, longam uocalem diphthongum uel habuerit. Quòd si breuem uocalem, eam retinebit. Iidem & communem siue bitemporam: uideas tamen in quibusdam tertiam à principio dictionis syllabam longam esse positione, sed non natura.

duo, ἄω spiro, ἄω, ne coincidat cum ἴω ibam, ἄω audio, ἄω, ne denuo coincidat cum imperfecto ἴω ibam.

Diphthongon οἰ hæc &c. pag. 96. uers. 13.

Verba quæ hoc loco citantur à Clenardo, non mutant οἰ in Præterito imperfecto, sed illis superaddidit Urbanus διμάζω, id est, lugeo: Aoristo tamen usus est Plutarchus, ἔμαζα: & Lascaris in tractatu de uerbis anomalis ita dicendum esse censet. Aduertendum autem est, pleraque eiusmodi uerborum, aut anomala esse, aut deflectiua, aut certè inusitata in quibusdam temporibus. Proinde ex autorum classicorum accurata lectione usus eorum est attendendus.

Compositi augetur, &c. pag. 96. uers. 17.

Præter ea quæ iam de augmento dicta sunt, sciendam, uerbum cum Præpositione compositum non plus significans quàm simplex, augetur in principio totius compositi, hoc est, si sui simplicis significationem seruet, suscipere augmentum ante præpositionem, scilicet in principio uerbi: ut ἐπω dico, componitur cum ἐ, & idem significat, ἐπέπω, ἠνεπον: ἐυδω dormio, καθευδω idem, ἐνάδευδω compositum ex ἐ, & ἐυδω, abiecta per Apostrophum extrema uocali Præpositionis, & muta tenui conuersa in suam aspiratam, propter aspiratam sequentem uocalem. Tenuis enim muta, ut ante diximus, ante uocalem aspiratam semper transit in suam aspiratam. Præpositione uerò plus significati addente notandum fieri Augmentum in principio uerbi simplicis, non præpositionis per compositionem uerbo præfixæ: hoc est, ut apertius loquamur: Verba composita si significationem simplicis mutant, suscipiunt augmentum inter præpositionem & uerbum: ut λαλέω loquor, καταλάλέω detraho, κατελάλεω: γράφω pingo, scribo, καταγράφω describo, depingo, κατέγραφον: ἀκούω audio, παρᾶκουω dissimulo audire, obaudio, παρᾶκουω.

ultima uocalis, ut prædiximus, præpositionis, præterquàm ab his duabus $\omega\rho\omicron$ & $\omega\rho\iota$: ut $\xi\epsilon\chi\omega$ curro, $\omega\rho\omicron\xi\epsilon\chi\omega$ præuerto cursu, præcurro $\omega\rho\omicron\xi\epsilon\chi\omega\rho$: $\epsilon\rho\chi\omicron\mu\alpha\iota$, conuenio, $\omega\rho\epsilon\iota\epsilon\rho\chi\omicron\mu\alpha\iota$, obsero, obambulo, $\omega\rho\epsilon\iota\mu\rho\chi\omicron\mu\eta\rho$.

Quædam Attici augent initio, &c.

pag. 96. uers. 20.

Docet hoc loco Clenardus, quædam Composita more Attico suscipere augmentum in principio, quædam in medio, & quædam utrinque: quorundam tamen simplicia themata sunt abusua.

Attici inchoatorum ab ϵ , &c.

pag. 97. uers. 10.

In uerbis incipientibus ab ϵ , α , o , Attici præterito communi actiuo, passiuo, medio, duas literas initiales præsentis anteponunt, corripuntq; sepius tertiam à principio syllabam, si uerbum quadrissyllabum excreuerit, uel si maioris, hanc regulam accipe his uerbis: Præterito communi uerborum à breui uocali mutabili incipientium, actiuo, passiuo, & medio Attici duas primas literas thematis præfigentes, tertiamq; à principio syllabam corripientes, si tres syllabas excesserit, proprium præteritum faciunt actiuum, passiuum, & medium. Tertia syllaba hoc modo corripitur, si longa fuerit, uidelicet η in ϵ , & ω in o conuertetur: & subiunctiuæ quidem, utpote ι , u , præpositiuam e reijcient: o uerò subiunctiuas abijciat ex diphthongo, si tertia, à prima syllaba, longam uocalem diphthongumue habuerit. Quòd si breuem uocalem, eam retinebit. Idem & communem siue bitemporam: uideas tamen in quibusdam tertiam à principio dictionis syllabam longam esse positione, sed non natura.

ANOTATIONES

Presentia,	Præterita communia.	Præterit. Attic.
ἀλήθω molo	ἤληκα κ, ε	ἀλήλεκα.
ἑρώτῶ interrogo	ἠρώτηκα ω, ο	ἑρηρότηκα.
ἀλέφω uirgo	ἤλεφα ει, ι	ἀληλιφα.
ἔλευθω uenio	ἤλευθα ευ, υ	ἔλήλυθα.
ἔτοιμάζω paro	ἠτοίμακα οι, ο	ἔτοιήμακα.
ἀκούω audio	ἤκουκα ου, ο	ἀκίηκουκα.
ἀγείρω congreγο	ἤγερεκα ε, ε	ἀγήγερεκα.
ἐγείρω excito	ἤγερεκα ε, ε	ἐγήγερεκα.
ὠλέω perdo	ὠλεκα ε, ε	ὀλώλεκα.
ὀμώω iuro	ὠμοκα ο, ο	ὀμώμοκα.
ἐρίζω litigo	ἤρικα ι, ι	ἐρήρικα.
ὀρώσσω sordio	ὠρυχα υ, υ	ὀρώρυχα.
ὀλλω perdo	ὠλα	ὀλωλα.
ὀπῶ uideo	ὠπα	ὀπωπα.
ἔδω comedo	ἤδα	ἔδηδα.
ὀζω olco	ὠδα	ὀδωδα.

Similiter in plusquamperfecto fit Attica reduplicatio, ut ex ὀρώρυχα, ὀρωρύχειρ: ὀμώμοκα, ὀμωμόκειρ: & sic de similibus.

Attici prætereà. pag. 98. uers. 12.

Themate à λ σ μ incipiente, Attici in præterito, pro, λ σ μ reiectis, ipsi ε ψίλο αφισκῶν, ut consletur diphthōgus ει, ut λήθεα, λέληκα, ἔληφα, ἔλημεκα, ἔληθηρ: μέρω, μέρομαι, μέμαρμαι, ἔμαρμαι. ὀμαρμαι σ, εἰμαρμαίν, &c. consule Demetriū.

Futura tria sunt. pag. 100. uers. 1.

Dicit Clenardus tria esse futura, quæ spiritum Presentis seu thematis non seruant, sed nullam ille adhibet rationem, præterquam de Futuro ἔξω, quæ tamen est inualida, si propius ingenij aciem intendas. Sed illa potius danda erat ratio, quæ omnibus communiter inscriberet, nempe ne duæ aspirate concurrerent in principio dictionis: exempla tibi ex Clenardo petenda sunt.

& adamusim examinanda.

Quatuor Attici, &c. pag. 101. uers. 12.

Hæc regula strictior est, quam sit opere pretium: siquidem in numerum quaternarium cogi non debet, quia p̄ssim apud Aristophanem, & alios classicios autores Græcos inuenias omnia, sine ullo discrimine, uerba formare secundas, tum presentium tum futurorum omnium personas in ei pro η: tu uideris.

Et tertia pluralis in Aorist. pag. 114. uers. 19.

Putat Clenardus Syncopen esse, cum dicitur ἠγεοδε; pro ἠγεοδοσαρ, & ἐκοσμηδε; pro ἐκοσμηθησαρ, id quod profectò non fecisset, si proprietatem lingue Bœoticæ expendisset, quæ in Aoristis passiuus à primis singularibus in η; desinentibus amborum quidem Aoristorum passiuorum η; in ep̄ mutata format tertia pluralis, ut ἐκοσμηθη; uerso η; in ε; sit ἐκοσμηδε;: alioqui si cum Clenardo Syncopen esse censeremus, dicendum foret ἐκοσμησαρ, per α; facta Syncope, quod omnino est absurdum: rectè contra sentit de reliquis, quæ ille de Syncope tradit: & sic hoc in loco canemus receptui, etiam inuiti. Multò plura enim in Clenardum adnotauissemus, nisi id unum nobis accidisset, quod sine lacrymis meminisse non possumus. Cum enim studioso cuique, & lingue potissimum Græcæ candidato, hæc minutias, rudioribus adhuc ingenijs, tenui que lacte alendis non omnino inutiles, scriberem, allata mihi ab amico epistola, quæ stylum meum, studiorum que meorum impetum summopere repressit: quippe quæ me (quanto meo dolore non dico) obitus materni certiore fecit. Et quia homo sum, nihilque à me humani alienum putauit, ut sunt hominum mores, humanis affectibus permotus ego perlecta epistola, ilico & chartas & calamos abieci, obortis lacrymis. Per funestam lugubremque eiusmodi epistolam, ab amicis alijs superstitionibus deuocabar ad pollincturam ac procurationem funeris materni, cui officio abnuere impium

omni

AN. G. O. J. J. C. E. T. Ceterum mihi dolet non parum
 quod *is nec satis absolutum, nec elimatum satis, emittere ha-*
beam necesse: impulsus praeterea etiam à bibliopola, qui quoti-
dianis conuiuijs efflagitat, ut maesto animo pergam edere sec-
tum uel immaturum. Quod profectò feci intrepidè, sed ea pro-
cliuitate animi, ad literas bonas tum excitandas, tum fouendas,
qua propensus iam multos annos in studiosos quosque fui, & for-
in animo est. Et cum illa inoleuerit consuetudo, ut plerique
mnes libros suos uel magnatibus quibusdam, uel proceribus
ciuitatis cuiuspiam, uel columinibus quoq; rerum pu-
blicarum, regibus, imperatoribus nuncupent: ego
quidem certè rñs uerodofias aucupandæ
minimè cupidus, obuiò cuiq; mihi cer-
tè beneuolo istud meum dedico
opusculum, modò memi-
nerit ille bene uiuere,
& letari, hoc
est,

אבול שתרהא עשות מוב: זשמרת.

T E A O S .

fims .

ΕΠΙΣΤΟΛΗΣ ΙΑΛΩΝΙΟΥ ΕΠΙ-

ΓΡΑΜΜΑ ΕΙΣ ΒΥΘΛΑΪΟΥ, ΚΑΙ ΒΥΘΛΑΪΟΣ ΑΠΟ-
ΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ.

αριθμ. 1000
μαζα

ω.π. 14

Commercia

Ἰαλωνισμὸς μῶλυς ἐπισείχων ἀνὰ κελτῶν
οὐμασίη ἀμβλώσοι, ἐπειδ' ἐνέτο φῶτ' ἰατρῶ
ὡς νόσων τῶτων ἐπιλωβέα κῆρ' ἀποσέρσοι.
Ἐπὶ δ' ὁ Βυθλαΐος ναίμην ἐπικαίρει' ἦλθον
ἰελεῖσθ' ὁμοῦ, μαρῶθ' ἄτ' ἐνήχυντ' ὄρωξ
ὡς κείθεις, ὠκύντε καὶ αὐγύντε τίθεισι.

Ἰαλωνισμὸς μῶλυς ἐπισείχων ἀνὰ κελτῶν
οὐμασίη ἀμβλώσοι ἐπειδ' ἐνέτο φῶτ' ἰατρῶ
ὡς νόσων τῶτων ἐπιλωβέα κῆρ' ἀποσέρσοι.
Ἐπὶ δ' ὁ Βυθλαΐος ναίμην ἐπικαίρει' ἦλθον
ἰελεῖσθ' ὁμοῦ, μαρῶθ' ἄτ' ἐνήχυντ' ὄρωξ
ὡς κείθεις, ὠκύντε καὶ αὐγύντε τίθεισι.

omni
quod
beam ne
A N. COL
nec sa
ing

[Faint, mostly illegible handwritten text in a cursive script, likely a medieval or early modern manuscript. The text is scattered across the page, with some lines appearing to be bleed-through from the reverse side. Some words like 'Semi' and 'pro' are partially visible.]

